

ŠELDON B. KOL

DOŠ HOLIDEJ

CENA 50 DINARA

BROJ 168

DOŠAO JE TIHO
I UŠAO U LEGENDU

BANDITOVA
OSVETA

FAIR

★ **DOK HOLIDEJ** ★

ŠELDON B. KOL

BANDITOVA OSVETA

NIŠRO FORUM OUR MARKETPRINT

EDICIJA VESTERN ROMANA
DOK HOLIDEJ
Broj 168

Glavni i odgovorni urednik:
Svetozar TOMIĆ

Urednik:
Zorka ĆIRIĆ

Naslov originala:
Sheldon B. Cole
ONLY ONE SURVIVES

Recenzija:
Radomir MILOSAVLJEVIĆ

Adaptacija i prevod:
Dragoslav MILOSAVLJEVIĆ

Lektor:
Sava DAMJANOV

Tehnički urednik:
Valerija ŠREDER

Naslovna strana:
Ferenc BARA'T

Korektori:
Marija KEČKEŠ
Marija BURANJI

Štampa: 22. IV 1985.
Tržište: 7. V 1985.

Izdaje i štampa NIŠRO FORUM — OOUR MARKETPRINT, Novi Sad, Vojvo-
de Mišića 1. Glavni i odgovorni urednik: Svetozar TOMIĆ. Urednik: Zorka
ĆIRIĆ. Naslov originala: Sheldon B Cole — ONLY ONE SURVIVES. Copy-
right: UNIVERSUM PRESS.

Oslobodeno osnovnog poreza na promet, mišljenjem Pokrajinskog sekretarijata
za obrazovanje, nauku i kulturu SAP Vojvodine, broj 413-279/73. od 10. maja
1973. godine.

Na okuci uzanog puta Dok Holidej je zaustavio svog vranca da baci pogled na predeo kroz koji je upravo prcsao. Bio je to deo puste, divlje zemlje sastavljene od kamenih litica, kanjona i špicastih planinskih vrhova, zemlje na kojoj nikada nije pokušano uzgajanje stoke ni oranje plugom. Bila je to zemlja koju nikada niko ne bi pozeleo da poseduje, zemlja ispućala i spržena suncem, kojom vladaju suvi vetrovi i žega. Holidej je osećao tu žegu, ona mu je smetala, ali ju je podnosio. Bio je takav tip čoveka. Poučen mnogim nevoljama koje mu je život doneo, navikao je da prihvata ono što ga zadesi, znajući da svemu na svetu jednom dođe kraj.

Sedeći nepomično u sedlu, puštao je da vreme lagano teče. Nije se nikuda žurio i na umu nije imao nikakav posebno određen cilj. To je i bio razlog što je sa poslednje tačke dokle dopire dilažansa krenuo još dalje na jug, iznajmivši u gradiću vranca koji mu se za ta dva dana odužio svojom izdržljivošću, snagom i brzinom, i onom dodatnom osobinom koja konja čini najboljim prijateljem čoveka u preriji: živctinja je brzo naučila da shvata svaki pokret uzde, pa čak i više od toga. Holideju se činilo da je vranca jahao već godinama.

Iza njega pružala se prostrana

zemlja i dokle god je oko dopiralo nije bilo nikakvog pokreta, ni nagoveštaja postojanja žive duše. Ipak, u toj pustoši ukrštale su se stotine nevidljivih puteva ljudi koje nikada nije poznavao i koje najverovatnije neće ni upoznati, puteva koji su počinjali neznano gde i koji vrlo često nisu vodili nikuda. No, verovao je da će se nešto u tome ipak promeniti i da će jedan od tih puteva njemu, lutalici, doneti nešto novo, da će mu pružiti šansu da sretne nove ljude i upozna nova lica koja će baciti u zaborav ono što je prošlo i što se nikada neće ponoviti. Pri pomisli da je to „nikada više” nešto nepromenljivo, osetio je prigušenu setu i uspravio se u sedlu kao da će je time odagnati. Tako se osećao uvek kada bi se našao u pustoši, u samoći, i kada bi se setio nekih trenutaka svog života za koje je mislio da su duboko zakopani u njemu. No, takav je život i sa tim se čovek mora miriti.

Vranac pod njim počeo je nestrpljivo da trupka prednjim nogama i Holidej je popustio uzde. Senka sete nestala je sa njegovog lica i on je duboko uzdahnuo. Potegnulo je vodice i snažni konj je pošao uz kamenitu, teško pristupačnu kosu prema planinskom prevoju testerasto nazubljenom iza nje. Lamo više, vreo vetar bio je jači i duvajući mu u široka leđa,

navodio ga na pomisao da skrene s tog teškog puta i nade neki pristupačniji i lakši. Ali, ma koliko tražio pogled mu se zaustavljao na pustoši koja je takva bila oduvek. Dokle god je oko dopiralo nigde nije video plominu prirode i blage brdske orevoje.

Zbog toga je, kao i mnogo puta pre toga, odlučio da nastavi dalje iako bez pouzdanog cilja. Na kraju planinskog prevoja predeo se pretvarao u blagu kosinu koja ga je jednim prirodnim putem usmeravala ka drugoj ogoleloj dolini. Jahao je tako još jedan čas, ili možda više, sa namerom da do kraja dana prevaži što veći put. Sem šuma vetra koji je dizao spirale prašine i klopao suvim granama drveća, nije se čuo više nikakav šum. Posle predene dve doline, njegov konj je pokazivao znake umora i osmotrivši predeo ispred sebe, dok je odlučio da se ulogori u jednoj dolji pola milje daleko.

Bio je na nekih stotinu metara daleko od šumovite uvale i već se naslađivao hladovinom koja ga je tamo čekala kada je tane zviznulo pored njegove glave i odmah zatim iz šumice je grmnuo pucanj. Konj je frknuo, ali Holidej nije preduzeo ništa, već je samo spustio ruku na dršku revolvera. Ostao je da nepomično sedi u sedlu znajući da tu na čistini predstavlja savršenu metu i da onaj ko je metak opalio teško može promaknuti ako namjerava da ga ubije.

— Mir, mali — rekao je umirujućim tonom svom vranu, nastojeći da pogledom prodre u gusto žbunje pred sobom. Laganim pokretom iz-

vadio je revolver iz futrole i spustio ga pored jabeke sedla. Pred njim se ništa nije kretalo i odjek pucnja zarao je u daljini. Vranac je nemirno stajao u mestu, ali se pokoravao čvrstc zategnutoj uzdi. Čovek i konj su čekali... ali ne za dugo.

Drugi pucanj prolomio se i tane je proletelo sa leve strane od Doka, suviše blizu da bi se moglo shvatiti samo kao opomena. Holidej je tek tada shvatio da mu je sunce sijalo u leđa i da je njegov sjaj verovatno sprečio strelca da bude precizniji. To je, dakle, bio razlog promašaja! Cimnuo je uzdu, podbo petama vranca u slabine i zaboravljajući na umor, vranac je jurnuo napred. Holidej je dojahao do ivice šumarka, skočio iz sedla i pustio konja da nastavi trk. Zastavši iza jednog drveta, dohvatio je komad suve grane i bacio je ispred sebe. Kada je grana pala u žbunje, on je skočio iza svog zaklona i nešto dalje našao nov. U istom trenutku treći pucanj posve dočuo mu je da je njegov trik uspeo. Lišće i grančice poletele su u vazduh na mestu gde je grana pala. Treći put strelac je ciljao dosta dobro.

Holidej je jurnuo prema mestu gde je trebalo da se nalazi ubica iz zasede. Nekoliko sekundi ranije ugledao je nejasnu siluetu opruženu iza jednog oborenog debla. Na šum njegovih koraka glava tog čoveka okrenula se prema njemu i na tom licu ukazalo se iznenađenje i zbunjenost. Dok se bacio na njega i zamahnuo pesnicom, ali je istovremeno shvatio da je strelac vrlo mlad, gotovo dečak. Udarac

pesnice podigao je mladića sa mesta i odbacio ga na žbunje. Holidej je priskočio za njim, digao ga i zamahnuo pesnicom. Još je bio ljut, ali je ljutnja odjednom splasnula kada je pred sobom video mladićeve sklopljene oči i kada je njegovo telo mlitavo klonulo. Spustio je mladića na zemlju i na njegovim prsima blesnuo je odsjaj sunca na metalnoj zvezdi.

Prigušivši uzvik iznenađenja, digao je mladog šerifa i naslonio ga na deblo, a onda skinuo njegovu žutu vratnu maramu i pokupio mrlje krvi sa njegovih usana. Pošto se mladić ni tada nije osvestio, Holidej je pošao da nade svog konja i doveo ga do čistine. Zatim je skupio suve grančice, zapalio vatru i nasuo vode u lonče za kafu. Udarac je bio vrlo jak, ali se ipak čudio što je mladi šerif toliko dugo ležao onesvešćen. Ili je bio slabić ili krajnje premoren, i pošto je pažljivije zagledao svog protivnika, Holidej je zaključio da će biti ovo drugo. Moraće, dakle, još malo da sačeka objašnjenje zbog čega je taj potpuni neznamac pokušao da mu oduzme život.

*

Šerif Rik Loban osetio je toplinu na licu i bol u vilici. Za trenutak nije znao gde se nalazi i šta se dogodilo. Otvorio je oči i pogledao oko sebe. Odmah je spazio vatru nekoliko metara od sebe i dva konja sapeta nedaleko od nje. Okrenuo je lagano glavu i sa povratkom svesti počeo ga je obuzimati strah. Do vraga, promašio ga je i to sa tako bliskog rastojanja! Prokleo je samoga sebe kao

poslednju budalu. Kečel mu je naišao u zasedu, neoprezno kao na dlanu, a on ga je promašio!

Rik Loban je digao ruku do donjeg dela lica i iznenadio se kada je napipao mokru maramu koja mu je hladila naduvene usne. Digao je maramu sa usta i video na njoj tragove krvi. Kako je bilo moguće da je još živ nije imao pojma, a da ne govorimo o tome zašto je Kečel zaustavio krvarenje iz usana. Sada se već svega sećao, čoveka koji je skočio na njega, strahovitog udarca koji je dobio u vilicu...

Na šum sa leve strane Loban je seo i okrenuo se. Ugledao je jednog visokog čoveka koji je ležernim hodom prilazio vatri noseći konzervu pasulja i držao se nezainteresovano, kao da ulazi u salun u Denveru. Kada se sasvim pribrao Loban je zablenuo zinuo. Taj čovek bio je odeven u pristojno građansko odelo od finog štofa i više je ličio na nekog poslovnog čoveka sa šetališta u Nju Orleansu nego na kauboja, što nije zapazio kada je pucao na njega, a što je još važnije, bio mu je sasvim nepoznat, što zbog bleska sunca ranije takođe nije zapazio. Glasom koji se jedva otimao iz stisnutog grla izustio je.

— Vi niste Kečel!

Dok Holidej se mirno okrenuo i pogledao mladog predstavnika zakona. Nije više bio ljut. Zaključio je da je mladi šerif žutokljunac i najneiskusniji strelac iz zasede na koga je ikada naišao. Smetnuo je s uma da će mu blesak sunca smanjiti preciznost gađanja i bio je toliko nestrpljiv da opali prvi hitac

da nije sačekao da mu se meta približi na sigurno rastojanje, što bi iskusniji strelac svakako učinio. Otuda je Holidej zaključio da je mladić bio ne samo neiskusni nego i temperamentan, i da se verovatno bojava čoveka na koga je pucao.

— Ne, ja nisam Kečel — rekao mu je Dok. Nasuo je pasulj u jednu zdelicu i promešao ga viljuškom. Posle toga njegov ne baš prijateljski pogled vratio se ponovo na Lobana.

— Ko ste vi onda, mister? — zapitao je Loban nategnuto.

Holidej je nastavio da meša pasulj. — Radije porazgovarajmo o vama — rekao je kratko.

Loban se pipnuo prstima po usnama, koje više nisu krvarile. — Mislio sam da ste vi Džad Kečel. Do vruga, ko drugi bi se mogao mirno šetati ovim krajem i to baš putem kojim ste vi išli.

— Nemam nikakvog razloga da se ne bih mirno šetao i išao baš tim putem — rekao je na to Dok. — Sem ako razlog nije luckasto krvožedno štene od šerifa, koje bez razloga puca na sve i svašta što se miče.

Loban je stisnuo usne i pobledelo. Spustio je pogled na okrvavljenu maramu i počeo je okretati u rukama. — Nema smisla rizikovati sa Džadom Kečelom, mister — promrmljao je trenutak kasnije. — Kečel je najopasniji i najbrži revolveraš koji postoji. Dajte mu samo časak prednosti, i to je isto kao da ste sebi iskopali grob.

— Vi gonite Kečela? — zapitao je Dok.

Loban je ozbiljno klimnuo glavom. — Da. A vi?

Dok je odmahnuo glavom. — Nikad nisam čuo za njega.

Loban je zinuo i ustao. — Nikada niste čuli za Džada Kečela, strance? Do đavola, pa gde ste vi bili?

— Svuda pomalo. A sad recite mi nešto više pa ću možda zaboraviti da ste pokušali da me ubijete — stavio je nešto pasulja u tanjir i pružio ga Lobanu. — Poslušite se kašom.

Loban mu je zahvalio i nasuvši kafu vratio se do debla. Jeo je halapljivo, a Holidej ga je posmatrao sa umereanim interesovanjem. Končno je Loban progovorio.

— Jašem već osam dana krainie zabrinut da neću naići na Kečela — rekao je preko zalogaja. — Ako ga mimoidem, mogu slobodno narediti moju značku i nestati iz ove pokrajine. On me traži i ako me prvi ugleda, sigurno će me ubiti. Zbog toga moram da ga nanišanim pre nego on mene.

Holidej je srknuo kafu i pažljivo odmerio zabrinutog mladica preko ivice lončeta. — Znači, već ste se ranije sukobili s njim?

Loban je klimnuo glavom. — Bilo je to mesec dana po mom postavljanju za šerifa. On je došao u grad i počeo da pravi čudo. Ceo grad se preplašio, zaključao se u kuće, a mene ostavio da se nosim sa njim. Ja sam ga presreo i tražio sam da mi preda oružje — rekao je Loban progutavši zalogaj. Obrisao je znoj sa čela i zbunjeno pogledao Doka, svestan da mu se nervoza vidi na licu. — Kečel mi se glasno nasmejao, udario me nadlanicom i razoružao me. Hteo je da od mene napravi budalu, ali nije znao koliko ova značka meni znači. Ja sam se

napravio kao da se pokoravam i kao da nameravam da pobeđem iz grada, ali sam se krišom dočepao drugog pištolja, iznenadio ga, ostreljio jednog od njegovih ljudi, a niemu kuršumom skinuo šešir sa glave. On je pobeđao, ali se zakleo da će raščistiti račune sa mnom. Kad biste znali Kečela, ne biste sumnjali da će on to i izvršiti. On je ubica od glave do pete i ništa mu ne znači da nekoga usmrti.

— Kada je to bilo? — zapitao je Holidej bodreći Lobana da nastavi pričanje. Primetio je da je Loban sve manje nervozan.

— Pre četiri meseca.

Holidej se nije iznenadio kada je čuo da je Loban tako kratko na dužnosti šerifa. To je objašnjavalo njegovu neiskustvo u postavljanju zasede notornom ubici. Ako bude pčiveo, naučiće se. Moraće da nauči.

— I tako ste vi, dakle, dočuli da se Kečel vraća? — zapitao je Dok.

Loban je ozbiljno potvrdio glavom. — Kečelova banda je pokušala pljačku banke u Templ Kriku. Nije im sasvim uspelo. Trojica su ubijeni, ali je Kečel uspeo da pobeđne sa delom opljačkanog novca. Stigla je vest da se Kečel uputio u ovom pravcu, pa sam odlučio da mu pođem u susret.

Holidej se začuđeno podigao obrve. — Zar je javio kuda će pobeći, šerife? — zapitao je.

— Nije morao da javi. Njegova žena živi na Token Springsu, u staroj stanici dilžanse. Nema sumnje da se tamo uputio i ovo je put kojim će morati da prođe. Uzevši u obzir put kojim je pošao i vreme koje će mu trebati da stigne dovde, zaključio sam da ste vi on. Ono

prokletu sunce onemogućilo mi je da vas bolje osmotrim... što mi je zaista žao.

Holidej je ostao bez reči. Sunce je u međuvremenu zašlo i povetarac je postao hladniji. — I šta sad? — zapitao je.

— Čekaću.

Holidej je uzeo svoj tanjir i očistivši ga vratio ga zajedno sa praznim čajnikom za kafu u svoje bi-sage. Kada se vratio vatri zatekao je Rika Lobana kako stavlja nagorele grančice na sredinu vatrišta. Izgledao je opet nesiguran u sebe kao u početku i kada je Holidej namestio ležaj za spavanje, on je zapitao.

— Šta ako, se Kečel noćas pojavi?

— Neće — odgovorio je Dok.

— Otkud znate, mister? — rekao je Loban sa nevericom.

— Ja jašem kroz ovaj predeo već dva dana, Lobane i da je nekog bilo u blizini, ja bih to znao. Ako je Kečel pošao ovim putem, sigurno mu treba bar još jedan dan jahanja. Prema tome, mirno spavaite.

Holidej je namestio sedlo pored jednog drveta, skinuo opasač i oporuživši se na ležaj, stavio opasač sa revolverom na prsa.

— Čini mi se da bi ipak trebalo da se upoznamo, mister. Ja sam Rik Loban, a kako mi se čini vi niste običan lutalica — pošto Holidej nije ništa odgovorio. Loban je nastavio. — Vi izgledate kao čovek naviknut na opasnost, kao čovek koji zna da prođe kroz vatru i vodu.

Holidej je kratko vreme ćutao ne znajući da li da se predstavi ili da kaže neko izmišljeno ime. Posle nekoliko sekundi zaključio je da će ipak biti bolje ako ostane nepoznat

i zato je rekao. — To ste dosta dobro pogodili, šerife. Ja sam Džon Blejk a u životu sam doživio svega i svačega. Sada bih najviše voleo da živim u miru, ali želja za putovanjem mi je druga slabost. I tako, kak što vidite, putujem... prema svetim mogućnostima.

Loban je klimnuo glavom. — Ostajete li do jutra?

— Ne znam.

— To bi mi odgovaralo, Blejk. Mogli biste mi pomoći. Džad Kečel je opasan bezobziran ubica i ucenjen je značajnom ucenom. Nas dvojica mogli bismo ga srediti, a buduća da sam ja šerif i ne mogu da naplatim ucenu, vi biste mogli uzeti sve.

— Polazete mnogo vere u nepoznatog čoveka, Lobane — rekao je Dok kratko.

— Da ste jedan iz Kečelove bande, ili neko ko je u bekstvu pred zakonom, vi biste me već ubili. Ne, dobro sam vas procenio. Vi ste čovek koji zna šta hoće i koji zna kako da dođe do onoga što želi. Mislim da sa vama ništa ne rizikujem.

Dok je zevnuo. — Hajdemo da spavanje — rekao je.

Čuo je kada je Loban nešto promumlao a onda ponovo jasnije zapitao. — Šta kažete, mister Blejk?

— Kažem da ne date mom konju da spava, — rekao je i okrenuo se na stranu. To je za Rika Lobana bio kraj razgovora i on se gundajući udaljio. Neki tvrdoglav momak, pomislio je Dok Holidej i zaključivši mozak za šerifove probleme, pustio je da ga hvata san. Bio je tri dana na putu i bio je dosta umoran. Ako je Loban govorio istinu o Džadu Kečelu, sutrašnji dan neće mu biti nimalo lak.

II

Krećanje grančice u neposrednoj blizini probudilo je Holideja. Instinktivno, bez razmišljanja, otkotrljao se u stranu, inačajući se istovremeno drške revolvera. Još dok se kotrljao, u blizini je grmnuo pucanj i čebe na ležaju se zatreslo od udara kuršuma. Otkotrljao se još jednom, polomio žbun ispod sebe i upola ustao ostajući u zgrčenom stavu. U sivkastoj svetlosti zore ništa oko njega nije imalo neki određen oblik. U tom trenutku odjeknuo je i drugi pucanj, i plamen baruta pokazao mu je mesto gde se nalazio strelac. Ma ko da je opalio hitac, nalazio se tamo gde je sinoć gorela logorska vatra. To je značilo da je Rik Loban sa druge strane čistine i da je uljez negde između njih. Holidejev pištolj je planuo i on je začuo prigušenu psovku praćenu batom nogu po tlu pokrivenom rastinjem. Zatim su se oglasila još dva revolvera i kuršumi su zazviždali kroz granje oko njega. Holidej je nečujno promenio položaj i uzdržao se da odgovori vatrom. Jutarnju tišinu prolamala je buka, šum koraka ljudi u trku, lomljenje granja i, odjednom, prodoran krik nekog čoveka.

— Blejk. Za ime božje, Blejk!

Holidej je prepoznao glas Rika Lobana, mada je taj glas bio izmenjen bolom. Sa drugog kraja logorišta odjeknula je još jedna salva pucnjeva pre nego što je Holidej privikao oči na mutno jutarnje svetlo. Ugledao je dvojicu na konjima i trećeg koji je sa zadimljenim revolverom u ruci odstupao natraške prema njima. Rik Loban je ležao priljubljen uz tlo pored obo-

renog debela, iza kojeg je ležao kada je prethodnog dana napao Holideja. Kuršumi mu nisu dali da otvori oči i njegovo mlado lice bilo je orošeno znojem, a košulja poprskana krvlju.

Holidej je pripucao. Napadač koji je uzmicao odjednom je zamlatarao rukama u vazduhu, pao na stranu, udario o jedno drvo i ostao da leži licem prema zemlji. Ostala dvojica, i dalje pucajući, nagnali su svoje konje unazad. Holidej je izašao iz zaklona pucajući, i pod njegovom preciznom paljbom dvojica napadača su okrenula konje i pobjegla.

Holidej je prišao Riku Lobanu i povukavši ga sa zemlje, naslonio ga leđima na stablo. Loban je ubrzano, isprekidano disao. Jedan kuršum bio ga je pogodio u grudi i kada je Holidej rascepio krvavu košulju, uoledao je komade polomljenog rebra koji su izvirivali iz velike krvave rane. Dok je prišao svom konju i iz bisaga izvadio čist zavoj koji je uvek nosio u svom prtljagu za slučaj revolje. Pošto je pažljivo oprao Lobanovu ranu, on ga je čvrsto previo. Kada je završio taj neprijatan posao, Loban je otvorio oči, osmehnuo mu se slabim smeškom i ponovo izgubio svest.

Holidej ga je ostavio, osedlao svog konja i pri već jasnoj vidljivosti oprezno pojahao tragom koji su napadači jasno ostavili za sobom. Nigde, međutim, nije video ni znaka od podlih ubojica. Sledio je njihov trag sve do mesta gde su na nekih pola milje daleko od logora prešli preko brdskog prevoja i nestali u susednoj dolji. Pošto je zaključio da nema smisla dalje ići za njima i izložiti se opasnosti da padne u zasedu, Dok se vratio nazad u logor i tu zatekao Lobana kako mutnih

očiju zuri pred sebe još uvek leđima naslonjen na stablo.

— Kako je? — zapitao je Dok.

Loban je duboko uzdahnuo kroz stisnute zube i odmahnuo glavom. — Ovo je prvi metak koji sam dobio, mister Blejk. Uvek sam se pitao kako će to izgledati.

— Ako budete brzopleti Lobane, nećete dugo živeti da biste se plašili mnogo takvih rana.

Lobanovo lice se zgrčilo u neprijatnu masku i za trenutak je u njegovim očima kresnula iskra ljutnje. — Nema potrebe da se držite tako nadmoćno, mister Blejk. Čovek mora da uči i ono što je najteže, zar ne?

Holidej je to prihvatio sa osmehom i klimnuo glavom da se slaže. Pogledao je zatim telo čoveka koga je ubio. Loban je bauljajući prišao do Holideja, koji je vrhom cipele okrenuo poginulog na leđa i okrenuo njegovo lice prema svetlosti izlazećeg sunca. Kada je video to lice, Loban je odmah izustio.

— Ben Vin. Jedan iz bande Džada Kečela. On je onom prilikom dojahao u moj grad sa Kečelom, ali se nije mnogo pojavljivao jer je po prirodi pritaen, zmijski karakter. Do vruga, u svakom slučaju je bolje što je mrtav.

— Trebalo bi ga sahraniti — rekao je Dok ne pokazujući na licu šta oseća.

Na to je Loban primetio. — Neka ostane tako kao hrana lešinarima, mister Blejk.

Holidej ga je pogledao, ali je njegovo lice : dalje ostalo bezizrazno. — Možda on to i zaslužuje, jer verovatno da su mnoge njegove žrtve razneli lešinari. Ali ipak, bio je ljudsko biće i treba mu oprostiti

posle smrti. Samo i kad bismo hteli, nemamo čime da mu iskopamo grob. — Holidej je bacio pogledi oko sebe i odvučavši telo do jedne plitke rupe, natrpao preko njega granja i šiblja koliko je mogao naseći svojim lovačkim nožem, a onda sve to pritisnuo se nekoliko težih kamenova. Zagrejan tim naporom umio se vodom iz čužurice, a onda počeo pakovati svoju opremu. Sve vreme Loban ga je ozbiljno posmatrao, bleđ u licu. Holidej ga je pogledao.

— Nema smisla ostajati ovde, Lobane — rekao je mladom šerifu. — Koliko je udaljen sledeći izvor?

— Nema nijednog u krugu od petnaest milja odatavde. Do davola, ne ostavljate me valjda ovde samog?

— Ne. Vedim vas sa sobom.

— Ali, ona dvojica bandita mogu biti u blizini.

— Poznajete ih?

— Mislim da su to bil' Rork i Mak Klilen — obrisao je rukavom znoj sa obrva. — Da, to su Kečelovi pajtaši, mister Bleik. Najopasniji zlikovci na koje ste naišli. Moramo poći za njima i saznati gde je Kečel. Oni će to sigurno znati, jer nisu od one vrste ljudi koja se lako razdvaja od plena.

Holidej nije ništa odgovorio, ni da ni ne. Osedlao je Lobanovog konja i priveo ga do mladog šerifa. Sačekao je da se Loban uhvati rukom za jabuku sedla, a onda pružio ruku da mu pomogne. Loban se naporštio i promrmliao. — 'Mogu i sam, mister Bleik.

Naslonio se na konja prikupljajući snagu da pojaše. — Rork i Mak Klilen su otišli, a Kečel, ako dolazi ovamo, još uvek je pola dana iza nas, čak i ako je putovao celu

noć — rekao je Dok. — Prema tome, moramo poći negde gde možete dobiti potrebnu negu. Vi recite kojim pravcem da podemo.

Lobanovo lice oblilo se znojem kada je pokušao da pojaše i posle nekoliko trenutaka mučenja Holidej mu je pomogao. Loban je sklopljenih očiju ostao da sedi nepomično u sedlu i Dok ga je pustio da povrati dah, pa se i sam vinuo u sedlo. Poterao je konja sa čistine uporedo sa putem kojim su krenuli Rork i Mak Klilen. Zapitao se za trenutak kuda su se u toj pustoši njih dvojica mogli uputiti. Predosećao je da će i taj dan biti kao i prethodni, pun napora žege i mogućih neprilika.

— Kečelova žena živi na desetak milja zapadno odatavde, mister Bleik — rekao je Loban Holideju kada su došli do raskršća jednog slabo korišćenog puta. — Kečel će bez sumnje poći tamo.

Holidej ga je tmurno pogledao. — Zašto onda vi niste pošli tamo, Lobane? — zapitao je podozrivo.

Loban je odmahnuo glavom. — Nije imalo smisla uvlačiti. Sjuzen Kečel u ovakve poduhvate. Ona želi samo da dožda Kečela više nema i da je više ne uznemirava. Ona je fina žena.

— Znaju li Rork i Mak Klilen gde ona živi? — zapitao ga je Holidej.

Loban je slegnuo ramenima i duboka bora mu se urezala na čelu. — Ne znam da li znaju. Koliko mi je poznato, Kečel nikada nije dovođio kući ni jednog svog pajtaša. Jedina dobra stvar koju je u životu učinio je da ih je držao dalje od nje.

— Ali, doveo ih je u vaš grad, Lobane — podsetio ga je Dok.

— Da, ali samio da bi se dočepali pošiljke novca. Posle toga verovatno su podelili plen i banda se razila.

Holidej se osvrnuo oko sebe. Jučerašnji dan bio je vreo i zamoran, ali je bar bio miran. Sad je na vratu imao jednog tvrdoglavog i svojeglavog mladog čuvara zakona, koji će morati mnogo muka da podnese u toku sledećih deset milja. Nalazili su se u oblasti kojom je harao jedan potorni bandit i gde su razne pustarije mogle da im prave smetnje i neprilike. Konačno, jedino mesto gde je bilo verovatno da će naći Kečcia, bio je dom banditove žene. Uzdahnuo je duboko.

— Pa dobro, onda bolje da pođemo. Kad budete hteli da stanemo, samo recite. Prema zapadu rekoste?

Loban je pokazao prstom. Put je vodio na jug onog pravca kojim su se Rorke i Mak Klilen uputili. Doku je to bilo drago, jer je moglo značiti da ih neće sresti, a sa Lobanom kao balastom to je bilo najbolje rešenje. Jahao je lagano, putem koji se blago penja prema sledećem brdskom prevoju. Gore iznad njih, sa neba bez oblaka sijalo je nemilosrdno sunce. Vrelina je bila sve veća, a u tom stenovitom predele bilo je malo hladovine. Puna dva časa Holidej je jahao brdskim grebenom i zaustavio se tek kada je put skretao u jednu dugačku neplodnu dolinu bez rastinja.

Ovisnuvši se iza sebe, ugledao je Lobana mlitavo opuštenog u sedlu. lica izbradnanog borema patnji i bola. Zglepci na rukama bili su mu bledi od stiskanja jabeke sedla. Ho-

lidej je dograbio vodice njegovog konja i poveo ga u hlad jednog velikog kamena, gde je pomogao Lobanu da sjaši. Kada ga je prislonio na stenu, Dok mu je poprskao lice vodom iz čuturice i dao mu da sa par gutljaja ovlaži usne i grlo. Tada se dao na loženje vatre. Loban se nije ni pomakao sve dok mu Holidej nije nasuo kafu u usta. Tek tada je mladi šerif otvorio oči i Holidej je bio iznenađen bolom koji je video u njima.

— Trebalo je da kažete — rekao je ra'draženo. — Nije imalo smisla kretati kad ste u takvom stanju.

— Dom Sju Kečel... je blizu... pred nama. Moramo stići... pre mraka...

Glas mu je zamro u grlu. Holidej ga je prihvatio da ne padne onesvešćen i položivši ga na zemlju, ponovo mu umio lice. Pogledao je ranu na rebrima i zapazio da se od ruba rane pojavila prva tanka linija trovanja. Skinuo je zavoj prelio ranu viskijem i zatim je ponovo zavio koliko je mogao a potom dizao onesvešćenog Lobana i posadivši ga u sedlo, vezao ga konopcem. Zatim je i sam pojahao svog konja. Po njegovom računu bili su prešli osam ili devet milja, pa otuda dom Sju Kečel nije mogao biti udaljen više od dve milje. Što je za Holideja značilo da njena kuća treba da bude negde na kraju ove doline. Ako ne bude tako znao je da će nad Lobanom morati da preduzme neku manju hiruršku intervenciju.

Poterao je svog konja vodeći Lobanovog za uzdu, osećajući na ramenima prve znake umora od putovanja. Koni pod njim spontano je usporio hod, jer je i on bio umoran

od višednevnog putovanja. Podnevno sunce peklo je kao u paklu, a vruć vetar odmah je sušio kapi znoja. Duž korita doline i dalje uz blagu padinu Holidej je jahao ne razmišljajući ni o čemu, i tako je stigao do poslednjeg malog uzvišenja, očekujući da će ispred sebe ugledati opet istu takvu dolinu bez rastinja. Pridigao se na uzengijama da bi bolje video i najpre ugledao dim koji se dizao iz dimnjaka, zatim krov, pa suncem izbledele zidove zgrade koja je izgleda bila usputna stanica dilažanse. Ograđeni prostor za konje pružao se iza glavne zgrade, ali u njemu nije bilo konja.

S uzdahom olakšanja Holidej je priterao svog konja Lobanovom i dodirnuo ga rukom da ga povrati iz nesvesti. Loban se trenutno irgao, kao da se probudio iz teškog ružnog sna. Pogled njegovih izmučenih očiju sreo se sa Holidejevim.

— Blizu smo, momče. Izdržite još malo.

Loban je pogledao pored Holideja i nešto boje vratilo se u njegove obraze. — Kuća Sju Kečel — promrmiljao je. — Videće da sam okej. Ona i ja... ne želimo više da vidimo Kečela.

— Bolje nemojte govoriti — posavetovao ga je Holidej videvši da je mladić ponovo klonuo u sedlu. Nastavili su put. Jahanje do prilaznog puta izgledalo im je beskraino dugo, ali kada su došli na ravno tlo, Holidej je ugledao da su vrata zgrade otvorena i da sa njih prema njima gleda neka žena. Na tom rastojanju bilo je teško proceniti njene godine i njen izgled, ali se Holidej nadao da će kao žena jednog bandita znati dovoljno o ranama i da

će umeti da se snađe i pomogne Lobanu. Poterao je konje nešto brže i video kako je šakom zaklonila oči od sunca i izašla nekoliko koraka na verandu ispred kuće. Odmah zatim konji su presekli preko čistine i došli upravo pred kuću gde ih je Holidej zaustavio.

Iz blizine viđena, žena je izgledala visoka i čvrste građe, ali skladnih i diskretno izazovno zaobljenih linija. Imala je pravilno ovalno lice sa nekoliko neprimetnih bora nastalih više kao posledica brige i tegobnog života nego njenih godina, tamne, brigom zamućene oči i uzdržano držanje prema nepoznatom čoveku.

— Misis Kečel? — zapitao je Dok.

Ženino lice je odjednom postalo bezizrazno. — Ko ste vi? — zapitala je. — Šta želite?

Kada joj je Holidej rekao svoje izmišljeno ime, ona je odjednom uzviknula i pošla napred, prepoznavši osobu skrupčanu na sedlu drugog konja.

— Rak Loban! — rekla je sklapajući ruke na prsima. — Šta se, za ime božje, desilo?

— Ozbiljno je ranjen, gospodo. Treba mu postelja i nega. Ja sam učinio što mogu i učiniću još, ali možete li i vi pomoći?

— Naravno. Pomozite mi da ga unesemo.

— Samo vi pođite napred, ja ću ga poneti. Trebaće nam tople vode i čist zavoj jer je rana već zagadena.

Sju ga je upitno pogledala, ali kada je Dok sjahao iz sedla i skivši Lobana sa konja, pažljivo ga poneo prema kući, ona je požurila ispred nega. Kada je Dok ušao, ona se okrenula i pokazavši rukom

na malu sobu, rekla. — Tamo unutra. Skinite mu čizme i kosulju.

Holidej je učinio što mu je rekla i kada je Sju Kečel ušla u sobu noseći lavor vrele vode i svezani zavoj, on se uklonio od postelje. Posmatrao je dok je skidala krvav zavoj sa rane i video kako joj se lice brižno zgrcillo. Trenutak kasnije ona je opipala ivicu rane i počela je prati zavojem natopljenim u vrelu vodu. Vidjevši da je vječna tom poslu, Holidej ju je ostavio i izašao iz sobe. Došavši do ulaznih vrata, izvadio je i zapalio cigaru, a onda kritičnim okom osmotrio dvorište stanice. Bilo je očigledno da već duže vremena muška ruka tu nije ništa dotakla. Ograda korala za konje bila je iskrivljena, neki stubovi polomljeni, a neki su nedostajali. Valov za napajanje stoke ležao je prevrnut na stranu, jer je potporni stub na jednom kraju bio polomljen. Od nekadašnjeg privezišta za konje ostao je samo jedan od sunca izbledeo nakrivljen stub. Ostatak grede ležao je na zemlji pokriven prašinom i polutruo.

Holidej je čuo šum koraka iza sebe. Okrenuo se da pozdravi Sju Kečel, ali još dok se on okretao, iz zaklona na udaljenoj padini pojavila su se dva konjanika i trkom se ustremili prema poštanskoj stanici. Holidej je odmah prepoznao u bradu zarasla lica dvojice koji su tog jutra napali njega i Lobana. Mašio se rukom za revolver i istovremeno odgurnuo Sju Kečel u stranu. Ona je prigušeno kriknula.

Dvojica konjanika su nastavili da se približavaju, očigledno ne primjećujući njegovo prisustvo. A onda su zastali dižući oblake prašine. Holidej je video da u rukama drže za-

pete revolvere i pripucao. Jedan od dvojice prevaleo se preko sedla i bolno kriknuo. Drugi, čiji se kuršum zario u drveni zid zgrade, naglo se okrenuo i zgrabivši vodice ranjenikovog konja, počeo da uzmiče. Holidej je ispalio za njim još nekoliko hitaca, ali iznad glave, i begunac je pobjegao kroz otvorene vratnice ograde.

Sju Kečel je resko primetila. — Jeste vi već završili?

Holidej se napravio da nije čuo njen ispad. Znao je da je bila unlašena isto toliko koliko i ljuta. Pošao je da uhvati svog vranca i Lobanovog konja, koji su nemirno kaskali oko zgrade, i kada ih je uhvatio i povuče prema staji, pred njim se odjednom stvorio neki čovjek ogromnog tela. Našli su se toliko blizu jedan drugoga da je Holidej čuo kako mu je zastao dah kada ga je ugledao. Nepoznati je pružio ruku ka pištolju ali je Dok pustio uzde iz ruke i pesnicom pogodio nepoznatog u vrh brade. Nepoznati je padajući uspeo da izvuče revolver, ali mu je Dok udarcem noge izbio revolver iz ruke i pesnicom mu zadao udarac u pleksus. Nepoznati je zastenjao, otkotrljao se jedanput, pokušao da ustane, ali se ipak sklonio na zemlju i ostao da leži bez pokreta.

Sju Kečel je dotrčala, grubo odgurnula Holideja u stranu i pre nego što je mogao nešto da kaže, ona mu se besno obratila. — Zašto ste ga napali? Šta mislite, ko ste vi uopšte?

— Mašić se revolvera. Bilo je pitanje: on ili ja.

— On ili vi? — izdrala se Sju. — Jeste li za poludeli?

Holidej je odmahnuo glavom i on-

da siegnuo ramenima. Nije imalo nikakvog smisla raspravljati sa tom ženom. Otišao je do konja, rasedlao ih i pustio u štalu. Kada se vratio, zatekao je Sju kako pomaže snažnom čoveku da ustane. Čuvši Holidejevo približavanje, on se okrenuo i besno ga presekao pogledom.

— Prenaglili ste, prijatelju — rekao je Dok, ali je nepoznati čovek prasnulo.

— Vraga prenaglio. Trebalo je da vam razbijem glavu.

Holidej je začuđeno digao obrve i nije ništa odgovorio. Zapazio je da je pridošlica bio lepo odeven, čak nalik na kicoša, i da je nosio revolver šestometak ispod širokog kaputa. Po finom štofu bila je napadala prašina i Sju Kečel ga je počela čistiti. Holidej je čuo kako ga je nazvala imenom Li.

Nepoznati je i dalje gundao i trljao vilicu tamo gde ga je Holidej udario. Onda je žučnim glasom zapitao. — Ko ste vi, do vraga?

— On je doneo šerifa Lobana, Li — preduhitrila je Sju Kečel Doka. — Loban je ranjen.

Na Liovom licu ukazao se izraz koji je Holidej mogao shvatiti samo kao ljutnju. Nije u tom izrazu bilo ni trunke brige zbog Lobanovog stanja.

— Ranjen? Kako?

— Ne znam. Li — Sju je ustuknula korak nazad i rukom zabacila pramen kose. — U stvari, znam vrlo malo o tome šta se jutros desilo. Najpre je ovaj gospodin, reče da mu je ime Džon Blejk, dojahao sa Pikom Lobanom tako reći na samrtni. Zatim su nas napala dvojica pustahija i mister Blejk je rano jednog. Zatim je povredio i tebe — Sju se okrenula i žučno pogledala

Holideja. — Mislim da je vreme da nešto razjasnite, mister Blejk. Nimalo mi se ne sviđa način na koji postupate.

Holidej je zagladio rukom kosu, donekle začuđen držanjem ove žene koja mu je u najmanju ruku mogla biti zahvalna što je odbio napad bandita. Ne, umesto da se ljutne, on je samo mirno rekao. — Objasnićemo se unutra.

— Davola! — zarežao je visoki čovek po imenu Li. — Režite ovde šta imate.

— A da u međuvremenu pružim onoj dvojici šansu da nas na miru pobiju? — odgovorio je na to Dok. Li ga je besno odmerio, ali se Sju Kečel ovaj put složila sa Holidejem.

— Unutra će biti bolje. Uđimo, molim vas.

Holidej je zakoračio u stranu da je propusti a Li je pokretom palca dao znak Holideju da je sledi. Dok je pošao, ali se okrenuo i našao se pred naperenim revolverom.

— Zauzmite mesto, Blejk, i otkopčajte opasač sa revolverom. Časna reč, saznaću ja istinu o ovome.

Sju Kečel je užurbano prišla. — Ne budi nesmotren, Li. Možda mister Blejk ima objašnjenje za sve. Ako ništa drugo, odbio je onu dvojicu bandita.

— Video sam to — rekao je Li — ali to za mene ništa ne znači. Možda je za to imao neki lični razlog. Ne mešaj se Sju i donesi malo viskija.

Sju Kečel ga je sa nedoumicom pogledala i zabacivši glavu pošla niz dugu prostranu sobu. Holidej se leđima naslonio na zid i iz tabakere izvadio cigaru. Nepoznati po imenu

Li pogledao ga je preteći i zažmorio očima.

— Ja sam Li Hamer. Za vas, ovo je moj ranč, a misis Kečel je moja pijateljica. A sad pričajte.

Holidej je odgrizao vrh cigare osluškujući zveckanje čaša u kuhinji. Tek kad je zapalio cigaru, Holidej je ponovo pogledao Hamera.

— Koliko sam čuo misis Kečel još uvek ima muža, Hamera -- rekao je.

— Pa? — spremno je dočekao Hamer, ali još dok je govorio, bacio je pogled prema vratima na kojima se pojavila misis Kečel noseći na poslužavniku bocu viskija i čaše. Holideju je izgledalo kao da je nešto pribraniya i manje zabrinuta.

— Pa — nastavio je Holidej ne obazirući se na prisustvo žene — stoji činjenica da me je Loban zamenio za Džada Kečela i pokušao da me ustreli. Ja sam uspeo da ga savladam i nameravao sam da pođem svojim putem kada su nas trojica lupeža napali. Ja sam jednog od njih smakao, ali je na nesreću Loban bio ranjen. On me je zamolio da ga dovedem ovamo, što sam i učinio. Pošto ga je misis Kečel smestila u postelju, ranč su napala dvojica lupeža, a onda ste naleтели i vi.

— Naleteo? — graknuo je Hamer začuđeno.

— Pa, kako da kažem, niste došli normalno, na glavni ulaz, kao što ljudi rade, zar ne? — zapitao je Holidej. Odbio je gust dim i izdržao Hamerov užaren pogled. Nešto u tom Hameru nagoveštavalo je slabića. Holidej nije jasno video šta je to, jer je Hamer bio krupan snažno građen, govorio je odsečno i izgledao je energično. Može biti, zaklju-

čio je Dok, da je razlog tome njegovu udelo koje je podsećalo na kicoša. Ili je, možda, razlog bilo to što je uvek kada je govorio pogledao misis Kečel očekujući njenu reakciju. — I šta mislite, da ćemo sve to poverovati? — dodao je na kraju reskim glasom Li Hamer. — Da poverujemo da ste veliki junak?

— Verujte što god hoćete — rekao je Dok. — Kada se Loban oporavi, možete sve to proveriti. U međuvremenu, nije važno.

Siu Kečel je spustila poslužavnik i udaljila se. Holidej je zapazio da je na poslužavniku bilo samo dve čaše. Hamer je uzeo jednu, a Holidej je nasuo drugu i hladno se zahvalio. Izvesno vreme Hamer je pažljivo posmatrao Holideja, ali konačno je vratio revolver u futrolu i prišao prozoru koji je gledao na dvorište. Nije bilo ni traga od napadaca i zato se Holidej obratio misis Kečel.

— Kako je Loban? — zapitao je.

— Izgleda da sada mirnije spava. Dala sam mu laudanuma da mu umiri bolove.

— Mlad je i to je njegova glavna šansa. Možda je dobro što se ovako desilo.

— Kažete da je možda dobro što je ranjen? — zapitala je ne skrivajući svoju razdraženost. Bila je liuta kao tigrica. Ali, Holidej je zaključio da se ipak dobro drži, budući da je vrlo dugo, makar i protiv svoje volje, bila u društvu sa čovekom kao što je Kečel.

— Ako mladi Loban nastavi da se ponaša kao onda kada sam ja naišao na njega, neće doživeti da dođe u zrele godine, mišis Kečel. Nije on još dovoljno iskusan da preduzme gonjenje ubica.

— Ako govorite o mom mužu kao što mislim, mister Bleik, onda nema potrebe da birate reč. Šerif Loban je dovoljno često i dosta glasno govorio kako namerava da uhvati mog muža. Mislim da mu je to postala opsesija. Ali, ako govorite o Džadu Kečelu, ne morate štedeti moje osećaje. Ja prezirem tog čoveka i gadi mi ga se.

Kada je Sju Kečel povisila ton, Li Hamer se okrenuo. Pogledao je Holideja natmureno, ali se ovaj nezainteresovano osvrnuo oko sebe i rekao, — Hteo bih da se malo odmorim. Umoran sam od putovanja.

— Tamo iz dvorišta je ulaz u jednu praznu prostoriju — rekla je Sju. — Probudiću vas ako se nešto dogodi — dodala je sa sarkazmom koji nije mogla prikriti — nešto za šta će možda biti potreban vaš talent, mister Bleik.

— Mislim da nećete morati da se mučite gospođo — prevaleo je preko usana otežući južnjačkim naglasakom. — Kako se ovde stvari događaju, ja ću se već sam pobrinuti.

Rekavši to, Holidej je prešao preko odaje, spustio praznu čašu na prozor i izašao u dvorište. Tamo je našao prostoriju o kojoj je Sju govorila. Na njoj je postojao prozor okrenut prema čistini, vrata koja je ostavio otvorena, jedan ležaj u uglu i gomila džakova u drugom uglu. Holidej se pružio po ležaju i stavio revolver na dohvat ruke. Sklopio je oči i opustio se. Ali, pre nego što je utonuo u san, zamislio se o misis Sju Kečel. Uprkos njenom oštrom jeziku i podozrivom držanju, imao je utisak da pod skramom strogosti i krutosti možda ipak kuca milosrdno srce. Na izvestan način podsećala ga je na jednu njegovu

davnašnju ljubav i razmišljajući o toj ljubavi i prošlosti koja više nije mogla oživeti, utonuo je u dubok san.

III

Holidej je lagano otvorio oči i ostao mirno da leži, siguran da ga je nešto uznemirilo i probudilo iz dubokog sna. Bilo mu je toplo i iznenadio se kada je primetio da mu je čelo oznojeno. Obrisao je znoj prstima i ostao i dalje mirno da leži, mada mu je svaki nerv u telu podrhtavao. Kroz mali otvor pro-dovoljno jasno osvetljavala sve zera u sobu je prodirala mesečina i predmete u sobi. Uzeo je revolver u ruku i proteglio noge. Taj pokret nije izazvao nikakav šum.

A onda je odjednom osetio miris. Dim. Slab ali određen miris dima. Okrenuo je glavu i pogledao kroz prozor. Pramenovi dima nošeni povetarcem lebdele su kroz vazduh pored njega. Nije se čulo pucketanje drveta koje bi ukazivalo da je zgrada u plamenu, nije je pak dim bio dovoljno gust da ukaže na pravac odakle je dolazio.

Holidej je nečujno spustio noge na pod. Stajao je tako i nekoliko sekundi pažljivo osluškivao. I dalje se nije čuo nikakav šum, sve dok u blizini na proplanku nije zarzao konj. Holidej je lagano prišao vratima, otvorio ih i provirio napolje. Mesečinom obasjana čistina bila je prazna. Izašavši napolje, oprezno je zakoračio u stranu i na uglu zgrade provirio pored stražnjeg zida, gde je ugledao kako gomila slame i granja, naslonjena na zid kuće, lagano gori. Izgledalo je to kao neki nespreatan pokušaj podmetanja požara.

Pošavši pored zida, odbacio je udarcima noge granje dalje od zgrade. Od udaraca zarojili su se rojevi varnica, plamen se još više ugasio i dim je postao gušći.

Zatim je odjeknuo pucanj. Tane se zarilo u zid samo nekoliko santimetara od Holidejeve glave i on se zgrčio i okrenuo licem u pravcu odakle je došao hitac. Još dva kuršuma zarila su se u zid pored njega, a onda je uz žesioku paljbu kuća zasuta kišom kuršuma.

Dok Holidej je potrčao nazad prema vratima. Uspeo je da stigne do njih, ali je još žešća kiša tanadi zasula vrata i unutrašnje zidove. U magnovenju, ugledao je dva konja vezana za ono što je nekada bilo privezište, ali od njihovih gospodara nije bilo ni traga.

Za trenutak Holidej je bio zbunjnjen i pitao se šta se to događa. Očigledno da nije postojala namera da nađe smrt u požaru. Ako bi ta namera postojala, požar bi bio bolje organizovan. Izgleda da ga je podmetač požara smatrao za čoveka lakog na snu, ili u najmanju ruku za opreznog čoveka, te je smatrao da će ga vatrom izmamiti da ističi na čistinu, gde bi bez rizika za napadače lako bio pogođen i usmrćen.

Gust oblak dima soubstio se niz krov kućice. Pucnjava je trenutno prestala, ali je Dok znao da će, ukoliko izađe iz senke u sobi pri jasnoj mesečini, predstavljati skoro idealanu metu. Dim je međutim, postao još gušći i počeo da prodire između razređenih prosušenih dasaka, pa je Dok zaključio da je vetar promenio pravac... ili, možda, da je vatra buknuła jače i da sada hvatajući sve više materijala, pro-

izvodi i više dima koji se diže prema nebu, ali i spušta tamo gde ga vetar nosi.

Holidej je uvukao glavu u ramena i potrčao prema zadnjem delu ranč kuće. Nekoliko hitaca je zaplašalo, ali je Holidej stigao do vrata, grunuo ih ramenom i uleteo unutra. Gust dim ga je dočekao. Prvi utisak je bio da je požar počeo u kuhinji, ali onda je zapazio da je verovatno zahvatio najpre zadnji zid i kroz ostavu dopro do kuhinje. Sada je već vatra besno buktala. Čuo je spolja paljbu, ali je paljba dolazila sa veće udaljenosti.

Uputivši se prema sobi Rika Lobana, ugledao je jednu osobu kako se tetura iz bočne sobe. Trenutak kasnije shvatio je da je to Sju Kečel. Prišao joj je, grubo je zgrabio i poveo prema prednjem delu zgrade. Naslonivši je na prednji zid zgrade, ostavio ju je tamo, a sam se ponovo vratio unutra. Boreći se sa gustim oblacima dima, probio se do Lobanove sobe i digao ga iz kreveta. Loban nije davao ni glasa od sebe. Holidej ga je proneo kroz dim i položio ga napolju pored Sju Kečel. Ona se u međuvremenu bila pribrala.

— Za ime božje, šta se to desilo?
— zapitala je.

— Neko je pokušao da vas zapali, misis Kečel. Ostanite ovde i pobrinite se za Lobana i čuvajte se ovih lešinara.

Holidej je ušao unutra dozivajući Li Hamera. Poslednji put kada je video Hamera, ovaj je naliivao svoju čašu viskijem i izgledao je spreman da isprazni bocu. Možda je ležao neko suviše pijan da bi nešto primetio.

Pošto nije dobio nikakav odgovor,

Holidej je potražio i u drugim sobama, ali visokog neznanca nije našao. Zatim se uputio u gašenje zapaljene drvenarije jednim starim džakom i prošlo je izvesno vreme pre nego što je lokalizovao vatru u kuhinji. A onda, iscrpljen, upola zagašen i poluslep od dima vratio se napolje do Sju Kečel i Rika Lobana.

Za to vreme misis Kečel je odvikla Lobana nešto dalje od kuće i Dok ju je našao u dubokoj senci. Klećala je pored mladog šerifa, a pramenovi kose visili su joj pored lica. Kada je osetila da joj se Holidej prišao, ona se okrenula i kosa joj se kao slap zaljuljala oko glave.

— Ne mogu da nađem Hamera — rekao joj je.

— Li je otišao da sačeka diližansu i da ih upozori na nezgodu — rekla je Sju.

— Kakvu diližansu? — zapitao je Dok oštro, ne uspevajući da prikrije ljutnju u glasu. Njegovo nepoverenje prema Hameru se produbilo.

— Diližansu koja treba sutra da stigne ovamo. Ona se obično preko noći zadržava kod Blejk Velsa i dolazi ovde ujutro. Kompanija je zaključila da je ovo mesto suviše opasno za noćno zadržavanje.

To je Holideju izgledalo razumno. Ali, nije mu izgledalo logično što je Hamer pošao u susret diližansi. Rekao je. — I ostavio vas je ovde samu, misis Kečel?

— Znao je da ću ja umeti da se snađem — odgovorila je ona hladno.

— Iako su u blizini dvojica nevaljalaca spremnih na sve, a vaš muž može svakog momenta da se pojavi? — nastavio je Dok provokativno.

Sju je izvesno vreme zadržala nepromenjen stav. — Rekao je da ćete vi biti tu. Rekao je da ste vi čovek koji je u stanju da se suprotstavi svakoj opasnosti, a budući da ste bili umorni, znao je da ćete ostati preko noći. Što se tiče mog muža, Li zna da mi Džad Kečel neće naneti nikakvo zlo.

— I tako vas je on ostavio ovde sa potpuno nepoznatim čovekom, misis Kečel? Kakav je to ludak?

Sju se odjednom uspravila i rukom zabacila kosu na ramena. Pri mesečini netremice je posmatrala Holideja. — Li zna da ja umem da izađem na kraj sa muškarcima, mister Blejk. Sem toga, ja imam revolver.

Holidej se bledo osmehnuo. — Nije vam bio od velike koristi kad su vam zapalili kuću.

Ona je pogledala dim koji je još kuljao na vrata i rekla. — I ako bi kuća izgorela do temelja, ja tu ne bih mogla ništa. Možda bi to, uostalom, bio blagoslov neba.

— Kako to?

Sju je širokim pokretom ruke obuhvatila celu poštansku stanicu. — Ja ne volim ovo mesto, mister Blejk. Ovde nema ničega sem prašine, žege, ropskog rada i usamljenosti. Već mnogo puta sam pomišljala da prodam kuću i da se odselim u neki drugi kraj, negde gde me moj muž nikada ne bi mogao naći.

— Ima tu malo šta za prodaju — podsetio je Dok i ona mu se po prvi put osmehnula.

— I do sada sam često bila na dnu mister Beljk. U stvari, teško mogu da se setim nekog trenutka u svom životu kad nisam bila u teškoj situaciji. Podneću ja sve to.

Čuvši topot kopita, Holidej se okrenuo. Sju je zastao dah kada je primetila da mu se ruka spustila na dršku revolvera. Istog trenutka Holidej se odmakao od nje da bi ona ostala neprimećena u senci.

Stajao je nekoliko trenutaka napet i u očekivanju da se nešto desi, a Sju je nervozno ćutala. Onda je Holidej rekao. — Otišli su. Za sada su se zadovoljili ovom sitnom šalom.

— Zadovoljili? Oni? — zapitala je Sju. — Jeste li ih videli?

Holidej je odmahnuo glavom. — Nisam, ali sigurno da nije bio samo jedan. Čini mi se da su podmetnuli požar samo zato da bi nas poplašili, ništa drugo.

— Ne razumem šta mislite, mister Blejk — rekla je Sju udaljavši se od Lobana i prišavši do Doka.

— Imali su šansu da se privuku i da nas pobiju na spavanju. No, čini mi se da za to nisu bili spremni, bar ne za sada.

— Za sada? Znači vi mislite da će ponovo doći? — uzviknula je Sju.

— Da, kad budu spremni i rešeni da započeti posao završe do kraja, misis Kečel. Ima dosta toga što ne razumem, ali pretpostavljam da će se sve na kraju obelodaniti i razjasniti. Za sada hajde da šerifa prenesemo u staju i da se tamo smestimo. Posle toga obići ću kuću i ostalo što još postoji da vidim šta se može spasti. Čini mi se da je ostava izgorela a isto tako i kuhinja, što znači da će vam uskoro nedostajati namirnica.

— A šta je sa magacinom? — zapitala je.

— Gde je magacin?

— Izdvojen je od kuće, u dvoriš-

tu. Tamo imamo brašna, pirinča i nešto konzervirane hrane.

— O keji — rekao je Dok. — Može biti da još uvek imamo sreće. Pomoći ću vam da smestimo Lobana.

— Mogu i sama, mister Blejk. Molim vas, ne brinite za mene.

— Mislim da je vaš čovek računao na to da ću vam pomoći — odgovorio joj je na to Dok.

— Moj čovek? — zapitala je Sju razdraženo.

— Li Hamer.

Ona ga je liutito pogledala i ponosno digla čelo. — Li Hamer mi je samo prijatelj i ništa više — rekla je resko. — Došao je ovamo pre tri meseca i video da mi je pomoć nužno potrebna. Od tada je dosta često dolazio i pomagao mi u svemu i svačemu.

— Milostivi samarićanin, jel' te? — Holidej je u sebi otkrio izvesnu dozu radoznalosti i zapitao se otkuda to. Nije davao ni pet para za Hamera, a činilo mu se ni za ženu, makar koliko zgodna bila. Što se tiče Rika Lobana, on je bio od one vrste ljudi koji će, bez obzira na najdobronamernije savete, uvek naći neprilike i nevolje za sebe. Holidej je zbog toga nastavio — A šta je u pozadini tog njegovog ponašanja?

— Ne znam, mister Blejk. Jednostavno ima saosećanja prema meni i ljubazan je. Ima li u tome nečega lošeg?

Holidej je slegnuo ramenima. — Ako vi mislite da nema, onda i ja tako mislim, misis Kečel Ali, pustimo sad to i namestimo Lobana što udobnije.

Rekavši to, Holidej je digao Lobana sa zemlje i poneo ga pre-

ke čistine. Hodao je držeći revolver u ruci, a pri tome je šetao pogledom preko čistine sve do podnožja brdskih padina. Ali, nigde u noćnoj tami nije se čuo nikakav šum, a vatra se polako gasila. Ušao je u staru, sačekao da Sju Kečel zapali svetiljku, a onda spustio Lobana na ležaj od slame. Bez ijedne reči više poveo je svog i Lobanovog konja i pustio ih u ograđen prostor. Pošto je to završio, vratio se do kuće, pronašao ostavu pored nje, i pretražio je sve dok nije našao jedan džak brašna, nešto pirinča i konzervirane hrane. Natovaren hranom zastao je iza kuće i pri slabom sjaaju vatre koja se gasila osmotrio štetu pričinjenu starom zdanju. Bilo je pravo čudo da zgrada nije do temelja izgorela, jer je drvo bilo suvo.

Stigavši do stajе, stavio je hranu na gomilu džakova i neko vreme posmatrao umorno lice Sju Kečel. Ona je još uvek nešto poslovala oko Lobana i izgledala je zabrinuta.

— Odmorite se malo — rekao je Holidej.

Sju je okrenula glavu ka njemu i u njenim očima ponovo je blesnula ljutnja. — Mister Blejk, nemojte mi govoriti šta da radim.

Holidej je slegnuo ramenima. — Šako god hoćete. Ali, pred nama je još dosta dugačka noć, a imam osećaj da sutrašnji dan neće biti pogodan za piknik.

Rekavši to, Dok Holidej je napravio sebi ležaj od sena i stavivši odozgo ćebe, pružio se po njemu. Zauzeo je mesto odakle je kroz otvorena vrata stajе mogao da vidi šta se događa na mesečini obasjanom dvorištu. Sklopio je oči i na nezadovoljstvo Sju Kečel po-

sle nekoliko minuta čvrsto zaspao. Posle izvesnog vremena, kada ona više nije obraćala pažnju na njega, on se kao mačka probudio, otvorio oči i osmotrio kroz vrata stajе, a onda ponovo zažmurio.

*

*

Kada je sutra ujutro otvorio oči, sunce mu je grejalo lice. Ležao je na senu udobno kao u finoj postelji i osećao se potpuno odmornim. Pred oči su mu izašli događaji od prethodne noći i on je bacio pogled tamo gde je ležala Sju Kečel šćućurena sasvim blizu Rika Lobana i bio je zbog toga spreman da joj oprostí njenu jučerašnju oštrinu.

Pomerio se, mahinalno pogledao revolver i stavio ga u futrolu. Zatim se osvrnuo po staji, pazeći da je ne uznemiri. Staja je bila udobna, sa puno vazduha, i prijatno je mirisala na seno. Ali, znao je da i takva nije zgodno mesto za sklonište. Izašao je napolje, pogledao da li su konji u koralu i odšetao do kuće. Vatra je bila dogorela i šteta, kao što je prethodno veće procenio, bila je velika. Srećom, velika odaja na prednjoj strani zgrade ostala je netaknuta, sa izuzetkom zidova koji su bili donekle pocrneli od gara. Nogama je očišćio nagorele letve i dogorelo ugljevlje ispred kuće, a onda u ruševinama kuhinje našao dva noža, jednu kutlaču i lonac za kuvanje kafe. Uzevši sve to, vratio se u staju, gde je Sju Kečel zatekao budnu pored Lobana. Mladi šerif se nemirno okretao na ležaju, a lice mu je bilo orošeno znojem.

— U bunilu je — rekla je Sju

kada je Holidej ušao. — Možete li mi pomoći?

Holidej je kleknuo pored ranjenog čoveka i pipnuo mu čelo. Nije se moglo ništa više učiniti i sada je sve zavisilo od Lobanove snage i mladosti. Odjednom je tišinu poremetio topot kopita. Sju je kriknula i mahinalno se priljubila uz Holideja, i taj dodir ponovo je probudio u Doku upola zaboravljena osećanja.

Sju se tada, kao iznenađena nečim što je i sama osetila, naglo udaljila od Doka. Holidej je ustao i sa revolverom u ruci pošao prema vratima, ali pre nego što je stigao do vrata, ugledao je Li Hamera kako na konju pravi krug u dvorištu. Kada mu se Sju pridružila, Holidej je rekao. — To je vaš Samarićanin, Li Hamer.

Ona je umorno odahnula. — Ne mogu više da izdržim. Da nekim slučajem to nije bio Li, mislim da bih se onesvestila.

Holidej nije ništa odgovorio. Hamer je zategao vođice i skočivši iz sedla, uveo konja u staju. Privezao ga je u prvi boks, pogledao uzgred Lobana, a onda se pažljivo zagledao Sju Kečel u oči.

— Nisam naišao na diližansu. Svakako se zadržala negde dalje uz put.

— Ne mari, Li — rekla je Sju. — Vidiš li šta se desilo? Požar.

Hamer je klimnuo glavom i pogledao Holideja. — Kako je izbio požar? — zapitao je.

— Verovatno od šibice — odgovorio je Holidej i osetio zadovoljstvo kada je na Hamerovom licu ugledao izraz negodovanja. Hamer je stisnuo pesnice.

— Zar to vama izgleda smešno, Blejk? — zapitao je.

— Ne, Hamere — odgovorio je Holidej istim tonom. — Ništa što se desilo nije bilo smešno. Šteta je što niste bili tu da vidite.

— Imao sam drugog posla — rekao je Hamer resko. — Misis Kečel to zna, i zato nemojte pokušavati da intrigirate.

— Nema tu nikakvog intrigiranja, ali jasna je i čista istina da ste prošle noći ostavili misis Kečel na cedilu. Ne sviđa mi se što ste u tom trenutku bili negde drugde.

— Ne sviđa vam se? — rekao je Hamer povišenim tonom i počeo dizati pesnicu. — Do đavola, Blejk...!

— To ste već jednom pokušali i nije vam uspelo — upozorio ga je Dok. — Sedite, dakle, mirno i odgovorite mi na nekoliko pitanja.

— Da odgovorim vama? Probi-svetu? — grmnuo je Hamer. — Vi ste zaista drskil!

— U ovom momentu zaboraviću na vaše bezobrazno etiketiranje i postaviti vam pitanje: čime se vi bavite, Hamere?

Hamer je žmirnuo očima i lice mu je postalo hladno i skamenjeno kao stena. — Ne moram ništa da vam kažem, Blejk. Vi ste u kuću misis Kečel doneli već mnogo nevolje i zašto onda ne pojašete konja i odete odavde? Ovde više niko ne želi vaše prisustvo.

— U pravu ste, Hamere — rekao je Holidej hladnim bezizraznim glasom. — Ne mora ništa da mi odgovorite... ukoliko imate nešto da sakrijete.

Na licu Sju Kečel ukazao se svadljiv izraz, ali Dok Holidej je

ostao potpuno ravnodušan. Kako mu se činilo, neko je ovde na stanicu morao da istera stvari na čistinu, a taj zadatak bio je iznad moći ove žene.

— Nemam šta da skrivam! — prasnua je Hamer.

— Čime se onda bavite? — zapitao je Dok.

Hamer je zapazio da ga Sju Kečel zainteresovano posmatra i činjenica da nije napala Holideja zbog njegovog drskog postavljanja pitanja počela je da ga brine. Rekao je, stojeći rastavljenih nogu. — Ja sam stočarski trgovac, Blejk, bavim se time već skoro deset godina.

— U ovim krajevima? — zapitao ga je Dok.

Hamer je odmahnuo glavom i kradomice kratko pogledao Sju Kečel. — Ne. Ovamo sam došao pre nekoliko meseci i zaključio sam da poslovi loše idu. Ali, svuda je isto, kao što verovatno znate, sada niko ne prodaje stoku. Nameravam da ostanem u ovim krajevima, i za izvesno vreme skloplću poslovne veze i naći svoje pravo mesto.

— To objašnjava zbog čega toliko dolazite i odlazite, mister? — rekao je Holidej naizgled nezainteresovano.

Hamer je nabrao obrve i pogledao Sju Kečel. — Izgleda da ste razgovarali o meni! — prasnua je. — Zašto, Sju?

Na njoj se videlo da se oseća nelagodno. — Mister Blejk je želio da nešto sazna o tebi. Li — rekla je. — Ne vidim šta u tome ima loše.

— I šta si mu rekla?

Sju se nelagodno premestila s

noge na nogu. — Samo to da si prijatelj koji mi pomaže.

— E, onda mi dopusti da ovoj radoznaloj skitnici tačno objasnim stvar — okrenuo se Holideju. — Ja sam ovoj dami nešto više od običnog prijatelja. Kada sam prvi put došao i ostao par dana, samo sam osmotrio ovo mesto. Ali, kada sam otputovao za Silverston, mnogo sam razmišljao. Bilo mi je žao misis Kečel, prikovane ovde za ovo zaboravljeno mesto, bez prijatelja, i otuda, sasvim prirodno, usamljene. Pošto sam imao dovoljno vremena i pošto sam čuo za njene probleme sa mužem, odlučio sam da se vratim i da joj pomognem koliko mogu — okrenuo se prema Sju i nastavio. — Znao sam da ne bi prihvatila milostinju, ali sve što sam učinio, učinio sam iz poštovanja prema njoj.

Sju je pocrvenela, ali nije rekla ništa. Okrenuvši se Holideju, Hamer je nastavio. — Jesno li se objasnili, Blejk? Loban je došao iz Silverstona. Zašto ne upregnete konja u kola i ne odvezete Lobana tamo odakle je došao. Možete i vi otići s njim, ovde nam niste potrebni.

— Loban se ne sme pomerati, Hamere. — rekao je Holidej kategorično.

— Pa ne može ni ovde ostati, to je izvesno. Ne želimo ni vaše prisustvo, Blejk. Siu i ja rizikovaćemo sa Kečelom i njegovim pajtašima, ali ne možemo preuzeti nikakav rizik ako ste vi tu. Vreme je da odete.

— Da li biste vi mogli da ostanete i vodite brigu o misis Kečel? — zapitao ga je Dok.

— Da, ja ću se pobrinuti za nju.

Holidej je zainteresovano pogledao Sju Kečel i pošto ona nije ništa odgovorila, on je otišao do Rika Lobana i ponovo proverio njegovo stanje. Samo što ga je dodirnuo rukom po ramenu, Loban se trgao od toga dodira i uprkos slabosti pokušao da se odupre. Holidej je čvrsto stisnuo mladićeve podlaktice i iznenadio se primetivši koliko je u njima još ostalo snage. Onda je Loban hrapavim isprekidanim glasom prošaptao, zanosći pri tom glavu levo i desno.

— Moram da uhvatim Kečela... da ga ubijem... da se pobrinem za Sju... da bude moja.

Holidej je čuo da je misis Kečel kratko prigušeno kriknula, a istovremeno je Hamer mršteći se poskočio. — Šta je to rekao?

— U bunilu je. Hamere. Pustite ga na miru.

— Pašće! — Hamer je iskolačnim očima pogledao ranjenika koji je opet zapao u nesvesticu, Holidej je ustao i isprečio se ispred Hamera.

— On se nikuda neće maći odavde. Ako ga pokrenemo, neće preživeti.

— Neće preživeti ni ovde — promumlao je Hamer. — Koga je uostalom briga za to? Sve što je uradio do sada, bilo je hvalisanje o tome šta će učiniti sa Kečelom, kada ga bude uhvatio. Za mene on nije ništa drugo nego usijana glava i budala.

Holidej je ne suviše ugladeno uklonio Hamera u stranu. — Mislim da odluka zavisi od vas, misis Kečel.

Sju je preletela pogledom od

Holideja do Hamera, a zatim do bledog lica mladog šerifa. Ne pokazujući nikakva osećanja, rekla je. — Moraće da ostane ovde do dolaska dilažanse — kada je Hamer zaustio da se usprotivi, ona nije obratila pažnju na njega. — Vozač dilažanse može poslati telegram lekaru u Neusu. Potrebna mu je lekarska nega.

Dok Holidej je zadovoljno klimnuo glavom. — Vrat ćemo ga nazad u kuću — rekao je. — Posle toga ću otići.

Dok je Hamer mršteći se stajao, Holidej je od džakova i dve dugačke grane napravio primitivna nosila i prevaljao Lobana na njih. — Trebaće mi vaša pomoć — rekao je Hameru. — Prihvatite se za drugi kraj — Hamer je već hteo da ljutito odgovori, ali je Dok u tom trenutku dao Sju svoj revolver. — Štitite nas za svaki slučaj — rekao je.

Ona je uzela revolver i pogledom ispratila dvojicu ljudi koji su poneli nosila. Nije mogla da se ne divi hladnokrvnom načinu na koji je Holidej sproveo svoju volju i pokazao se jačim od Hamera. Imala je osećaj, kao što je Hamer nagovestio, da taj Džon Blejk nije bio običan skitnica. Odjednom se zainteresovala za njega i njegove planove za budućnost. Čovek kao on može svuda ostaviti svoj pečat. Sve što je radio sadržalo je u sebi neki znak sigurnosti, čak i način na koji se borio. Setivši se toga, ponovo se uzrujala. Taj Džon Blejk upotrebljavao je revolver kao profesionalac, a takvi ljudi bili su opasni.

Šta se tu može, pomislila je.

Uzela je u ruke nešto hrane, koju je Holidej doneo iz magacina, a uz to nož i posudu za kafu. Bila je rešena da od onoga što joj je ostalo u kuhinji napravi najviše i najbolje što može. Konačno, Džon Blejk joj je spasao život i najmanje što je za njega mogla učiniti bilo je da mu pre polaska pripremi dobar obrok.

Pa ipak, za divno čudo, odjednom se osetila nesrećnom zbog Blejkovog odlaska. Morala je sebi da prizna: on joj je postao važan i potreban.

— Zapaliću vatru — rekao je Holidej u stilu crnog humora i dodao — vatru u šporetu.

Oborenih očiju Sju se dala na pripremanje hrane, svesna da je Dok Holidej blizu nje i da je posmatra, i svesna takođe da njegovo prisustvo unosi u nju neki nemir. O Lj Hameru, koji je sedeo na verandi i osmatrao okolinu, uopšte nije razmišljala.

IV

Negde oko polovine prepodneva sunce se kao veliki crveni krug jedva probijalo kroz koprenu prašine. Vetar je duvao oko stare usputne stanice i lupkao polutrulim potkovanim daskama. Holidejev konj stajao je osedlan i spreman, ali se Dok ustezao da pođe. Prvi put od njegovog susreta sa šerifom činilo mu se da mladi Loban umire.

Stajao je naslonjen na dovratnik i laganim pokretima vadio cigaru iz pozlaćene tabakere. Negde iza kuće Sju Kečel je nešto poslovala i Holidej je čuo zveckanje posuda i drugih predmeta. Hamer

je stajao pored jednog prozora i gledao napolje.

Odjednom se sa puta začuo topot kopita i klopiranje točkova. Holidej je vratio nezapaljenu cigaru u tabakeru i čuo Hamera kako nešto dovikuje, ali nije odgovorio. Ruka mu se spustila na dršku revolvera... i tu ostala.

Putem se približavala diližansa vijugajući i ljuljajući se kao pijana životinja.

Odmah zatim Hamer i Sju Kečel pojavili su se na vratima iza njega. Holidej je skoro osetio njeno podrhtavanje. Kada je ugledala diližansu, Sju je uzviknula. — Hvala bogu!

— Izgleda da nešto nije u redu — promrmljao je Dok.

— Vozač! — izustio je Hamer kratko, još uvek držeći revolver u ruci. — Upravlja zapregom samo jednom rukom!

Kola su se približavala, a konji su frktali i brektali. Vozač je sedeo naslonjen leđima na naslon sedišta, desna ruka mu je mlitavo visila, a vođice zaprege držao je levom rukom. Desno rame bilo mu je krvavo.

Dok Holidej je pogledao uz padinu dokle god mu je pogled mogao dopreti, ali tamo nije bilo nikakvog kretanja. Sve tri osobe stajale su na vratima, ali niko ništa nije govorio. Tek kada je diližansa uz škripu kočnica zastala ispred verande, Dok Holidej se okrenuo. Vozač je s mukom držao diližansu i zapregu pod kontrolom, ali je konačno, okrenuvši glave konjima prema zidu stanice, uspeo da ih sasvim zaustavi i smiri. Holidej je dograbio vodećeg konja za uzdu i zaustavio ga. Vozač se skljkao na

sedište, još uvek pritiskajući nogom ručicu kočnice.

Vozač je bio košcat, od napornih putovanja ogrubeo čovek, bez šešira, naboranog lica oblivenog znojem. Holidej je zapazio da ima tanak crven vrat, vretenasto tanko telo i suncem opaljene ruke. Odelo mu je bilo prašnjavo, a košulja od ramena pa naniže natopljena krvlju.

Hamer mu se obratio prvi. — Šta se to, do đavola, dogodilo, Korigane?

Sju Kečel je izašla na verandu lica bledog od zabrinutosti. Korigan je rekao odsečnim, ali nešto prigušenim glasom.

— Desilo se svašta, Hamere. Napadnuti smo dvadeset milja daleko oдавде. Bio sam bliži smrti nego što sam ikada želeo da budem.

— Ko vas je napao?

— Onaj prokleti Džad Kečel. Znao sam raznih zlikovaca i podlaca, ali on je gori od svih za koje sam čuo. Blokirao je put drvećem, a kada smo sišli iz kola da uklonimo prepreku, on je pripucao na putnike i na mene. Ubio je dvojicu i ranio još neke, a i ja sam dobio metak — Korigan je obrisao lice rukom u rukavici i pogledao Sju Kečel. — Molim za izvinjenje, misis Kečel, ali mislim da je krajnje vreme da neko obesiti tog zlikovca. On je opasan ubica, obična krvožedna zver.

Sju je stisnula usne, ali nije ništa rekla. Holidej je pružio ruku da pomogne Koriganu da side. Korigan ga je pažljivo pogledao pre nego što je zapitao. — Ko ste vi?

— Putnik koji se slučajno tu zatekao — rekao je Li Hamer nestrpljivo. — Ne obraćaj pažnju na

njega. Reci nam odmah šta se desilo i kada.

— Bolje da nam to ispriča unutra u kući — rekao je Dok kratko. — I to tek pošto pogledamo kakvo vam je rame, i pošto predahnete i nešto prezalogajite.

Korigan je klimnuo glavom u znak da se slaže s tim. — Pametno, mister. Pre svoga, treba mi jedno piće. Nagutao sam se toliko prašine da bi to moglo zadaviti i konja.

Holidej mu je pomogao da uđe unutra i prepustio ga brizi Sju Kečel. Izašao je zatim da osmotri putnike. Diližansa je bila izbušena kuršumima. Na krovnom prtljažniku bilo je labavo vezano nekoliko torbi i kofera, pouzdan dokaz da je diližansa jurila neravnim putem. Nekoliko manjih paketa nalazilo se unutra ispod sedišta, pored razbacanih šešira, kaputa i dva suncobrana. Ali, putnika nije bilo. Vratio se u kuću gde je Korigan ponovo navlačio svoju krvavu košulju. Rekao je gnevno. — Ova gospođa kaže da mi je kuršum prošao kroz rame. Stavila mi je gazu na ranu i previla me — Korigan je uzeo čašu i pohlepno ispio.

Tada je Hamer još nestrpljivije zaustio. — Za ime božje, reci nam šta se desilo. Korigane. Zar hoćeš da kažeš kako je Kečel sam izvršio prepad?

— Rekao sam da nas je napao, Hamere — ali nisam mislio da kažem da nas je opljačkao — ispravio ga je Korigan. — Tačno je da nas je zaustavio ali čini mi se da nije bio zainteresovan ni za šta drugo sem za naše glave. Sačekao nas je da počnemo da raščišćava-

mo put od prepreke koju je sigurno on postavio. U diližansi su bile dve žene i one su izašle da protegnu noge, a Kečel je baš tada pripucao. Ne znam tačno šta se posle toga desilo. Putnici koji su sklanjali jedno deblo pali su prvi, hladnokrvno pobijeni. Žene su vrištale i svi su bežali da nađu zaklon, gazeći jedan drugog, a u tom trenutku na jednoj steni pojavio se Kečel i nastavio da puca kao lud, smejući se pri tom kao da je napravio neku šalu. Pružio sam ruku da uzmem moju dvocevku, i tada me je pogodio i skoro oborio iz sedišta. Sledećeg trenutka zaprega je jurnula i kada sam uspeo da uhvatim vođice, kola su bila već odmakla čitavu milju i jurila su i dalje kao naprava iz pakla.

— A putnici? — presekao ga je Dok.

— Mislim da nijedan od njih nije stigao do diližanse — promeškoltio se prikrivajući nelagodnost. — Šta sam mogao kad se zaprega uplašila i jurnula?

— Niko vas ne osuđuje, Korigane — rekao je Holidej smireno. Ali, Hamer se umešao ljutitim tonom.

— Koliko ljudi je bilo sa Kečelom?

— Nisam video nijednog. Nijednog. Verujem da je poduhvat izveo sam.

— Zašto se onda nisi vratio? — rekao je Hamer optužujućim tonom. — Mogao si bar pomoći ženama!

— Vratio sam se! Imao sam muke da sa jednom rukom okrenem zapregu, ali sam posle par milja

ipak uspeo da okrenem diližansu i da se vratim. Na licu mesta nisam našao ni živu dušu. Sve je bilo tiho. Dozivao sam, ali mi niko nije odgovorio. Dvojica mrtvih još uvek su ležali tamo, ali ostalih putnika nije bilo.

— Kako to? — presekao ga je Hamer grubo. — Kuda su mogli da odu?

— Otkud bih to mogao da znam? Možda su otišli da potraže vodu. Možda... otkud bih znao? Smatrao sam da će biti najbolje ako dođem ovamo i zatražim pomoć. Znao sam da je Loban u potrazi za Kečelom i računao sam da ću ga ovde možda sresti.

Korigan je nasuo sebi još jednu čašu pića. Nerv na vilici mu je nervozno podrhtavao. Hamer je grubo progovorio.

— Lobana si ovde i našao, Korigane, ali kao što vidiš, on nije u stanju da bilo kome pomogne. Ali, neka te to ne brine. Šta misliš, šta je Džad Kečel tražio?

— Šta on uopšte traži u ovim krajevima, Hamere — promrljao je Korigan zureći u pod. — Svoju ženu, naravno. Šta bi drugo?

Holidej je primetio kada je Sju Kečel čvrsto stisnula ruke.

— Izgleda kao da je promenio stil, zar ti se ne čini tako? — izustio je Hamer iskušavajući Korigana. — Sada je prešao na pljačkanje diližansi.

Korigan ga je natmureno pogledao. — Mister, zar nisi čuo šta sam rekao? Kečel nije ni prstom maknuo da nekoga opljačka. Kako se meni čini, želeo je da zaustavi diližansu i da joj onemogućí dalju vožnju kako bi na miru mogao

doći ovamo — pogledao je Sju Kečel. — Vi ste uvek lepo postupali sa mnom, gospođo, i hteo sam da vas opomenem da će možda doći ovamo.

— Hvala vam — rekla je Sju Kečel tiho. — Ali, ono što je sada važno, šta se desilo sa onim jadnim ljudima koji su putovali dilažansom, a naročito sa dvema ženama.

— Kad se odmorim, vratiću se da ih potražim — rekao je Korigan. — Nisu mogli odlutati daleko.

— Vi niste dovoljno sposobni za tako nešto — rekla je Sju. — Izgubili ste mnogo krvi i sigurno je da ne možete voziti.

— Stigao sam dovde, zar ne? — rekao je Korigan ratoborno. — I odvešću dilažansu do Silverstona kako znam i umem. Samo mi dajte vremena.

— Vreme odmiče — rekao je Hamer. Obratio se Doku Holideju. — O keji, Blejk. Iako vas niko nije zvao, vi u ovoj igri delite karta. Šta da se radi?

— Hoćete moj savet? — odvratio mu je Holidej nezainteresovano.

Hamer se kiselo osmehnuo. — Ne savet, Blejk. Tako nešto nikad ne bih tražio od vas. Samo želim da znam da li odlazite ili ostajete.

Holidej je slegnuo ramenima. — U principu ja gledam svoja posla, Hamere. Ako sam nekome potreban, ostaću. Ako ne, odlazim.

— Neko će morati da pođe za pomoć — rekao je Hamer. — Loban to ne može, a kaš što je Sju rekla, Korigan u ovom momentu nije sposoban za neki veći podu-

hvat. Izbor se dakle svodi na vas i mene.

Holidej je kurtoazno klimnuo glavom, ali se u tom momentu žurno umešala Sju Kečel. — Ovo se ne tiče mister Blejka, Li. Ne možemo tražiti od njega da rizikuje život za ljude koje čak i ne poznaje.

— Onda to nećemo ni tražiti od njega — resko je rekao Hamer. — Neka on ostane ovde, a ja ću poći za pomoć. Poznajem puteve bolje nego on i znam gde mogu dobiti pomoć. Blejk treba samo da ostane ovde, za slučaj da se tvoj muž odnekud pojavi.

— Hvala — rekao je Holidej suvo. — A šta ako se Kečel pojavi sa dvojicom svojih pajtaša?

Hamer je uzdržano odgovorio. — U tom slučaju imaćete da izdržite veliki okršaj. Da li vas to plaši?

— Ne — odgovorio je Holidej. — Kečel će možda doći ovamo, i verovatno je da hoće, ali oni drugi sigurno traže ono što je kod Kečela.

Sju je začuđeno raširila oči. — A šta je to?

— Novac koji je Kečel opljačkao. Kako nam je Loban rekao, Kečelova banda se razdvojila i svi su pošli različitim putevima. Posle pljačke u Templ Kriku, Kečel je viđen sam, što znači da njegovi ljudi znaju kuda se uputio, pa su došli ovamo da uzmu svoj deo. Ali, mi smo još uvek ovde uključujući i mene — pogledao je značajno Sju koja je porumenila i pogledala na drugu stranu. Hamer se namrštio.

Mirnim korakom Holidej je prešao preko odaje i ponovo napunio

Koriganovu čašu. Stari vozač diližanse je klonulo sedeo na stolici. Prihvatio je čašu uz mumljanje koje je značilo izraz zahvalnosti.

— Ja onda ostajem — rekao je Holidej jasnim glasom. — Bar dok ne nađete putnike iz diližanse i dovedete ih ovamo, Hamere. Koliko ih je bilo, Korigane?

— Šestoro unutra i dvojica na kolima. Ta dvojica odozgo su mrtvi. Prema tome, ima još četiri muškarca i dve žene, koji negde lutaju.

— Još četiri muškarca bili bi korisni — primetio je Dok. — Čak i ako su dvojica ranjeni, kao što vi, Korigane, kažete. Hamer će nekako ulučiti šansu da se provuče pored Kečela i dovede pomoć iz Silverstona — Holidej je ponovo pogledao Korigana. — Koliko daleko odavde ste ih ostavili?

— Vozio sam oko dva časa, ali sam morao da se držim puta. Neko ko bi išao prečicom mogao bi to rastojanje preći za polovinu tog vremena.

Holidej je zamišljeno stajao, a sve oči su bile uprte u njega. On da se on obratio Li Hameru. — Predlažem vam da ne gubite vreme, Hamere. Uzmite ta kola koja ste pomenuli i stavite u njih hrane i nešto viskija. Do sada su ti nesrećni ljudi verovatno pali u očajanje. Mi ćemo se ovde držati do zalaska sunca.

Hamer se nervozno uputio vratima. — Izgleda da opet vi izdajete naređenja, Blejk. Zar vi uvek vodite glavnu reč?

— Sami ste odlučili da pođete — podsetio ga je Dok.

Hamer se nevoljno osmehnuo

polovinom usana. — Da, da, a vi ste me na to naveli. Inteligentni ste, Blejk, ali možda i ja imam nekoliko aduta u rukama — Hamer je iz pojasa izvukao rezervni revolver i prišao Koriganu. Pružajući mu revolver, rekao je naelektrisano. — Korigane, o ovom Blejku ne znamo ništa. On može biti i jedan od Kečelovih ljudi, koji igra mudru igru i čeka pogodan trenutak. Uzmi, stoga, ovaj revolver i dobro motri na njega. Ako preduzme nešto neuobičajeno, hladnokrvno ga ubi.

Sju je prigušeno kriknula, ali je Korigan mršteći se uzeo revolver i stavio ga ispod košulje. Rekao je. — Možda će ti trebati nešto više od običnog revolvra. Šta je to jedan revolver protiv Kečela?

— Uzeću pušku od Sju — rekao je Hamer i osmehnuo se prema Doku Holideju. — Slažete li se s tim, putniče? — zapitao je.

Holidej je slegnuo ramenima i prećutao. Hamer je izašao iz zgrade i požurio preko dvorišta. Posle izvesnog vremena začulo se klopavanje lakih kola. Poterao je kola pošto ih je najpre natovario i vezao svog jahaćeg konja za njihov zadnji deo. Doviknuo je Sju Kečel.

— Vратићу se što brže budem mogao!

Pljesnuo je vođicama konja po sapima i kola su se kloparajući udaljila. Holidej i Sju su ga pratili pogledom sve dok nije iščezao iza brežuljka. Sledećeg trenutka začuli su pucnji puške. Sju je zgrabila Holideja za ruku, a u istom času začuli su brzu pušcanu paljbu praćenu gromkim treskom

skraćene dvocevke. Zatim je nastala tišina.

— Oh, mister Blejk — prošaputala je Sju. Holidej je stajao bezizraznog lica. Osluškiavao je još neko vreme, a onda rekao.

— Mislim da je uspeo.

Sju ga je netremice pogledala, odjednom vrlo mlada, skoro bespomoćna. — Otkud znate?

— Po pucanjima pušaka. Uspeo je da ih odbije. Taj vaš čovek nije mlakonja, kladim se da se provukao — zatim je dodao. — A može biti da banditi i nisu baš žestoko nastojali da ga smaknu.

Ona ga je začudeno pogledala. — Šta mislite time da kažete?

— Ne znam zašto, ali imam neki osećaj da ti zlikovci igraju sa nama neku igru. Udari, pa beži. Možda će Hameru biti mnogo teže da se vrati.

Sju je oborila pogled i zadrhtala. Osećala se zbunjena i bespomoćna. Pa ipak, uprkos njenim instinktima, bilo joj je mило što je Džon Blejk pored nje. A onda, uplašena da će on možda naslutiti njena osećanja prema njemu, okrenula se odlučno i pošla da vidi kako je mladi Rik Loban. Bilo joj je strašno žao zbog njega, naročito zbog toga što je mogla vrlo malo da mu pomogne. Obrisala mu je znoj vlažnom krpom i osetila kako se u nju uvlači neka grobna tišina. A ovo je ipak bio njen dom... dom? pomislila je. Da li je bilo koje mesto ikada stvarno bilo njen dom?

U sećanje su joj došla mesta i kuće u kojima je živela, većinom mesta gde je bila prinuđena da ode. U početku, kada ju je Džad

Kečel osvojio svojom smelošću i hvalisavošću, bila je voljna da podeli sa njim svuda gde bi on hteo. Volela ga je bezgranično, bespogovorno, jer je po prirodi bila takva. Prihvatila je i njegova dugotrajna odsustvovanja. On je retko dolazio kući i još rede ostajao duže vremena, jer je odlazio za poslom, kako je govorio, idući sa dogonima stoke ili boraveći kao dreser konja na rančevima, katkad udaljenim čak do Montane. Ali, dok je bio odsutan, često joj je pisao i uvek je dolazio kući sa novcem. Obasipao ju je poklonima i davao joj sve što je mislio da želi, i ona mu je zbog toga uvek sve oprastala.

Ali, jednom prilikom kada je bio odsutan više od mesec dana i kada od njega nije primila nijednog napisanog retka, posetio ju je jedan predstavnik zakona i pitao da li zna gde se Džad Kečel nalazi. Sju je bila besna zbog drskog nastupa tog čoveka, bar isto toliko koliko zbog njegovog pitanja, ali je začudila kada joj je taj čovek objasnio da je Džad Kečel razbojnik za kojim je raspisana poternica i ucena.

Ona je u prvom momentu odbila da to poveruje i ljutito je naredila čuvaru zakona da ode, ali je ovaj još punih nedelju dana ostao u blizini i teško naoružan patrolirao oko njene kuće, a za to vreme Džad se još uvek nije vratio. Ona je jedne noći na sporedna vrata kuće zakucio neki nepoznati čovek i predao joj poruku od Džada. Džad joj je javljao da posluži nešto u nekoj drugoj državi i da se neće vratiti bar još dve nedelje.

Ubrzo potom čuvar zakona je otišao i kratko vreme posle njegovog odlaska Džad se ušunjao u svoj dom na zadnja vrata. Bio je zarastao u dvonedeljnu bradu i imao je ranu od dvocevke teškog kalibra, ali oči su mu gorele od ljutnje. Te noći je prvi put od njihovog venčanja bio grub prema njoj i postupao s njom sa brutalnošću koju su ljudi obično pokazivali prema salunskim zabavljačicama. Posle te noći ona se osetila duboko poniženom, ali je u isto vreme bila i uplašena.

Sutradan ujutru njega više nije bilo. Sledećih petnaestak dana nije čula nikakve vesti o njemu, a onda se predstavnik zakona opet vratio, ovaj put sa svojim pomoćnicima. Sju je bila podvrgnuta unakrsnom ispitivanju. Pronađeni su tragovi Džada Kečela, ali je ona odbila da ga izda. Onda joj je u ruke data poternica koja je u njenim očima sve izmenila. Džad Kečel je bio lopov i ubica, i na poternici je pisalo da se traži živ ili mrtav.

Istoga dana Sju se spakovala i otputovala. Tri meseca lutala je idući sve dalje na Zapad, prihvatajući se svakakvih grubih poslova, svega što bi joj omogućilo da dalje nastavi put. A onda ju je Džad stigao i istukao je. Ona je opet ulučila priliku i pobegla. Tri puta je bežala od njega i sva tri puta on ju je opet našao. A onda je došla u Silverston, kupila usputnu stanicu za opskrbu dilažanse, moleći se sve vreme nebu da više nikada ne vidi Džada Kečela.

A sada, izgledalo je da je opet našao i da će doći. Saznanje o toj

neminovnosti nateralo je da pogne glavu i zaplače iznad onesvećenog Rika Lobana. Dok je plakala, osetila je da joj se nečija ruka spustila na rame i začula blag, ali odlučan glas Doka Holideja.

— Vi ste pali s nogu od umora, gospodo. Ja sam prošle noći dobro spavao i red je da ostanem na straži. Pođite i odmorite se malo.

Korigan je hrkao u stolici za ljuljanje. Holidej je pomogao Sju da ustane, ispratio je pogledom do njene sobe i sačekao da zatvori vrata. Zatim je prišao stolu i nalio sebi čašu viskija. Čuo je kako je hrkanje prestalo, a onda se naglo nastavilo kao bujica kroz provaljenu branu. Korigan se probudio, izustio kletvu na račun bola u ramenu, ugledao Holideja i zapitao. Gde je misis Kečel?

— Odmara se.

— Zaslužila je to, mister — ustao je, posrnuo i prišavši stolu, poslužio se pićem. Holidej ga je ćutke posmatrao. Nije mogao da se ne divi hrabrosti starog vozača. Ali, u dubini duše morao je da prizna kako Sjuzan Kečel nema baš jake čuvare koji bi je štitili: bili su to samo on i jedan ranjeni star čovek.

Onda se setio Li Hamera. Taj čovek ga je zbunjivao bar isto toliko kao i Džad Kečel, mada je taj neuhvatljivi bandit za njega značio još uvek samo jedno ime.

Ispio je još jednu čašicu žestokog pića i zapitao se, nikako po prvi put, zašto je dopustio sebi da se petlja sa ovim ljudima. Da je imao makar gram zdravog razuma, rekao je u sebi, on bi osedlao konja i odjahao.

Spustio je na sto praznu čašu i u tom trenutku neposredno iza njega odjeknuo je nečiji glas. — Ruke uvis!

Holidej je digao ruke do visine ramena i lagano se okrenuo. Našao se licem u lice sa čovekom rošavim od boginja, čije su oči luđački sijale i koji je nekada verovatno pristojno izgledao, čovekom koji je u ruci držao naperen revolver.

— Gle, gle, ko bi se tome nadao — prevaljao je cinično preko usana nepoznati došljak — dobili smo društvo — nije skrenuo pogled sa Holideja ni onda kada je stari Korigan ispustio čašu koja se razbila o pod i piskavo kriknuo.

— Kečel!

V

— Ti, visoki... digni ruke više. Samo jedan pogrešan potez i metav si. Ako staviš ruku na revolver, to će ti biti poslednji pokret.

— Džade!

Dok Holidej je ugledao Sju Kečela na vratima sobe. Ne okrećući se, Kečel je rekao. — Ostani tamo gde si, medena, ako znaš šta je dobro za tebe. Isto važi i za tebe, stari, ili će ti još na jednom mestu izbušiti kožu.

Džad Kečel je zakoračio dublje u prostoriju i postavio se tako da sve troje može držati na oku.

— Reci kako se zoveš, visoki — rekao je Džad Kečel.

Holidej mu je rekao ime kojim se već ranije predstavio.

— Jesi li iz ovih krajeva?

Holidej je odmahnuo glavom.

— Izgledaš mi kao neki samo-

uveren čovek, Blejk, mada bi po tvom odelu rekao da si varošanin... čak kicoš. Varošani, a pogotovo kicoši, su obično kukavice. Kako to da me se ne bojiš? Možda ne znaš ko sam, a?

— Znam.

Kečel je neprimetno digao obrve. Prišao je korak bliže. — Znaš ko sam, ali to ti ipak ništa ne znači, Blejk? Šta radiš ti ovde kod moje žene, je li?

Holidej nije odgovorio, ali je i dalje gledao Kečela u oči. Bio je pripremljen za sve što bi mu Kečel mogao učiniti. Kada se to desilo, shvatio je zašto su se svi toliko bojali Džada Kečela, zašto je Loban bio spreman da ga hladno, bez opomene ustrelji. Odjednom, iznenada, Kečel je strahovitom pesnicom u kojoj je držao revolver zamahnuo prema Holidejevoj glavi. Zahvaljujući svom munjevitom refleksu, Holidej se malo pomerio i volino polegao pod udarcem, tako da ga nije pogodila njegova puna težina. Ali, Kečel je bio spreman na to. Digao je koleno uvis i pogodio Doka u pleksus, a kada se Dok previo od bola, Kečel je ponovo zamahnuo revolverom u suprotnom pravcu i to smrtonosno klatno pogodilo je Doka u vrat. Doku su kolena klecnula i on je glavačke pao na pod.

Pre nego što mu je svest uto- nula u mrak, čuo je Kečelov glasan osmeh i podrugljiv glas.

— Sledeći put ćeš me prepoznati, Blejk.

*

— Sledeći put ćeš me prepoznati — kada je došao sebi, te reči su

se kao neki suludi ringišpil vrtele Holidejevom glavom. Osećao je ustajali miris polutrulih dasaka poda i u glavi mu je bubnjalo od tupog bola. Ležao je čekajući da mu se misli razbistre, prebirajući delić po delić sećanja, svestan da je upao u gadnu nevolju, pripremajući se da uzvрати udar. Čuo je vrištanje neke žene, a onda i glas starog Korigana.

— Kečele! Ona je žena! Ako želiš nekoga da tučeš, onda počni od mene!

— Doći ću ja već do tebe kad budem hteo, mister — zauriao je Kečel gnevno i Holidej je pomerio glavu da bi video Kečela kako vuče za kosu svoju ženu koja je klečala na kolenima. Jednom rukom držao ju je za kosu, a druga mu je bila podignuta za udarac. Sva zadihana Sju je hrabro pokušala da mu uzvрати udarac, na šta se Kečel zadovoljno nasmejavao i odjednom promenio dotadašnju taktiku. Pustio ju je, i kada je ona poletela prema vratima, pritrčao je Riku Lobanu i prislonio cev revolvera na Lobanovo čelo. — Hoćeš li da ga vidiš mrtvog, Sju? — zapitao je.

Sju je stala i okrenula se. I poslednja kap krvi nestala je iz njenog lica, dotada crvenog od šamara. — Za ime božje, Džade ostavi ga na miru! On je tek nešto više nego dečak!

— Dečak sa dugačkim jezikom i velikim ambicijama, Sju — osmehnuo se Kečel zlobno. — Ali kako izgleda, on odavde neće nikuda otići, već pravo na nebo.

Umornim pokretom Sju je zabcila kosu sa lica. Gledajući je sa poda, Dok Holidej je vrebao prili-

ku kao lovački pas. Uglom oka video je Koriganove noge i čuo škripanje čizama na podu pored sebe. Nadao se da će Korigan dobro razmisliti pre nego što stupi u akciju. Imao je revolver u košulji i ako ga u pravi čas iskoristi...

Zatim je čuo Kečelov nabusit glas. — Hej ti, stari, šta te to muči?

— Znaš dobro, Kečele. Prosvirao si mi kuršum kroz rame i ubio si dve nedužne osobe.

— Dve budale koje su mi stale na put — slegnuo je ramenima Kečel. — Idi napolje i pobrini se za mog konja.

— Ja sam ranjen, Kečele — zalcvileo je Korigan i sledećeg momenta je krenuo u akciju. Holidej je čuo Kečelov iznenađen uzvik, zatim psovku, a onda je revolver grmnuo. Začuo se zveket razbijenog stakla.

Istog trenutka Holidej je skočio. Oštar bol prostrelio ga je kroz glavu i on je za momenat zastao ljuštajući se, upinjući se da povрати snagu.

Korigan je bio potegao revolver, opalio i promašio. Boca viskija bila je razbijena i na starčevom licu ogledao se izraz očajanja. Kečel je opalio i Korigan je udarom odbaćen na zid. Sju Kečel je očajnički vrisnula i jurnula na Kečela, ali on je nadlanicom udario po licu, a onda se okrenuo da revolverom nanišani na Korigana koji se teturao. Revolver je ispaao iz ruke starog vozača i on je stajao na sredini odaje klecajući kolenima, drhtavih nogu, već upola mrtav.

— Prokleta matora budalo! — ciknuo je Kečel i ponovo opalio. Korigan je kao stena poleteo una-

zad, drhtavo isprekidano kriknuo i pružio se koliko je dug na pod, grebući krvavim rukama od gara i dima pocrnele daske.

Onda je Dok Holidej nenaoružan i očajan neustrašivo skočio na Kečela. Bandit je zakoračio u stranu i zamahnuo čizmom. Vrh čizme je pogodio Holideja u koleno i on je poleteo glavom napred. Još dok je bio u letu. Kečel ga je po drugi put udario revolverom po glavi i Holidej je ponovo izgubio svest.

*

Na prasak pucnjeva Rik Loban je otvorio oči i nešto bistrijih misli pogledao oko sebe, i video Korigana kako umire i Doka Holideja na podu. Video je i Kečelovu ženu naslonjenu na zid, a i samog Kečela koji se okretao oko sebe kao pijan od želje za daljim ubijanjem.

Prikupivši posljednje ostatke snage, Loban se pridigao na lakat i promuklim glasom progovorio. — Za ovo ćeš biti obešen, Kečele. Obešen na najviše drvo.

Kečel se lagano okrenuo. Cev revolvera preteći je zjapila prema mladom šerifu. — Tako, dakle, mlado pašče ipak ima jezik — procedio je kroz zube i prišao dva koraka bliže.

Loban je nastavio sada nešto jačim i jasnijim glasom. — Ti si ubilačka svinja, Kečele. Dabogda goreo u paklu!

Džad Kečel je preteći prislonio revolver Lobanu na vrat. Pritisnuo je obarač i opalio Riku Lobanu u vratnu aortu.

— Pokušaj sad nešto da kažeš

— rekao je Kečel jetko i ustuknuo da bi izbegao mlaz krvi koji je prsnuo iz Lobanovog grla.

Sju Kečel je pala onesvešćena.

Kečel je ostao da stoji, dišući ubrzano, sav obuzet mržnjom. Zatim je prišao vratima i osmotrio cestinu. Tamo se ništa nije micalo.

Vratio se zatim ponovo unutra, našao u ormaru nenačetu bocu viskija i izvađivši čep, dobro otpio. Onda je nervozno prišao prozoru, gde je izbacio iz revolvera prazne čaure i stavio nove metke, a onda ponovo prišao ulaznim vratima i konačno do Doka Holideja koji je ležao na podu. Vrhom čizme udario je Holideja u slabinu i kada je Holidej zastenjao, Kečel je uperio revolver u njega i grmnuo.

— O keč, visoki. Ustaj! — Holidej se s mukom prisetio gde se nalazi. Otar bol žigao ga je u licu i vratu. Osetio je dodir čvrstih prstiju koji su ga zgrabili za košulju i povukli ga uvis. Ustao je i počeo da se ljulja, zmiravajući očima zbog blještavih sunčevih zraka koji su prodirali kroz otvor vrata i zaslepljivali ga.

— Potreban si mi, mister — čuo je da je rekao Kečel. Činilo mu se kao da je bandit miljama udaljen od njega. — Ali, nisi mi toliko potreban da te neću ubiti ako ponovo pokušaš da mi se suprotstaviš. A sada sedi na stolicu.

Holidej se sklonio na stolicu. Po prvi put je tada jasno video Lobana mrtvog na ležaju i Korigana upola oslonjenog na zid, mlitavo skrivljenog vrata, široko otvorenih, ali sivenih očiju. Osvrnuo se oko sebe tražeći Sju Kečel i ug-

ledao je da sedi naslonjena na zid. Bila je došla k sebi, ali je glavu držala zagnjurenju u šake. Sa jednog klina na zidu Kečel je dograbio komad konopca i svezao Holideju ruke. Zatim se udaljio dva koraka od njega i naperivši revolver, ludački sevnuo očima.

— Gde je Hamer? — zapitao je.

Holidej ga je kratko vreme gledao polusvesnim praznim pogledom, a onda je uspeo da progovori. — Odjahao je.

— Kada?

— Morali ste ga videti. Prošao je vrlo blizu vas.

Kečel se namrštio. — Je li zbog toga bila ona pucnjava tamo dole na putu?

— Pretpostavljam da jeste.

Kečel je lagano zaklimao glavom. Razmišljao je jedan kratak trenutak, a onda rekao. — Čuj me, gospodičicu. Prestani da me blefirati ili ću te ubiti. Hoću činjenice, jasne i glasne. Kuda je pošao Hamer?

Holidej je slegnuo ramenima.

— Možda za Silverston.

Kečel je ozbiljno pogledao Holideja i liznuo jezikom usne. — A zbog čega je tamo pošao? — Holidej je znao da je Kečel u svom životu mnogo puta bio priklješten u tesnac i izvukao se iz njega, i da je otuda naučio sve što bi jedan čovek njegovog zanimanja trebalo da zna. Nije stoga imalo smisla okolišati.

— Da dovede pomoć, šta drugo? Očekivalo se da ćete doći, Keče. Posle pljačke u Templ Kriku primećeno je vaše kretanje. Pre dva dana primećeno je da se krećete u ovom pravcu.

Kečel se mračno namrštio. —

Prokleti varoški kicoš — rekao je više za sebe nego što su te reči bile upućene drugome. — Nema hrabrosti da se suoči sa jednim čovekom i pravi se onesvešćen kad čovek prođe pored njega, a onda napada s leđa.

Holidej je ostao nem, posmatrajući bandita u kome je još uvek vrila zloba i želja za ubijanjem.

— Ovaj šerif, otkuda on ovde?

— Bio vam je na tragu.

— Ko ga je prvi ranio?

— Tri vaša čoveka, Keče.

Kečel je izvio usne u jednak ciničan osmeh. — Sve znaš izgleda, je li tako? A ko si ti, do đavola, i otkuda ti ovde?

— Ja sam čovek koji putuje. To mi je navika.

— Više neće biti — rekao je Kečel. — Ovde će biti kraj tvojih putovanja.

Kečel se premestio s noge na nogu i shvativši da mu je bolje da se odmara, privukao je stolicu vrhom čizme. Posadio se u stolicu, zadržavši Holideja ispred sebe, tako da je pored njega mogao da gleda kroz otvorena vrata.

— Reci mi sve, mister — obratio se Kečel Holideju. — Ispričaj mi sve tačno i po redu.

Da bi nešto dobio u vremenu, i zbog toga što više nije bilo važno da li bandit nešto zna ili ne, Holidej mu je ispričao sve pojedinosti njegovog sukoba sa Lobanom i uzgred je pomenio da je tom prilikom ubio čoveka koji se zvao Ben Vin.

— Vin nikada nije mnogo vredio — primetio je Kečel. — Sa njim sam napravio grešku. A šta je sa Rorkom i Mak Klilenom? Loban ih je verovatno znao.

— Oni su se povukli.

— Bedni pacovi. A ipak su došli ovamo?

Holidejeve misli su bile sve bistrije i jasnije. Obrađio je kako je doveo Rika Lobana u stanicu dilžanše i da su ih kasnije Rork i Mak Klilend napali, a potom pokušali da zapale stanicu. Izgledalo je da je Kečel zadovoljan time što je Holidej ranio Rorka ili Mak Klilena. To je zainteresovalo Holideja. Kečel je takođe poznao Li Hamera, tako da se zagonetka počela lagano rešavati. Pitao se da li je Sju Kečel čula da je njen muž pomenut Hamera, lobožnjeg trgovca stokom koji je u početku gajio prema njoj saosećajnost i simpatije, a kasnije potpuno podlegao njenim čarima.

— Pa lebo. Blejk, čini mi se da sam ti na neki način obavezan. Ali, to ništa neće promeniti u odnosu između nas dvojice. Pokušao si da me iznenada napadneš, do đavola. Nikome još nisam dopustio da mi to učini.

— Ne volim kad me neko lupa revolverom. Kečele. Što se mene tiče, ovog trenutka me privlači da što pre odem.

Kečel se osmehnuo polovičnim osmehom i odmahnuo glavom. — Ne, nećeš ti nikuda otići. Rork i Mak Klilen će se vratiti. Sigurno će doći. Njih mogu da sredim, ali sa Li Hamerom moram biti vrlo oprezan. I Li će dobiti ono što zaslužuje, ali on je bistar i lukav čov. Nameravam da te iskoristim Blejk, jer on očekuje da ćeš biti ovde i da ćeš pokušati da odigraš igru sa mojom ženom.

Holidej se zavalio u stolicu poku-

šavajući da razlabavi konopac koji mu je mučno stezao zglavko ruku. Kečel ga je čvrsto vezao i koža ga je već pokla na mestima gde se konopac duboko usecao u meso. No, činjenica da je Džad Kečel nameravao da ga iskoristi davala mu je nešto vremena, a to je bilo ono što mu je trebalo. Pošto je Sju Kečel mogla slobodno da se kreće, bar privremeno, možda je ipak postojala neka šansa da se iz ovoga izade.

— Nisam zainteresovan za vašu ženu, Kečele — rekao je. — Došao sam ovamo zbog onoga što sam vam rekao i odjednom su nevolje navale na mene. Ja želim samo otvoren put i da što pre i što dalje odem odatle, od vas i od vaših ljudi.

— Sju nije žena koja se tek tako lako napušta. Blejk, i nemoj pokušati da me uveriš u suprotno. Video sam mnogo ljudi koji je poželjno gledaju. To je slučaj sa Hamerom, a takođe i sa Lobanom. Bilo je i drugih, na svakom mestu i u svakom gradu gde smo bili, koji su čekali da odem, pa da se oni ubace na moje mesto. Samo, ja nikada nisam otišao za stalno. Ono što je moje, to je moje i niko nikada neće od mene uzeti ono što mi pripada.

Holidej je čutao dok je Kečel nastavio da niže reči i rečenice, katkad proteći osvetom, katkad jednostavno zureći u svoju ženu bezvolino zgrčenu pored zida.

— Ne verujem da je vaša žena ikada ohrabrivala nekog drugog čoveka. Kečele — rekao je Holidej sa određenom namerom. — Posle vas mislim da bi nteno interesovanje za ljude moralo biti ravno nuli. Počneme što sam video, ona je duhovno slomljena, uništena. Ona vam,

u stvari, ne može više pružiti ništa vredno i zašto joj onda ne dopustite da ode? Onda bih i ja mogao otići, i neka davo nosi sve, vašu bandu i onog Hamera.

Kečel ga je prodorno posmatrao, i Holidej je znao da gledajući ga tako traži neku slabu tačku u izrazu njegovog lica, ili u njegovim rečima. Očigledno da Kečel nije bio čovek koji rizikuje.

— Nije to tako prosto, Blejk — rekao je Kečel. — Nameravam da smaknem Hamera, makar mi to bio poslednji potez u životu. Što se tiče ostalih, izgleda da su oni uvrtili sebi u glavu neke glupe ideje, pa im je potrebno nekoliko lekcija. Na moj način. Sedi zato mirno i nemoj mi praviti nikakve nebrilike, pa ću možda prihvatiti tvoju tvrdnju da si običan prolaznik koji je slučajno naišao ovde. Pomozi mi da namamim Hamera i to će mnogo doprijeti da poverujem kako nisi protiv mene.

U tom trenutku Sju Kečel se odvojila od zida. Trebalo joj je dugo vremena da ustane, a još više da drhtavom rukom ispravi haljinu koju joj je Džad Kečel izgužvao. Izgledala je mnogo pribranija nego ranije i videvši to, Kečel se namrštitio.

— Zašto me ne ostaviš na miru. Džade? — rekla je Sju. — Šta sam ti učinila da me ovoliko zlostavljaš?

— Ti si moja žena — rekao je Kečel kratko i obuhvatio pogledom njenu skladnu, primamljivu figuru.

Sju je odmahнула glavom. — Ja sam bila tvoja žena. Džade, ali ja sam to sada samo formalno. Sve ostalo je završeno. Molim te idi.

Kečel je ustao i pažljivo je pogledao. — Ne želim više da te tučem.

ženo, i zato budi pametna. Bez obzira što si oštra na jeziku i što postupiš brzopleto, nisi nimalo nedužna i mi to oboje znamo. Bilo je još njih koji su se pletli oko tvoje sukne, i nameravam da naipre njih sredim. Onda ću uzeti ono što je moje i odvešću te oдавде. Naći ćemo neki novi grad, ili mesto, i možda ću se tamo skrasiti.

— Skrasiti? — prasnula je Sju resko. — Zar ti da se promeniš i od krvoločne životinje postaneš čovek?

Kečel se žestoko trgao. Crte lica pretvorile su se u ledenu, zlobnu masku i on je usijaktelim očima dugo zurio u nju, ne govoreći izvesno vreme ni jednu jedinu reč. Onda je ustao sa stolice, prišao joj i nadneo sa nad nju.

— Znaj da te nikada niko neće imati, ženo. Cela ova oblast zna da pripadaš Džadu Kečelul i svega mi na svetu, naučiću sve da se toga sećaju i da se drže dalje od tebe, ili ću ih srediti. Ja lično.

— Kao što si sredio one nedužne ljude iz diližanse. Džade? Je li to početak i kraj tvog načina ophođenja sa ljudima? Zar je hladnokrvno ubistvo način za rešavanje ljudskih odnosa?

— Ti ljudi nisu bili ni od kakvog značaja — rekao je Kečel. — Nisam mogao da dopustim da mi stoje na putu.

— Korigan je rekao da nisu bili čak ni naoružani — rekla je Sju vatreno.

Kečel je ravnodušno slegnuo ramenima. — To je njihova nesreća — primetio je. Prišao joj je još bliže i kada je ona uznemireno ustuknula, dižući ruke do lica kao da očekuje šamar, on se samo osmehnulo.

— Doći ćeš ti opet na staro. Sju. Setićeš se svega, setićeš se kako je to bilo kad nisi mogla da dočekaš da se vratim. Kažem ti, ja sam još uvek pravi muškarac.

Holidej je video da joj lice obliva rumen. Obišla je na drugu stranu ležaja i zagledala se u mrtvog šerifa. Kečel je za to vreme posmatrao kroz prozor dvorište i čistinu iza njega, a onda je promrmljao.

— Blejk, oslobodiću ti ruke za neko vreme, kako bi mogao da izneseš ove mrtvace napolje. Na ovoj vrućini biće bolje ako nisu unutra. — Okrenuo se i pripreтивši mu revolverom, nastavio. — Ali, pazi dobro skitnice, ubiću te dok trepneš.

Holidej je verovao da to zaista i misli. Sedeo je vrlo mirno dok ga je Kečel odvezivao, a onda je ustao, protekao se i izvukao iz odaye Lobanovo i Koriganovo telo. Kad ih je položio pored zida magacina, osvrnuo se oko sebe i na jednoj udaljenoj padini ugledao odsjaj sunca na metalu. Okrenuo se i video da i Kečel gleda u tom pravcu, sa čudnim sjajem u tamnim očima.

— To su sigurno Rork i Mak Klilen — promrmljao je Kečel. — Znaš li kakvi su to ljudi, Bleik?

Holidej nije ništa rekao.

— Podle prevrtljive hulje, Bleik. Jahali su sa mnorn skoro godinu dana, izigravajući vernost. Ali, kada smo pali na tanke grane, kada sam bio u škripcu i kada je izgledalo da mi se loše piše, oni su se zaverili protiv mene. Samo što je ta njihova zavera zakasnila, ier su naišli na boljeg od sebe — osnuhnuo se zlobno. — Kada odem odayde ostaviću iza sebe gomilu svežih grobova, Blejk. I ti možeš biti u jed-

nom od njih, ali da li ćeš biti ili ne, zavisi isključivo od tebe.

Holidej je znao da ga Kečel neće poštediti kada obračun bude završen. Kao i svi drugi, i on je bio Kečelov neprijatelj. Ali za sada, Holidej je odlučio da igra određenu igru i da glumi poslušnost. Radeći tako, možda će ulučiti šansu. U svakom drugom slučaju bio bi mrtav već pre sunčevog zalaska.

Kada se vratio u stanicu, Kečel mu je naredio da stane pored zida, a onda rekao Sju Kečel da pripremi nešto za jelo. On sam naslonio se na prozor, naizgled umoran, ali ipak oprezan i dovoljno spreman za svaku eventualnost. Holidej se pitao koliko dugo će Kečel izdržati i zaključio je da će to trajati dosta vremena. Ono što je Džada Kečela gonilo, bilo je nešto više od obične ljudske snage i izdržljivosti. On je u sebi nosio nešto pakleno.

VI

Džad Kečel je čekao. Dnevna žega se uvlačila u kuću i činila ga nervoznim i nemirnim. Izgledalo je kao da u zgradi nema dovoljno vazduha za sve troje, i on je neprestano razdraženim pokretima brisao znoj sa lica i zadnjeg dela vrata. Posle ručka ispio je nekoliko čaša pića i postavio da piše, tako da mu je lice bilo crveno od žestokog pića i vrućine. Njegovo raspoloženje, kao što je Holidej zapazio, postajalo je sve gore i gore.

Bilo je negde oko polovine popodneva kada se jedan konjanik pojavio na padini udaljenoj otprilike pola kilometra. Po prvi put u toku mnogo časova, Džad Kečel se zainteresovao za život oko sebe. Prišao

je vratima i provirio napolje. pazeći da stoji prilijubljen uz zid i van domašaja pogleda čoveka na padini. Dok Holidej je sedeo u svojoj stolici, oteklih ruku od čvrstih konopaca kojima je bio vezan. Sju Kečel, potpuno obamrla, ležala je na ležaju potpuno ravnodušna prema svemu što se događalo.

Kečel je digao revolver i pažljivo nanišanio, ali je posle izvesnog vremena odustao od pucanja. Umesto toga, proverio je da li mu je revolver pun, što je učinio ko zna koliko puta u toku tog vrelog dana. U njegovim kao ugljen crnim očima ukazao se izraz nedoumice.

Konjanik je projašao kroz jedan šumarak i udalio se prema drugoj strani padine, kao da ne može da se odluči da li da priđe stanici ili ne. Posmatrajući konjanika kroz otvorena vrata, Holidej je shvatio da je konjanik sigurno primetio da ga neko u stanici očekuje i to neko koga on nije mogao nazvati prijateljem.

Kečel se zgrčio i priliubio uz zid pored dovratka. — Dodji ovamo. Taj — rekao je tihim glasom, nedovoljno jakim da bi ga konjanik mogao čuti. — Dodji samo ovamo dole, Taj, da porazgovaramo. Imamo o mnogo čemu da pričamo ti i ja; kako si pobegao, kako si mi se protivio i kako si me na kraju izdao. Nesreća je samo što si oduvek bio budala, Taj, kao što su bili Ejs i Ben. Dodji ovamo da dobiješ ono što ti sleduje.

— Šta... šta to nameravaš, Džade? — doviknula je Sju Kečel sa druge strane ograde. — U svakom slučaju, počinio si već dovoljno ubistava.

Kečel je odmahnuo glavom i pogledao je preko ramena. — Ne, još

nisam raščistio sve račune. Sju. Nisam i neću raščistiti sve dok živi i zdravi jašu ljudi koji su hteli da me prevare.

— Onda, za ime božje, idi napolje, obračunaj se sa njima i mene ostavi na miru. Ne mogu više to da podnesem.

— Doći će on — presekao je Kečel kratko. — Taj Rork nikada nije mogao da ode i odrekne se pet hiljada dolara, niti bi pustio drugoga da pobegne sa tolikom sumom. Što se tiče Ejsa, on je nešto drukčiji. Ejs bi se raspravljao ceo dan i na kraju bi dočekao noć. Ali Taj ne. On zna da će se Hamer vratiti i da nema mnogo vremena.

— Li Hamer će nam dovesti pomoć — predočila mu je Sju. — Šta ćeš onda učiniti? Pobićeš nas sve, a onda i sam poginuti?

Kečel se lukavo osmehnuo. — Hamer nije odjahao za pomoć, Sju. Do vruga, sve si pogrešno shvatala. Hamer je moj ortak i on čeka svoj trenutak.

— Tvoj ortak? — izustila je Sju Kečel ne skrivajući nevericu.

Džad Kečel je klimnuo glavom. — Da, Sju, moj ortak. Li i ja već dugo vremena radimo zajedno. Mislilo sam da mu mogu pokloniti poverenje, čak i onda kada su me zatvorili. Ali, pretpostavljam da je on smatrao kako ću biti obešen, pa se onda odrekao drugarstva. Rork, Mak Klilen i Vin su mislili isto, i čini mi se da su stvari stojele tako da nisam mogao ni da ih osuđujem. Vešala su se već pravila i narod se okupljao da prisustvuje predstavi.

Holidej je na licu Sju Kečel pročitao duboko očajanje. Očigledno da nije čula kada je Kečel nešto ranije pomenuo Li Hamera. Ono što je ču-

la toliko ju je potreslo da je stajala kao omađijana.

— Nisi znala za njega? — zapitao je Kečel trenutak kasnije, pogleda prikovanog na konjanika koji je u međuvremenu sišao do podnožja padine i sedeći u sedlu, gledao prema stanici.

Sju nije ništa odgovorila.

— Pretpostavljam da ti je, on ispričao neku drugu priču, ženo? To sam mogao i da očekujem. Li je oduvek bio slatkorečiv. Do đavola, nekoliko puta u prošlosti, kada sam već računao da sam ga priklještio kao zmiју zvečarku, on je uspeo da za sebe nađe opravdanje i da se izvuče. Ubedio me je da je uvek bio uz mene i pitam se da li bih ikada saznao da nije tako da mi nisu prilegli omču na vrat. Srećom, tamničar koji se boјao svoje rodene senke napravio je grešku i ja sam uspeo da se izvučem. Hamer je znao da ću konačno doći da se obračunam s njim, i zato ti se približio i čekao ovde moj dolazak. Znao je, takođe, da će se pojaviti Rork, Mak Klilen i Vin, i verovatno da ih je video sa neke tajne osmatračnice. — Kečel se ogorčeno nasmeјao. — Vidiš, svi su oni banda prevrtlјivih nevalјalaca.

Sju je sa tugom u očima pogledala Holideја, ali se Holideј napravio da to nije primetio. Znao je da je njegov položaj u odnosu na Kečela krajnje klimav i neizvesan. Ako bi Kečel na osnovu najmanjeg znaka posumnјao da čeka svoј trenutak, on bi bio mrtav i ležao bi pored magacina zajedno sa Koriganom i Lobanom.

— Kad Taj dođe ovamo, vas dvoје ni reći. Ako samo čujem da je bilo ko od vas makar pisnuo, krv će

poteći toliko da vi to u životu niste videli. Jeste li me čuli?

Kečel se prišunјao pored zida i čuenuo pored prozora. Revolver je držao spušten pored sebe da slučajni odblesak sunčevih zraka ne bi odao gde se nalazi. Liznuo je usne i obrisao znoj sa čela, nervozan i nemoćan da tu nervozu prikrіje. A onda je odjednom doviknuo.

— Tajе, jesi li to ti? — Holideј je zapazio da je konjanik na proplanku poterao dodirom peta konја napred, a onda odjednom opet stao.

— Tajе, do vraga, ovde sam ja. Džad! Do đavola, šta znači to šunjiranje oko kuće? Dođi ovamo čoveče.

Taj Rork je poterao konја nekoliko metara u drugom pravcu i uzruјano se osvrnuo iza sebe.

— Do vraga, Tajе, šta je, zbog čega si zabrinut? Ja ću izaći napolje, jer moram da govorim s tobom. Gde su Ben i Eјs?

Rekavši to, Kečel je od prozora pošao prema vratima. Uz put je pokretom kažiprsta upozorio Doka Holideја da bude miran, a njegovo lice pretvorilo se u granitnu kamenу masku. — Pazi dobro sada, Bleјk. Ako kažeš samo јednu reč, časna reč otići će ti glava — dobio je јedan opominjući pogled prema Sју Kečel. — Isto važi za tebe, Sју. Vidiš šta mislim i nemoј da me dalje izazivaš. Dakle, sedite oboје mirno i možda ćemo uskoro izaći iz ovoga.

Kečel je izašao na vrata i teatralnim pokretom vratio revolver u futrolu. Zatim je ne okrećući se rekao. — Sју, ako čujem da se nešto muvaš, vratiću se ovamo pre nego što Bleјku odvežeš konopce... a u tom slučaju ubiću vas oboје.

Mada je nameravala da side sa ležajia. Sju Kečel je zastala u pola pokreta. — On nije ljudsko biće — zastenjala je. — Gospode bože, kakav je to davo u njemu?

— Samo polako i pribrano — upozorio je Holidej. — Nešto će se već desiti.

— Prestanite da pričate. Budite vrlo mirni — rekao je Dok.

Onda je Kečel ponovo povikao glasom koji je odjekivao

— Taj, ne razumem te. Kakva je to igra. Nisam dobio nikakvu vest od tebe, pa sam mislio da si otišao na jug.

Taj Rork je sedeo na konju u blizini koralia, koristeći svaki zaklen koji je mogao naći. — Je li kod tebe sve u redu. Džade? — začuo se trenutak kasnije i njegov glas nabijen nervozom.

— Je li sve u redu? Naravno da jeste. Uvek sam ti govorio da nijedan vašljivi šerif nikada neće uhvatiti Džada Kečela. Dodi ovamo. Treba nešto da porazgovaramo, a onda ćemo ispiti par čašica i sačekati Li Hamera. On će uskoro doći sa novcem, pa ćemo ga podeliti. Povedi sa sobom Eisa i Bena.

Holidej je sada shvatio šta Kečel namerava. Znao je da je Ben Vin mrtav, jer mu je on rekao da ga je ubio u samoodbrani. Ali, Kečel je bio dovoljno pametan da shvati da će Rork i Mak Klilen najlakše biti prevareni ako se bude pretvarao da ništa ne zna. Ako Kečel ne zna za Vina, onda možda ne zna ni za mnogo drugih stvari, bilo bi logično Rorkovo razmišljanje. Taj Rork je okrenuo konia i nešto viknuo, a nekoliko trenutaka kasnije iza zaklona je izašao i pridružio mu se i drugi konjanik.

— Eise! Gde je Ben?

— Nije se izvukao, Džade. — čuo se odgovor. — Ben je mrtav.

Kečel je stajao na otvorenom prostoru izložen suncu. Uzviknuo je toliko prirodno da je zamalo prevario čak i Doka Holideja. — Mrtav? Kako to?

— Ubio ga je Loban, ili možda jedan njegov prijatelj. Jesi li siguran da je s tobom o kej. Džade?

— Naravno da jesam, sve je u redu sem ove proklete vrućine. Zar hoćete da se ovde ceo dan pržim na suncu? Sju je pripremila klopku i dosta viskija. Dodite ovamo, meni je dosta stajanja na suncu.

Kečel se okrenuo i ušao na vrata okrećući im leđa. Kao znak dobre volje, otpasao je opasač sa revolverom i demonstrativno ga prebacio preko ograde verande. Zatim je ušao u odaju i zašavši van domaka pogleda svojih bivših saučesnika, uzeo Holidejev opasač. Izvadio je teški „kolt“ sa drškom od slonove kosti i zadeno ga sebi za pojas iza leđa. Zatim je uzeo bocu sa viskijem i vratio se do ulaznih vrata. Naslonivši se na dovratnik, prineo je bocu usnama i pohlepno otpio nekoliko gutlija, a onda spustio bocu i osmehujući se obrisao usta rukavom.

Posle kratkog razgovora Taj Rork i Ejs Mak Klilen su lagano poterali konje prema njemu. Sada su bili dovoljno blizu da ih je Holidej mogao videti. Zapazio je da obojica drže desnu ruku ispod jabuke sedla, jer su po prilici, ne želeći da rizikuju, držali u rukama spremne revolvere.

Da bi zapečatio svoj stav, Džad Kečel je ponovo doviknuo. — Požurite, ovde nema nikoga sem Sju i mene. One ostale sam pobio da bi vazduh bio čist — ponovo je prineo bocu usnama, ispio tečnost do

kraja i hitnuo je dalje od sebe. Rork i Mak Klilen približavali su se veoma lagano, osvrćući se oprezno oko sebe. Kečel je pružio ruku iza sebe i dohvatio unapred spremlienu novu bocu viskija.

Osmehujući se, bacio ju je prema Rorku. Rork je levom rukom prihvatio bocu u letu, a Mak Klilen se ispravio u sedlu i poterao konja malo dalje od svog saputnika, tako da su dva konjanika stajali svaki sa po jedne Kečelove strane.

— Milo mi je što vas vidim, momci — rekao je Džad Kečel ljubazno, gledajući čas jednog čas drugog. Mak Klilen je bio krupniji od Rorka. Na masivna ramena nastavljao se snažan volovski vrat i teško mesnato lice.

Mak Klilen je kliznuo iz sedla, pazeći da njegov konj ostane između Kečela i njega. Događaji su se odvijali na Kečelovu štetu. Mogao je pogoditi jednog protivnika, ali ne i obojicu. Kečel je znao da ga od brze i gromke smrti deli samo trenutak magnovenja.

— Hajdemo unutra — rekao je veselo i ušao hodajući natraške. Munjevitim pokretom izvukao je Holidejev „kolt“ iza leđa, stavio ga na ispust prozora i namestio šešir preko njega. Zatim je stao da čeka.

Pred kućom su Rork i Mak Klilen utrošili neko vreme na vezivanje konja. Kečel je znao da razgovaraju šta da čine. Nezainteresovanim ležernim pokretom namestio je stolicu i seo nedaleko od prozora.

Onda se na vratima ukazao Tai Rork i zastao kao ukopan.

— Ko je ovaj? — zapitao je pokazujući na Holideja. — Rekao si da si ih sve pobio!

— Ovaj? — rekao je Kečel. — Do

vraga, njega ne računaj. On je bio samo u prolazu. Kao što vidiš, on nam neće zadavati brigu. Sedi i opusti se, Li će se uskoro vratiti.

Rork se zagledao u Holideja sa rastućim nepoverenjem pre nego što je konačno rekao. — Ti si bio sa Lobanom, Jahao si vranca.

Holidej ga je hladno pogledao. Mak Klilen je u međuvremenu došao do vrata i telom sasvim ispunio otvor. Bocu od viskija držao je porred sebe, a desna ruka, upola skrivena, počivala je na revolveru.

— On i Loban!? — uzviknuo je Kečel pretvarajući se da je ljut. Ustao je i nogom odgurnuo stolicu. — Šta to govoriš. Ta je?

— To je čovek koji je logorovao sa šerifom, Džade. On je ubio Bena.

Kečelovo lice se izobličilo u masku besa i on je zakoračio korak bliže.

— Zar je on ubio Bena? — grmnuo je Kečel.

Taj Rork je odlučno klimnuo glavom. — I više nego to. Džade. Kada smo pokušali da dođemo ovamo i razgovaramo sa tvojom ženom, on je pripucao i odbio nas. Pogodio je Ejsa u rame, a prošle noći pokazao se kao vrlo snalažljiv i pametniji od nas.

— Meni je rekao da je običan putnik koji se slučajno zatekao u ovom kraju, ništa više — nastavio je Kečel da grmi. — Sto mu gromova, lagao me je. Eise, daj mi taj revolver s ograde.

Ejs Mak Klilen, čija je košulja na ramenu bila krvava, dvoumio se za trenutak, dok je Džad Kečel psujući prišao bliže prozoru na kojem je ležao njegov šešir. Zgrabio je zapet „kolt“ i ispalio jedan hitac.

Zaglušujući tresak revolverskog hica zatresao je prostoriju. Mak Klilen je jauknuo i posrćući pošao dalje od vrata, mašući mlitavo desnom rukom kroz vazduh. Kečel je na njega ispalio još dva hica, a onda se okrenuo i uperio revolver u Taja Rorka. Zadržan bocom koju je držao u ruci Rork je potegao kasno, suviše kasno.

Džad Kečel je stajao i zlobno se smeškao. — Samo potegni, Taje. Izvuci revolver i izrešetaću te.

Iz Rorkovog lica nestala je poslednja kap krvi. Liznuo je suve usne i bacio nervozan pogled prema vratima. Video je samo nepomične čizme Ejsa Mak Klilena. Onda je Rork odmahnuo glavom, sa žurbom koju rađa očajanje.

— Nemoj me ubiti, Džade!

— Taje, ti si oduvek bio obična budala — rekao je Džad Kečel. Iduci natraške, došao je do vrata, uzeo svoj opasač sa revolverom i pustio ga da visi iz slobodne ruke. Zloban sjaj njegovih očiju postao je još zlobniji i mada se osmehivao, u tom osmehu nije bilo ničeg šaljivog.

— Grešiš, Džade — zacvileo je Rork. — Strašno grešiš.

— Naravno da grešim, Taje. Bio sam prinuđen da bežim sa čoporom lovačkih pasa za petama i omčom iznad glave. A zašto? Sve zbog toga što sam bio podlo izneveren.

Kečel je levom rukom izvukao svoj revolver iz futrole na opasaču i odložio Holidejev revolver u stranu. Činjenica da Taj Rork nije čak ni pokušao da potegne revolver, dokazivala je Holideju koliko je Kečel brz sa obe ruke. Zabeležio je u podsvesti ovu važnu činjenicu.

Taj Rork je očajnički počeo da

odmahuje glavom. — Džade, moraš me saslušati. Moraš čuti šta je stvarno bilo.

Kečel je nogom odgurnuo Mak Klilenovo telo. Stisnuo je vilice i usne su mu se razvukle u zversko kočenje otkrivajući zube. Zatim je prišao do Rorka i udario ga revolverom po licu. Rork je pao na leđa, zgrabivši zgrčenom rukom lice, a između prstiju potekao mu je tanak mlaz krvi. Kada je spustio ruku, Holidej je video da su mu usne brutalno smrskane. Kečel je, međutim, rekao tihim, namešteno smirenim glasom.

— Znam kako je bilo, Taje. Imao sam dosta vremena da o tome razmišljam. Upropastili smo posao u Templ Kriku zato što se Hamer uplašio i ustuknuo. Ti si to video i pobegao si. Tako smo ostali samo ja i Lofti, i Lofti je ubijen. Ja sam se potpuno sam probio iz obruča, sakrio sam novac i vratio sam se nazad. Puna četiri dana igrao sam se sa poterom, ali tada je moj konj uganuo nogu, ja više nisam imao ni vode ni hrane, a ni municije. Kad su me uhvatili, jedino na šta sam mogao da mislim bilo je da ste Ejs, Ben i ti pobjegli, a da je Hamer pobegao ispred vas.

Taju su se krupne graške znojale niz lice i mešale se sa krvlju na njegovim usnama i bradi.

— Ne, Džade, nije bilo tako — rekao je Rork molećivo. — Mi smo mislili da se ti skrivaš od nas. Plen je bio kod tebe...

Kečel ga je udario još jednom, a onda i treći put. Rork je pao na pod i prestrašeno pogledao Kečela.

Odjednom je Siu Kečel iz sve snage povikala drhtavim, histeričnim

glasom. — Za ime božje, Džade, prekinim s tim!

— Ti zaveži! — ciknuo je Kečel kroz zube. — Ti ne znaš kako je to kada je čovek izneveren, kada mu se građani smeju i nazivaju ga raznim uvredljivim imenima.

Ona se promuklo nasmejala. — Pogrdnim imenima? Kao na... primer... životinja ili zver, možda?

Za trenutak se Holideju učinilo da će je Kečel napasti i istući. Ali umesto toga, on je prišao do Rorka.

— Slušaj me dobro, lasice. Pre nego što su me bacili u zatvor, pokušali su da me slome. Izgleda da su moji ljudi u bekstvu ubili nekoliko njihovih sugrađana i građani su za to optužili mene. Priredili su mi paklene muke. Taj, ali ja nisam mario zbog toga što sam i ranije bio u takvim situacijama, i što sam znao da će moji ljudi ubrzo doći i osloboditi me. Ali, oni nisu došli.

Kečel je zario vrh čizme Rorku u slabinu i Rork je muklo zastenjao. — Niko nije došao, ni Rork, ni Hamer, ni Ben, ni Ejs, ni ti Ali, ja sam uspeo da izađem i za mnom je krenuo čitav čopor. Uspeo sam da im umaknem, pošao sam da nađem novac, samo što novac više nije blo tamo, Taj. Neko me je preduhitrio.

Taj Rork je očajnički odmahnuo glavom nekoliko puta. Kapljice krvi sa njegovih usana poprskale su pod. — Nije blo tamo? — rekao je gušeći se, i još jednom odmahnuo glavom sa nevericom.

— Nisam mislio da si to ti učinio, Taj, pošto si ostao ovde u blizini, očekujući me da se pojavim. Ti, Ben i Ejs već davno biste bili daleko da je taj novac u vašim

rukama. Ali Hamer... Hamer ne bi, zar ne? Li bi ipak ostao u blizini, jer je znao da bih ga ja gonio, jer je znao da na kugli zemaljskoj neće biti mesta gde bi se mogao sakriti. Zbog toga Liju nije na pamet padalo da beži, već naprotiv, da ostane ovde i da čeka. On se dočepao mog novca i nadao se da će se dočepati i moje žene.

Taj Rork je s naporom ustao na jedno koleno. Izgledalo je da više ne sluša šta Kečel govori. Oborene glave čekao je sudbinu. Ali, Kečel još uvek nije bio završio sa njim.

— Ostalo, Taj, i nije toliko važno. Ben je mrtav, što nije nikakav gubitak, Ejs Mak Klilen je takođe mrtav, i niko zbog toga ne žali. Ostajemo znači samo ti, ja i Hamer.

Taj Rork je digao glavu, ali na njegovom licu nije bilo strana. Holidej je znao da je Rork prešao preko granice normalnih ljudskih osećaja bilo koje vrste. Sa njim je bilo svršeno, i on je to znao.

— Mi nismo bili u dosluhu sa Hamerom, Džade — uspeo je da promuca promuklim glasom. — Možda nismo bili lojalni prema tebi, ali nismo bili umešani sa Hamerom. Smatrali smo da si završio svoje, a pogotovo kada su te opkolili i odveli nazad u Temp. Krik. Videli smo kada su te odveli, ali ništa nismo mogli da preduzmemo. Čuvali su te pažljivo dan i noć, a sem toga, Ben i Ejs su se plašili.

— A ti se nisi plašio? — rekao je Kečel podsmesljivo.

Rork je nadlanicom obrisao čelo i lice. — Naravno da sam se bo-

jao, Džade. Bio sam smrtno uplašen. Izgledalo je da ti nema spasa, jer se ceo grad već bio okupio da vidi tvoje vešanje. Zato smo mi odmaglili i idući tvojim tragom, našli mesto gde si sakrio novac. Međutim, novac više nije bio тамо, па smo pošli за Hamerom. Smatrali smo да је он mogao да га uzme. No, naleteli smo на Lobana i ovog tipa, па је Ben poginuo, а Ejs је dobio metak. Hamera smo po drugi put izgubili, dаvo га odneo.

Kečel је slušao sa budnom pažnjom, smireno i bez reči. Disao је normalno i potpuno је vladao sobom. Dok Holidej је pogledao prema Sju Kečel i video је kako ukručena stoji, бледог lica koje nije izražavalo ni delić njenih osećanja. Izgledala је kao да је u stanju potpunog šoka.

Kečel је počeo да šeta po odaji, bacajući povremeno pogled на čistinu. Lice mu је bilo nečitka, neprozirna maska, iza koje се nije otkrivalo ništa. Kada је konačno zastao pored Rorka, nanišanio је revolverom на njega i bezizraznim glasom rekao. — Taje, nikada nisam mislio да si ti čovek koji bi nekog molio.

Rork је isprekidano duboko uzdahnuo. U njegovim sivim očima kresnula је iskra. — Ja i ne molim, Džade.

— Nas dvojica smo prošli zajedno mnoge teške trenutke.

— Da, neke lepe а neke teške — klimnuo је glavom Rork tupo, prihvatajući sudbinu koja се bližila.

Kečel је klimnuo glavom. — Da, dobre i loše, а ponekad vrlo loše, Taje. Zašto si me napustio?

— Bio si gotov, Džade.

— Ja? Nikad!

— Ja sam tako mislio.

— Pogrešno si mislio.

Taj Rork је klimnuo glavom i s mukom lagano ustao. Zaljuljao се malo kada се našao licem u lice sa Kečelom. — Pogrešno sam mislio, Džade — promrmlijao је.

Džad Kečel је tada klimnuo glavom. Zao osmeh iskrivio mu је usne. — Ne isplati се pogrešno računati, Taje, bar ne u našem poslu. Ne isplati се pobeći, bar ne od мене koga si nazivao svojim prijateljem. Ne mogu te zadržati pored себе, Taje, jer znam да bi me opet izdao i napustio. I zato... zbogom, ортаče — usne су mu се razvukle u još širi osmeh.

Taj Rork је pljunuo sukrvicu i opustio ramena. — Bilo šta да се desilo, u krajnjoj liniji moralo је doći do ovoga, Džade. Moj tata је govorio да је sve unapred zapisano.

Kečel је digao cev revolvera за nekoliko stepeni, i lice mu је postalo bezizrazno i hladno kao стена. Zažmirio је i u očima mu је blesnula divlja mržnja. Tada се Taj Rork bacio на njega. Džad Kečel се nije ni pomerio, već је jedan за drugim ispalio dva hica. Kuršumi су се zarili u Rorka i zaneli га, ali се он ponovo okrenuo. Pružio је ruku i zgrabio Kečela за rame. Kečel је mirno stajao, zadržavajući га levom rukom dalje od себе. Rork га је pogledao, upio му се pogledom u oči sa razdaljine ne veće od nekoliko desetina santimetara. Zurio је u njega dugo, toliko dugo да је to izgledalo kao večnost, а onda је krkljavim glasom izgovorio. — Sve је bilo запи-

sano, Džade, proklet da si! — ru-
ka mu je klonula.

Džad Kečel ga je odgurnuo i
Sju Kečel je prodorno vrisnula, jer
je Taj Rork pao na pod i ostao da
leži mrtav.

VII

Po prvi put od kako je znao za
sebe Li Hamer se osećao nesigur-
no. Ništa mu nije išlo onako kao
što je hteo. Od prvog momenta ka-
da je ujahao na teritoriju grada
Silverstona, sreća kao da ga je na-
pustila. Budući čovek koji je voleo
da se nešto događa, ali da se do-
gađa brzo, mrzeo je čekanje. A
sada je već pune četiri nedelje pro-
šlo, a on još uvek nije bio bliže
cilju, da događaje organizuje ona-
ko kako je želeo.

Izbio je na vrh posledn'eg bre-
žuljka i video da klade još uvek
zatvaraju put na mestu gde je di-
ližansa bila zadržana. Nigde nije
bilo ni znaka od putnika koje je
Korigan ostavio da se sami snalaze
kako znaju i umeju. Li Hamer, na-
ravno, nikada nije ni pomišljao da
im pomogne. Neka se te budale
pobrinu za sebe i neka se snalaze
kako umeju. On je na umu imao
nešto drugo.

Imao je isto tako i drugih stvari
o kojima je trebalo brinuti. Pošto
je prošao pored Rorka i Mak Kli-
lenda, vozio je kola još nekoliko
milja, a onda ih ostavio. Pojahavši
svog konja, jahao je časovima ta-
mo-amo, tražeći mesto gde su se
Rork i Mak Klilen skrivali. Na-
šao je dva logorišta, gde je lože-
na vatra i gde su vezani konji pa-
sli travu. Ti logori bili su desetak
milja udaljeni jedan od drugog,

ali oba na domaku poštanske sta-
nice i Sju Kečel. Otuda je zaklju-
čio da su Rork i Mak Klilen obila-
zili oko usputne stanice i čekali
svoj trenutak.

Trenutak za šta? To je pitanje
zbunjivalo Li Hamera. Ova dvoji-
ca imali su više od dva puta šansu
da savladaju Blejka i Sju Kečel
i da se sami ustoliče na stanici.
Ali, oni su odabrali da ostanu skri-
veni. Konačno je zaključio da su
tako postupili zbog toga što su se
bojali da ih može iznenaditi Džad
Kečel. Niko nikada nije mogao da
zna i da nasluti šta će Kečel sle-
dećeg trenutka učiniti. Pošto je po-
begao iz Templ Krika i umakao
poteri koja ga je gonila, Džad Ke-
čel se uputio u ovom pravcu. Ali,
do sada još ga niko nije prime-
tio, sa izuzetkom vozača diližanse.
Pa ipak, Li Hamer je znao da taj
bandit mora biti negde u blizini.
Skoro da je osećao miris njegovog
prisustva, rekao je sebi u jednom
trenutku. Osvrtao se nervozno oko
sebe, pokušavajući da smisli naj-
bolji način da odigra svoju igru.
Uspeo je da uveri Sju Kečel da je
stočarski trgovac i njen prijatelj.
Nije bio siguran da je Džon Blejk
verovao u nešto od toga, ali po Ha-
merovom mišljenju, taj Blejk nije
ni bio važan.

Hameru je oduvek bilo jasno da
ne može pobeći. Kečel bi ga na-
šao ma gde da ode, privukao bi
mu se i ubio bi ga. Prema tome,
Hamer je morao ostati tu gde je.
Imajući Sju u društvu, bio je sko-
ro uveren da može pobediti Dža-
da Kečela. Posle toga mogao je
odmaći iz ove pokrajine bilo
gde i povesti Sju sa sobom da bi
je koristio do krajnjih granica, sve

dok je se ne zasiti. Između njega i ženskog sveta uvek je išlo tako. One su ga u početku mnogo privlačile, ali su mu isto tako brzo, možda još brže, postajale dosadne.

Nije se mnogo brinuo zbog tog aspekta svoje prirode. Smatrao je to običnom činjenicom života, na koju je uspeo da se privikne. Sumnjao je da će ikada biti drukčije. Jašući dalje, šarao je pogledom po ogoleloj dolini ispred sebe. Računao je da mora sačekati izvesno vreme, a posle toga se vratiti u blizinu usputne poštanske stanice i čekati da Rork i Mak Klilen učine prvi potez. Nije sumnjao da se ta dvojica nalaze negde u okolini, u nadi da će se dočepati plena zadržanog u Templ Kriku. Oni će ga ubiti čim ga ugledaju, jer su želeli da ceo plen prigrabe za sebe. Verovatno su bili zabrinuti što nije pobeo i nastavio da beži, ali konačno, to je za njih bilo normalno jer su po Hamerovom mišljenju obojica bili glupi ljudi.

Kada učine prvi potez i otkriju se, on će ih srediti. To će uveriti Sju Kečel da je on stvarno njen prijatelj i zaštitnik. Dopašće joj se njegova zaštita i pažnja, i on će je osvojiti. Zašto da ne? Bila je lepa i privlačna, prava punokrvna žena. Nagovoriće je da Kečelu postavi zamku, a onda će lako i njega likvidirati. U južnim gradovima, u kojima nikada niko nije čuo za njega, bilo je mnogo čega interesantnog i ti gradovi su ga privlačili.

Baš kad je hteo da okrene konja i pođe nazad prema poštanskoj stanici, Hamer je ugledao kolonu ljudi koji su se kretali udaljenim

padinama suncem spržene doline. Zaklonio je oči šakom da bi bolje video i nabrojao je šest osoba, od kojih dve žene, koje su se kretale ka višim delovima padine. Hamer je shvatio da će, ako nastave tim pravcem, proći pored stanice i odlutati dalje u pustinju. Sumnjao je da će se o njima ikada više nešto čuti, ili da će ih neko više videti žive.

To ga, međutim, nije bilo nimalo briga. Po njegovom mišljenju, svako ko bi se uputio dilažansom i poverio svoju sudbinu budalama kao što je Korigan, bio je potpuno lud. Ljudi koji su putovali ovim pustinjskim prostranstvima bez oružja, zasluživali su sve ono što bi ih snašlo. Hamer je okrenuo konja i lagano se uputio prema uzvišenju sa kojeg je imao pogled na kuću i dvorište Sju Kečel. No, naglo je trgao vođice i zaustavio konja kada je čuo odjek udaljenih pucnjeva.

Hamer se zamišljeno počeo po bradi. Sunce je usporilo njegovo kretanje i bio je umoran od jahanja, ali je u duhu bio svež. Da li su to Rork i Mak Klilen učinili svoj prvi potez?

Sjahao je i privezao konja, a zatim pešice pošao kroz šumu, sve do vrha padine i kamenitog prevoja koji mu je pružao dobar zaklon i još bolji pogled na sve što se nalazilo ispod prevoja. Odatle je ugledao konje svezane pred poštanskom stanicom i to ga je zbunilo. Izgleda da je Sju Kečel imala više od jednog gosta. Pitao se šta je sa Džonom Blejkom. Da li se možda udružio sa napadačima?

Odmah je tu misao istisnuo sebi iz glave.

Blejk mu je ličio na čoveka koji je sve radio na svoj način, način usamljenika. Bio je brz na potezanju pištolja, energičan i nije uletao u nepotreban rizik, pa nije bilo razloga da se udružuje sa huljama kao što su Rork i Mak Klilen. U njima bi čovek njegovog kova lako prepoznao glupake sa jednim jednim talentom... talentom za potezanje oružja. Prema tome, verovatno da su ta dvojica na kraju savladali Blejka.

Samo je opsovao sebi u bradu. To mu se nije dopadalo. Zatim se začulo još pucnjeva i konačno slab ženski vrisak. Sju Kečel je, dakle, još uvek bila živa. Hamer je ustao i rukama stresao grančice sa svojih pantalona. Vratio se natrag u šumu, brišući tanku skramu znoja sa čela. Čekanje ga je činilo krajnje nervoznim. Posle izvesnog vremena vratio se nazad u svoje skrovište.

Dole na stanici nije se primećivala nikakva aktivnost i ništa se više nije čulo. Naslonivši se na jedno deblje, Hamer se vratio svojim razmišljanjima. Duvao je suv vetar, ali sve je bilo bolje od mrtve tišine, pomislio je. Nastavio je da posmatra stanicu ispod sebe, sada sasvim siguran da dva konja između ostalih pripadaju Rorku i Mak Klilenu. Da li su se pogodili sa Sju Kečel i Blejkom? Ili su možda opet zaplivali u neku glupost?

No, odjednom se trgao i skoro poskočio. Setio se! Čudio se što mu to ranije nije palo na um. Ona dvojica su se privukli kući. A pucnji? Pucnje možda nisu ispalili revolveraši, nego Blejk i Korigan. Hamer je na to pomišljao, ali nije bio siguran. Da li bi Rork i Mak

Klilen ubili braniocce, uključujući i Sju Kečel?

Hamer se vratio svom konju još zamišljeniji. Opet je složio činjenicu po činjenicu, pokušavajući da nađe odgovor. Rork i Mak Klilen ne bi ubili Sju Kečel, a Blejk ne bi ubio Rorka i Mak Klilena, bar ne u prisustvu Sju.

Prema tome, dole je morao biti još neko.

Džad Kečel! To je objašnjavalo otkuda ispred kuće još jedan konj.

Tek što je pomislio na to, Li Hamer je već bio uveren da je u pravu. Kečel se vratio kući. On je bio sposoban za hladnokrvno ubistvo, a bio je i dovoljno pametan da nadmudri Rorka i Mak Klilena i nagovori ih da mu priđu. On ih je namamio lepim rečima a onda ih je hladnokrvno ubio sprovodeći tako svoj poseban smisao za osvetu. Li Hamer je uzdrhtao. Tako je, dakle, stajala stvar; Džad Kečel se nalazio u blizini i čekao je u zasedi. Uradio je ono što se očekivalo i vratio se svojoj ženi, ne zato da bi je video. Hamer je to znao, nego zbog toga da bi bio u kući kada se on, Hamer, pojavi. Od Rorka i Mak Klilena sigurno je saznao da je Hamer dolazio njegovoj kući, i iz toga je zaključio da je Hamer često tamo i da ne namerava da ode. Prema tome, Džad Kečel će ostati sa ciljem da ga ubije.

Hamer je duboko uzdahnio. Odagnao je strah iz sebe. Desilo se upravo ono što se nadao i onako kako je planirao da će se desiti. Prema tome, nije bilo razloga da ustukne i ne nastavi ono što je morao da učini.

Pogledao je u nebo i sračunao

da do zalaska sunca ima još oko jedan čas. Pod zaštitom mraka posetiće Džada Kečela u kući. Srediće Kečela, a onda će otići sa Sju Kečel, a u bližoj ili daljoj budućnosti neko će slučajno svratiti na stanicu i naći će Kečelovo telo. Niko neće tragati za njegovim saučesnicima, s obzirom da je bio napušten i ostavljen da bude obešen.

Donevši tu odluknu, Li Hamer se povukao duboko u šumu i rasedlao konja. Naslonivši se leđima na jedno stablo, zavio je cigaretu i počeo razmišljati o Sju Kečel. Zeleo ju je neodoljivo, otkrio je, i tako mu svega na svetu, uskoro će je dobiti. Osmeš je zaigrao na uglovima njegovih usana i on je sklopio oči, u očekivanju da padne mrak.

•

Pod pretnjom Kečelovog revolvra Dok Holidej je odneo Rorkovo i Mak Klilenovo telo u dvorište iza kuće, i položio ih pored Lobanovog i Koriganovog leša. Zatim se vratio u kuću, znajući da je sve vreme bio Kečelu na nišanu. Kečel ga je onda ponovo svezao, i to za stranicu kreveta. Sju Kečel je još uvek bila u stanju šoka i očigledno nesposobna da progovori reč. Sa užasom je gledala sve što je oko nje učinjeno. Holidej je naslućivao da se u njoj gomilao strah i užas i da se bližio kulminaciji, tako da se moglo desiti da mlada žena jednostavno pomahnita. Nadao se da se to ipak neće desiti, jer je shvatao, daleko bolje nego ona, da je Džad Kečel putem osвете otišao toliko daleko da ga

niko, čak ni žena koju je tvrdio da voli, ne može zaustaviti. Ako bi se slučajno ispostavilo da mu može propasti šansa da se obračuna sa Hamerom, on se ne bi libio da je ukloni, isto tako energično kao što je ubio Mak Klilena i Rorka.

Obuzet tim mislima Holidej je sedeo oslonjen na stranicu ležaja. Osećao je utrnulost u mišicama i ramenima i znao je da će mu ukrućeni mišići onemogućiti da preduzme bilo kakav potez, bar za izvesno vreme pošto bude odvezan. To jest, ako ga Kečel uopšte odveže. Posmatrao je bandita koji je šetao gore-dole, govoreći sam sa sobom, nestrpljiv i nesposoban da to prikrije.

Kečel je ponovo počeo da pije i učestalo posmatra predeo oko zgrade. Pogled mu je postajao sve mračniji i Holidej je nagadao zašto. Bližila se noć i bilo je vreme da se Hamer vrati. Ako Hamer nije pošao da nađe putnike, što je Kečel zasigurno držao, onda je možda celo poslepodne tumarao negde u blizini, a tada sigurno nije propustio da čuje pucnje. U tom slučaju, znao bi da se na stanici nešto desilo i mogao je iz toga izvući za sebe zaključke. U tom slučaju, on ne bi, to su i Holidej i Kečel znali, došao otvoreno do kuće i dopustio da bude ubijen.

Holidej je krišom počeo da stiska pesnice i mišice kako bi ih tim prikrivenim vežbama koliko-toliko razgibao i kako bi zadržao cirkulaciju krvi. Kako je pri tome zategao konopce, krevet je počeo da škripi i Kečel se kao bura ustremio na njega. Pri slaboj svetlosti

Kečelovo lice izgledalo je zverski-
je nego pre toga.

— Prestani! — procedio je kroz
zube.

Holidej ga je netremice gledao,
ali nije ništa rekao. Kečel se ok-
renuo toliko uveren u sebe da na
Holideja više nije gledao. No, od-
jednom je prišao do Sju i zgrabio
je. Holidej je začuo njen uplašen
zadihan glas.

— Zašto me ne ubiješ, Džade?
Učinio bi mi samo dobro. Ako mi
se pruži prilika, ubiću te.

— Neće ti se pružiti prilika, že-
no — rekao je Kečel. Odgurnuo je
na ležaj i vezao komadom konop-
ca, tako da su njena stopala bila
udaljena samo nekoliko santimeta-
ra od Holidejeve glave. Zadovoljan
svojim postupkom, Kečel je upalio
svetiljku i pošto je drškom revol-
vera zakucao ekser u zid iznad le-
žaja, zakačio je svetiljku za njega.
Zatim se udaljio korak nazad i za-
dovoljno osmotrio svoje delo.

— Kada Hamer dođe, videće
najpre vas dvoje. Ja ću biti blizu
sa naperenim revolverom. Kao što
sam ranije rekao, ako samo pisne-
te, bez obzira da li vas on bude
zvao ili ne, oboje ću vas ubiti. Naj-
pre tebe, Blejk.

Dok Holidej na to nije ništa od-
govorio. Otpratio je pogledom Dža-
da Kečela koji se udaljio prema
kuhinji i vratio se otuda sa jed-
nom gredom nagorelom od vatre.
Njegov tih, luckasti smeh dopro
im je do ušiju. — Hamer će doži-
veti najveće iznenađenje u životu
kada bude došao. Šta kažete na
to?

Ni Sju ni Holidej ništa nisu od-
govorili. Vetar je sve jače duvao i

dizao pepeo sa poda u izgorelom
delu kuće. Ali, dnevna žega bila
je prestala. Dok Holidej se pružio
još malo i spustio potiljak na no-
ge Sju Kečel. Ona se nije ni po-
merila. Sklopio je oči i počeo se
pitati da li je to kraj njegovog ži-
votnog puta, posle toliko mnogo
lutanja. Da li će morati da umre
tako, sa glavom na nogama žene
koju je jedva poznavao. Pa ipak,
bio je svestan njenog prisustva i
zeleo je da joj pomogne, ali nije
video način da to izvede.

Hamer će doći, to je konačno bi-
lo sasvim izvesno. A krajnje luka-
vi Džad Kečel slistiće ga kao od
šale. Šta će tada biti, zapitao se
Dok? Kečel mu nije mogao dopu-
stiti da ostane živ, a jedva da je
to mogao dopustiti i svojoj ženi.
Ma šta da je među njima postojalo,
sada je bilo završeno, skrhano
događajima poslednjih nekoliko ča-
sova koji su vrlo verovatno učinili
da nikada u životu više ne bude
sposobna za bilo kakav emocional-
ni impuls, sem za očajanje.

*

Ejs Mak Klilen nije bio mrtav.

Džad Kečel to nije znao, niti je
to znao Dok Holidej koji ga je od-
vukao u dvorište. Mak Klilen se
nije ni pomerio, držao se kao mli-
tava vreća kuršumima izrešetnog
tela; u stvari, Mak Klilen ni sam
nije znao da je živ, jer je ležao
onesvešćen, od gubitka krvi toli-
ko oslabljen da se verovatno ne bi
pokrenuo čak i da je bio svestan.
Vetar je pirkao i milovao mu ble-
do, krupno lice, a prašina se slega-
la na njegovo ogromno telo i jedi-

ni znak da je živ bilo je grčevito trzanje mišića njegovog vrata i vilice.

•

Tiho i oprezno Li Hamer je došao iza magacina i provirio kroz tamu koja je kao zastor pokrivala čadave ostatke kuhinje i dve odaye u kojima su se ranije nalazili Džon Blejk i šerif Rik Loban. Uprkos toploj noći, on je nevoljko uzdrhtao idući prema drvetu pored kojeg su bili naslagani leševi. Tu je zastao, pokušao da se pribere i zaustavi podrhtavanje ruku. Nikada dotada nije bio toliko nervozan i toliko nesiguran u sebe. Svetlost u kući ga je zabrinjavala i znao je da je Džad Kečel još jednom podelio sebi glavne adute. Neće biti tako lako kao što se nadao.

Hamer nije mogao da prepozna leševe naslagane pored zida. Želeo je da kresne šibicu i da ih pogleda. Budući blizu saznanja šta se na stanici toga dana desilo, bio je ožučan zbog svoje nesposobnosti da reši zagonetku. Ali, kresnuti šibicu bilo je isto što i staviti sebi cev revolvera u usta i povući obarač.

Zastao je ne zbog toga što je bio zamoren privlačenjem, već zbog toga što je čuo svoje sopstveno disanje, glasnije nego što je mislio da će biti. Pokušao je da se kontroliše. Znoj mu se slivao niz čelo i on je ponovo shvatio strašno razorno dejstvo koje je prisustvo Džada Kečela imalo na njega. Do vraga, čak i onda kad ga nije video, Kečel je imao neku vlast nad njim.

Hamer je obrisao znoj sa čela. Imao je pred sobom celu noć i ni-

je bilo potrebe da žuri ili da preduzima nepotreban rizik. Do sada nije pričinio nikakav šum i nije nameravao da se ni od sada ničim oglasi. Stajao je stoga potpuno napet i napregnut, dok je oko njegova pirkao noćni vetar. Samo nekoliko minuta pošto je ušao u dvorište, neki šum u njegovoj blizini naterao ga je da poskoči. Okrenuo se i naperio revolver u tom pravcu, ali je njegov pogled naišao samo na duboku crnu tamu. Hladan znoj počeo mu se slivati niz potiljak i vrat i on je u grlu prigušio psovku.

Kečel! To je morao biti Kečel, u blizini, spreman, raspoložen da se igra mačke i miša. Li Hameru je došlo da glasno poviče, ali je sa krajnjim naporom uspeo da mu vilice ostanu čvrsto stisnute. Usta su mu bila suva, a mišići na vratu tako zategnuti da su ga počeli boliti.

A onda se isti šum ponovo čuo, šum nalik na grebanje čizme po tvrdom tlu. Hamer je čvršće stisnuo dršku revolvera. Ako je to Džad Kečel, onda mu se pružala vrlo povoljna šansa. Zašto je ne bi iskoristio?

Od prodornog zurenja u tamu Hamera su počele boleti oči. Činilo mu se da oblici i siluete podrhtavaju i poskakuju pred njim. Obrisaio je rukavom oči i progutao vazduh. Gospode bože, što je mrzeo da čeka.

Zatim je ugledao kretanje ljudske noge. Jedan od leševa nardanih pored zida magacina bio je živ, mrdao se. Noga se pomerila ne mnogo, ali dovoljno. Zatim se na Hamerov užas, leš digao sa gomile leševa. U panici Hamer je

opalió jedan hitac, a zatim još jedan. Osetio je da mu revolver kli-zi u ruci, jer mu je šaka bila mo- kra od znoja. Ispalio je i treći me- tak, uzmičući natraške, ne znajući ni sam šta radi.

U tom trenutku grmnuo je re- volver iza njega. Hamer se okren- nuo u mestu, pogođen kuršumom u vrh ramena. Oštar bol prostrelío mu je vrat. U magnovenju opalío je nekoliko hitaca i kuršumi su zviždeći poleteli u mrak.

— Proklet bio, Hamere, ubiću te!

Li Hamer je prepoznao glas. Pri- padao je bez sumnje Kečelu! Po- vukao se dublje u tamu, osećajući da mu se niz grudi sliva krv. Opa- lio je još jednom, a onda opet i opet, sve dok obarač pištolja nije prazno škljocnuo. I Kečel je pre- stao da puca i iskoristivši prekid, Li Hamer je potrčao. Džad Kečel je za to vreme stavio metke u ci- linder i zatvorio magacin. Skočio je onda u dvorište i odjednom za- stao. Pogledom je šarao kroz mrak i osluškivao ne bi li čuo neki šum. Ali, Li Hamer je ležao skriven iza magacina i tiho punio svoj pištolj spreman da čeka.

— Doći će ti dan huljo! — za- grmeo je Džad Kečel u noć. — Uh- vatiću te onda. Nikada mi nisi bio dorastao, pa stoga ostani skriven i čekaj. Bez obzira gde se budeš sakrio, Hamere, ja ću te naći.

Li Hamer nije odgovorio. Usta su mu bila suva. Obrisao je krva- ve ruke o nogavice pantalona. Na stanicu se ponovo spustila tišina, prekidana samo tihim žuborom vetra.

Bila je to pat pozicija. To je znao Džad Kečel, ali je isto tako

znao i Li Hamer. Za tu noć bilo je sve završeno. Ali, doći će dan. Posle toga... obojica ljudi raz- mišljali su o tome na svoj način. Li Hamer priljubljen uz zid ma- gacina, a Džad Kečel uzmičući iza gomile nagorelih greda koje je nabacao da bi napravio barikadu. Obojica su čekali.

VIII

Sju Kečel je posmatrala čoveka za koga je bila venčana. Tamo gde je on sedeo šćućuren bilo je suvi- še mračno da bi mu jasno mogla videti lice, ali je znala da Džada trese ubilačka groznica. Pokušala je da ga se seti onakvog kakav je nekad bio, smeo, samouveren, čo- vek koji je donosio odluke za njih oboje. Pošto je veći deo svog živo- ta provela nesigurna u sebe, upla- šena od ljudi i nevolja bilo joj je tada drago što ima nekoga ko se o njoj brine. Džad Kečel je pravio planove za oboje, što je za njega značilo da ode za poslom i da se vrati sa dosta novaca. Za njutí pla- novi su značili da čeka i da stav- lja novac na stranu, tako da jed- noga dana budu u mogućnosti da kupe sopstveni ranč. Nije joj se do- padalo što je tako često odlazio i što je vrlo dugo bio odsutan, ali znala je da ljudi moraju podno- siti žrtve ako žele da bolje žive i da od života dobiju ono za čim žu- de.

No, sada ga je gledala bez iluzi- ja. On je bio ubica. Ne čovek ko- ji koristi revolver, nego čovek ko- ji uživa u tome da ga koristi. Uz- drhtala je pri pomisli na te snažne ruke koje su je nekada grlile, mi-

lovale joj kosu i čvrsto je stiskale uz njega.

— Džade, idi odavde, molim te! Ostavi nas na miru.

Na zvuk njenog glasa Džad Kečel je poskočio i pljunuo. — Zaveži, do đavola!

— Džade, ovde za tebe nema više ničega, a kakvu će ti korist doneti to što ćeš ubiti Li Hamera?

— Zabrinuta si za njega, ženo? — dobacio je Kečel.

— Ne, Džade, nisam. Ja sad prezirem Li Hamera. Među nama nikada ničega nije bilo, a sada sigurno nikada neće ni biti. Želim samo mir i spokoj.

— A možda i Blejka?

Dok Holidej je bio budan i slušao je razgovor. Osetio je da su se njene noge udaljile od njega. Pre nego što je Sju mirno odgovorila, dugo je vladala tišina. — Ne, Džade, ne želim ni Blejka. Ne želim nikoga. Dokle god sam živa nikada više neću poći ni sa jednim čovekom. Kunem ti se u to, i zato idi i dopusti mi da sve zaboravim. Ti možeš početi negde na jugu, gde te niko ne zna i možda će se jednog dana sve izmeniti.

Od Kečelovog surovog smeha podišla ju je jeza. Sju je pokušala da se okrene na drugu stranu, ali konopac je čvrsto stezao njeno vitko telo. Zastenjala je od očajanja.

— Preklinjem te, Džade. Ne mogu više da izdržim. Ili idi ili pusti mene da odem. Uzeću konja i otići ću da se više nikada ne vraćam.

Kečel nije ništa rekao. Dok Holidej je proteglio noge da bi iz njih odagnao utrnutost. Ramena ga više i nisu bolela, jer ih nije ni

osećao. Znao je da će mu biti potrebno mnogo vremena da povрати gipkost pokreta. Ali, on nije bio čovek koji se predaje. Nešto će se desiti, a kada uluči priliku, savladaće Džada Kečela. Bilo kako. On je ubio Korigana, Lobana, Rorka, Mak Klilena i ako bude mogao, ubiće i Hamera, a neće se ustezati da ubije i svoju ženu. Prema takvom čoveku nije trebalo imati obzira.

Holidej se opustio koliko je mogao, motreći mračnu zgrčenu siluetu preko puta sebe. Pitao se zašto je Li Hamer odao svoje prisustvo i zaključio da se tobožnji trgovac nečega uplašio i da je izgubio nerve. Mora biti da je i Kečel došao do istog zaključka, jer je tiho kao mačka izašao napolje.

— Mister Blejki! — začuo je šapat i okrenuo glavu koliko je mogao. Ugledao je lice Sju Kečel. — Da, misis Kečel? — došapnuo je.

— Mislite li da za nas ima neke nade?

— Uvek ima nade.

Sju je neko vreme ćutala i u mraku se čulo njeno ujednačeno disanje. — Ako budem mogla, izvući ću vas. Ne znam kako, ali učiniću sve što mogu. Džad me još uvek voli.

Holidej je znao šta Sju ima na umu, ali je sumnjao da Kečel želi bilo šta drugo sem da ubije Hamera. — Moraćemo da vrebamo šansu, misis Kečel. Bio sam ja i u težim situacijama.

— Zaista... časna reč?

— Naravno.

Holidej je pritisnuo ramena na ivicu stranice ležaja i jaključio da mu taj pritisak olakšava utrnutost

i bol u ramenima. Nastavio je sa masiranjem na taj način.

— Mister Blejk, je li istina da ste vi... ovaj...

— Ne vidim da je to neko zlo, ali mislim da ste vi nešto više. Ne verujem da ste tako umorni od života da vam je svejedno gde i kada idete?

— To je duga priča — rekao je Dok.

— Mislite da vas neću shvatiti — zapitala je.

— Da, mislim da me nećete odmah shvatiti. Ni vi, ni bilo ko drugi.

— Je li u pitanju neka žena?

Holidej je neko vreme ćutao, razmišljajući o tome da li je Sju postavila pravo pitanje. Nije li razlog njegovog lutanja dobrim delom činjenica da još uvek nije naišao na pravu ženu? — Možda — rekao je tiho.

Neko vreme vladala je tišina pre nego što je Sju rekla. — Žao mi je što sam vas uvalila u nevolju.

— Došao sam ovamo svojom voljom, misis Kečel.

Ona se zamislila. — Pokušali ste da mi pomognete i meni i Lobanu. Zaslužili ste moje prijateljstvo. Trebalo je da prozrem Hamera i onda do ovoga ne bi došlo. Žao mi je, strašno mi je žao.

— Tu se sad ništa ne može — rekao je Dok.

— Vas dvoje zavežite ili ću vas ja učutkati — grmnuo je Džad Kečel koji je iskrsnuo u sobi kao senka. — Ako se Hamer makne, hoću da ga čujem.

— Ne možeš me naterati da ćutim, Džade, i ne možeš me naterati da ti pomognem. Radiću ono što ja hoću.

Kečel je pošao prema njoj, ali pre nego što je stigao da je udari, svi su začuli šum koraka sa zadnje strane zgrade. Kečel se okrenuo i požurio kroz kuhinju, saplićući se na nagorele grede. Zatim je noćnu tišinu prolomio pucanj revolvera. Kada je eho zamro, koraci su se čuli sve slabije, nestajući u mraku.

Džad Kečel je ušao tresnuvši vrata za sobom i potrčao prema glavnom ulazu. Prislonio se uz zid i ostao nepomičan. Sju i Holidej su ga posmatrali kako revolverom drži na nišanu čistinu ispred kuće. A onda je odjednom revolver poskočio u njegovoj ruci. Tane se zarilo u drvo i Holidej je znao da je cilj sigurno diližansa koju je Korigan dovezao.

Paljba je konačno prestala i Džad Kečel je žurno napunio revolver. Zatim je ponovo zavladala tišina i u odaji se čulo samo ubrzano, hrapavo disanje Džada Kečela.

— Hajde, Keče — začuo se glas Li Hamera. — Znaš gde sam, dođi da me uhvatiš.

Kečel je besno opsovao. — Dočepaću te ja, budi siguran.

— Deli nas samo dvadesetak metara, Keče. Hajde prošetaj.

— Idi u pakao!

Kroz noć se začuo promukao smeh Li Hamera. Holidej je čuo kako se Sju nervozno promeškolljila na ležaju. Napregao je mišiće ruku, ali nije uspeo da olabavi konopce. Zatim je ponovo čuo Hamerov glas.

— Džade, svejedno je da li će dan doći ili neće. Izdržaću duže od tebe. Čim te uhvatim na nišan, bićeš mrtav!

Kečelov revolver je planuo i kuršum se zario u diližansu. Do Holidejevog uha dopro je Hamerov izazovan smeh. Kečel je bio svestan činjenice da je izgubio inicijativu.

•

Kada se Džad Kečel tiho vratio u kuhinju, na vrhovima brda počela se beleti zora. Zastavši u kuhinji, pogledao je gomilu nagorelih oblica za koje se nadao da će mu pružiti zaklon i izmamiti Li Hamera iz zasede. Shvatio je da je propustio šansu, ali je i dalje grozničavo razmišljao. Odjednom je nogom nakupio na gomilu nekoliko nagorelih letvi i kresnuo šibicu, trebalo mu je nekoliko minuta da uz pomoć papira zapali vatru. Sačekao je još nekoliko minuta dok se komadi dasaka nisu dobro zapalili, a onda je uzeo jedan od njih i prišao vratima. Provirio je na praskozorjem obasjano dvorište pre nego što je odjednom izašao napolje i pošto je opalio tri hica, bacio je zapaljenu daščicu na krov diližanse. Iz diližanse je odjeknula paljba, ali je Džad Kečel skočio u zaklon.

— A sad, Hamere, videćemo. Želiš li da se ispečeš živ, mister?

Hamer nije ništa odgovorio. Holidej je načulio uši i konačno začuo kada su jedna vrata diližanse škripnula. Video je da se Džad Kečel trgao i namrštio. Zatim je Kečel digao revolver i nanišanio.

Kečel je opalio, ali pre nego što je odjek hica zamro u brdima, komad zapaljenog drveta proleteo je kroz prozor i pao Holideju pred noge. Holidej je pokušao da ga no-

gom odgurne, ali je zapaljeno drvo bilo van njegovog domašaja.

Sju Kečel je uzbuđenim glasom povikala. — Džade, izgorećemo!

Kečel je besno pogledao, a onda ponovo osuo paljbu na kola. Pošto je ponovo napunio revolver, pogledao je besno Holideja i nogom šutnuo zapaljeni komad drveta. Dok ga je ravnodušno pogledao, a Džad Kečel mu je pljunuo u lice. Doku se učinilo kao da mu je ispalio metak u čelo.

— Mudriji je i hrabriji nego što sam računao. Ali, svega mi na svetu, uhvatiću ga.

— Molim te pusti nas — povikala je Sju Kečel, jer je ponovo zapala u hysteriju. — Ubij ga ili pogini, ali nas pusti.

Kečel je odmahnuo glavom. — Neće tako ići, Sju, Hamer će biti mrtav, a ti i ja ćemo otići sa novcem. Posle svega što sam doživeo, zaslužio sam udoban život.

Kečel se okrenuo jer je spolja začuo neki šum, ali je ubrzo shvatio da šum dolazi od vatre koja se u međuvremenu razbuktala. Džad Kečel je zastao i bez pokreta počeo da zuri u plamen.

— Kuća će izgoreti, Džade. Za ime božje, ne dopusti da ovde izgorimo.

— Niko neće izgoreti sem Hamera — bio je kratak Kečerov odgovor i osmeh je zaigrao na njegovim usnama. Prešao je preko sobe, i nogom šutnuo dva velika komada zapaljenog drveta. Varnice su mu poletele u lice i on je psujući ustuknuo, ali je ponovo prišao zidu i odvalio dve zapaljene daske. Odneo ih je do vrata i ne obazirući se na rizik hitnuo ih na diližansu. Kuršumi su praštali oko njega,

ali se on samo ludački smejao. Ponovio je to više puta, sve dok plamen nije počeo da hvata kola.

Onda je Kečel čučnuo pored prozora i uživajući u prizoru, stao da čeka. Kiša kuršuma ispaljena prema kući naterala ga je da se glasno nasmeje. Zatim je pritrčao vratima i ispraznio revolver prema kolima, a Holidej je čuo bojan krik. Dim je počeo da se uvlači u odaju i Sju Kečel se zakašljala.

Potrajalo je tako više od pola časa neprekidnog prepucavanja. Kečelov divljački smeh počeo je da nervira Holideja, a vatra se brzo širila. Za pola sata kuća će se pretvoriti u vatreni pakao i ako Hamer i Kečel ubiju jedan drugoga, on i Sju Kečel će izgorjeti u kući. Mada je grozničavo trzao konopce, ne obazirući se na bol, nije mogao da ih razlabavi. I Sju je takođe pokušavala da se oslobodi, ali i njeni pokušaji su ostali bez uspeha.

Onda se Džad Kečel okrenuo i stao pored Doka Holideja. Kašljući, sa rukavom na ustima, netremice je gledao Doka. — Mister, ti ćeš mi sada pomoći. Znao sam da ima neki razlog zbog kojeg treba da te ostavim u životu.

Kečel je zamahom noža prerezao Holideju veze i gurnuo ga prema zidu. — Hamer ne obraća pažnju na vatru i dim napolju, Blejk. U stvari, namera mu je da pusti vatru da gori kako bi mu dim pružio dobar zaklon. Možda računa da će pod zaštitom dimne zavesе moći da se izvuče iz kola i uzmakne. Zato ćemo nas dvojica otići do njega.

— Ne! — povikala je Sju Kečel. — Li će ga ubiti!

— Pa šta? Blejk može ili ostati ovde i izgorjeti, ili zaraditi kuršum od mene, ili pokušati sreću tamo napolju.

Kečel je grubo okrenuo Holideja, gurnuo ga vrhom revolvera u leđa. — Napred, skitnice.

— Hamer se neće obazirati da me ubije — rekao je Holidej mirno. — Najpre mene, a onda vas. Nećemo uspjeti.

— Uspećemo mister. Imaš ti lepo, krupno telo sa dosta mesa. Biće to dovoljno da mi pruži zaklon kakav mi treba.

Kečel je ponovo gurnuo Holideja prema vratima i glasom skoro piskavim Sju je kriknula. — Džade, ne ostavljaj me ovde!

— Vратиću se po tebe čim budem mogao. Ako ovaj lupež makar malo misli na tebe, neće mi kvariti plan.

— Ako uspemo, šta onda? — zapitao je Dok.

— Videćemo — zamumlao je Kečel.

— Sa revolverom bih mogao da pokrivam jednu stranu kola, a vi biste mogli drugu, Kečele. Pristao bih na pogodbu... i sa samim đavolom.

Kečel je pesnicom munuo Holideja u bubrege i Holidej je posrnuo napred. — Mister, okani se toga! Nisam toliko glup da nasednem. Radi ono što ti se kaže ili ćeš dobiti metak u leđa.

Rekavši to, Džad Kečel je ponovo gurnuo Doka ka vratima, zastao na izlazu i preteći rekao. — Kad kažem, ti kreni. Idi brzinom kojom hoćeš, ali idi pravo prema dilžansi!

Holidej je pogledao dimnu zavesu pred sobom. Vatra je već bila

zahvatila i kola i plameni jezici su lizali uz bok kola. Ali, od Hamera nije bilo ni traga.

Džad Kečel ga je onda gurnuo na svetlost zore i posle jednog kolebljivog koraka Holidej je pošao napred pravo prema diližansi, a Kečel ga je u stopu pratio. Dim ih je skrivao i udahnuvši duboko, Holidej je zakoračio u gust crn oblak. Posle nekoliko brzih koraka, prošao je kroz dim i diližansa je iskrsnula ispred njega. Džadov revolver bio mu je još naslonjen na leđa i svaki nesmotren korak značio bi kraj.

Kada se Hamerova glava pokazala na prozoru diližanse Džad Kečel je trijumfalno kliknuo. Dok Holidej se odjednom bacio u stranu. Bio je to očajnički pokušaj, ali Holidej ga je morao izvesti. Iznenaden Holidejevim naglim skokom Kečel je pokušao da skrene u stranu za njim, ali je Dok potrčao i šmugnuo pored prednjeg dela kola. Jedan kuršum ga je zakačio po ramenu, a drugi ga je opekao po butini, ali se Dok nije zaustavio.

Iza njega je zapraštala brza paljba, ali kuršumi nisu doleteli za njim. Čuo je glasan, bolan jauk iz diližanse, ali nije obratio pažnju na to već je nastavio trk u krug da bi stigao do zadnjeg dela stanične zgrade. Stigao je do ugla, zamakao iza njega i ušao u kuhinju, gde je Kečel bio založio vatru. Probivši se kroz oblake dima, pritrčao je do Sju Kečel, razvezao konopac i digao njeno mlitavo telo sa ležaja. Sju je otvorila oči i odjednom ga čvrsto prigrllila.

— Vreme je da bežimo — rekao je Holidej ozbiljno.

— Znala sam da ćete se vratiti po mene. Znala sam — rekla je ona.

— Nemamo vremena za razgovor.

Rekavši to, Holidej se uputio nazad kroz gust dim. Ali, dok je prolazio kroz kuhinju, neka osoba je utrčala na prednja vrata. Letimičan pogled osvedočio je Doku da je Džad Kečel još živ i da predstavlja pretnju za njih. Pustio je Sju na pod i skočio u stranu istog časa kada je Kečel opalio na njega. Sju je posrećući izašla u dvorište i njen krik posvedočio je Holideju da je ugledala nagomilane leševe. Nije imao vremena da saoseća s njom, jer je znao da je samo pitanje sekundi pre nego što mu Kečel priđe i usmrti ga.

Bežeći pred Kečelovom paljbom još jednom je skočio u stranu i napolje. Nije video Sju i potrčao je dalje, nadajući se da će biti u stanju da se snađe. Stigao je nepovređen do staje i tu naleteo na Hamera. Bivši udvarač je bio ranjen, ali ipak je imao revolver.

Hamer je nepomično stajao. Sunce je obasjavalo njegovo izmučeno očajničko lice. — Proklet da si, Blejk, ovo si sve ti zamesio.

Holidej nije ništa odgovorio. Osetio je da ga obuzima bes i razdraženost, dok je Hamer dizao revolver i prikupljao snagu da opali.

U tom času grmnuo je pucanj. Izraz Hamerovog lica se promenio. Za trenutak on je ostao bez pokreta, a onda je revolver ispao iz njegovih prstiju. Holidej je priskočio da uzme revolver.

Drugi hitac zario se u već padajućeg Li Hamera, koji je muklo

tresnuo na zemlju i ostao nepomičan. Holidej je zgrabio Hamerov revolver i skočio u zaklon prvog najbližeg boksa za konje baš u trenutku kada se Džad Kečel pojavio na vratima staje sa zadimljenim revolverom u ruci. Na licu mu je lebdeo đavolski izraz. Holidej je ispalio jedan metak na njega i Džad Kečel se bacio u stranu. Holidej je promenio položaj, upravo na vreme da izbegne kišu metaka koji su se zarili u boks u kojem se on do tada nalazio. Holidej je trenutno prekinuo paljbu. Hamer je bio isuviše daleko da bi se mogao dočepati njegovog opasača. Ako Džad Kečel to primeti, brzo će smisliti neki način da završi borbu. Zato je Holidej čekao.

Kečel se konačno pojavio i Holidej je ispalio jedan hitac od kojeg je Kečel uzmakao. Odmah zatim začuo se Kečelov glasan povik. — Hamer je mrtav, je li, skitnice?

Holidej je ozbiljno odgovorio. — Mrtav je.

— To znači da si ostao još samo ti. Moram da sredim i tebe, i onda odlazim.

— To će ti oduzeti dosta truda, Keče. Nisam više vezan, a sem toga imam revolver. Ovo je prvi put da sam na ravnoj nozi s tobom i videćeš da nisam baš nespretn.

— Ipak ću te srediti, Blejk.

— Do toga će proći još dosta vremena, Keče.

Posle toga Džad Kečel je začuao. Holidej je čekao nekoliko minuta pre nego što je prišao bliže nepomičnom Hamerovom telu. Proverio je revolver i video da ima još samo jedan metak. Jedan metak bio je dovoljan za jednog čoveka i Dok je znao da, ako mu se pruži šansa, neće promašiti. No, ipak mu je trebao Hamerov opasač. Spustio se na tlo i počeo da puze, osećajući da mu krv curi niz nogu. Došavši na dohvat ruke od Hamera, zastao je napet, spreman na sve.

Pružio je ruku, očekujući Kečelov hitac, ali ruka mu se spustila na Hamerov opasač, a hitac nije odjeknuo. Otkopčao je opasač i žestoko povukao. Opasač je kliznuo i okrenuo mrtvog čoveka na bok. Dok je skočio i potrčao prema ulazu u staju. Tamo je pripasao opasač i izvadio nekoliko metaka. Napunivši revolver, pogledao je u dvorište. Diližansa je uveliko gorela, a isto tako i zgrada u kojoj je Sju Kečel živela. Holidej je shvatio da će od usputne stanice uskoro ostati samo nagorela ruševina.

Osmotrio je još jednom Hamera i zaključio da je ovaj mrtav. Kečela nije video. Holidej je izvirio još više i tada ugledao Kečela sa dva konja kako gura ošamućenu Sju Kečel u sedlo jednog od njih. Holidej je izašao napolje, znajući da je van domašaja revolvera. Video je kada se Sju Kečel okrenula u sedlu i pogledala u njegovom pravcu. Zatim se i Kečel vinuo u sedlo i ošinuivši divljački konja svoje žene, poterao ga u trk. Tek tada je okrenuo svog konja i sklačenih očiju pogledao u Holidejevom pravcu. Zatim je bez reči pošao za svojom ženom na put.

IX

Dve stvari mučile su Doka Holideja. Konj mu je bio odmoran i osedlan, a put pred njim slobodan

da pođe kuda želi. Ali, odnekuda je znao da nijednim od tih puteva neće poći. Osećao se obaveznim da pođe za Kečelom i da ga jednom za svagda onemogući, prvo zbog toga što je Kečel živ i na slobodi bio opasan, a drugo zato što će Sju Kečel biti njegov zarobljenik. Znao je da ne može otići i prepustiti je sudbini. Gajio je prema njoj neko osećanje koje nije mogao jasno da opiše, ali ono je svakako bilo dublje od običnog instinkta da se zaštititi jedna žena. U poštanskoj stanici ona se pokazala hrabrom, nazvavši svoga muža ubicom i životinjom. Rekla je istinu, iako je znala da je to može koštati života.

To je brinulo Holideja isto toliko koliko i Kečelov iznenađan uzmak. Kečel je gonio Li Hamera da bi mu se osvetio i da bi se dočepao opljačkanog novca. Zašto bi sada, kada je Hamer mrtav, zaboravio na novac? Holidej je sumnjao da je to moguće, a ipak je Kečel jednostavno odjahao i pustio ga da ode gde hoće.

A koliko daleko je Kečel otišao? Razmišljajući o tome, Holidej je zaključio da to neće biti neko veliko rastojanje. Kečel se nije bojao nikoga, a nije mogao da zna da, ako bi se našli u ravnopravnoj borbi, on nije mogao da se meri sa Dokom Holidejem.

Holidej je poveo svog konja iz štale do dilažanse koja je još gorela. Umirio je svog vranca, uplašenog od plamena koji je lizao sa svih strana dilažanse i dima koji se kao gust oblak valjao u lice. Setivši se da je ceo ovaj nemili događaj počeo zbog opljačkanog novca, Holidej je zaključio da je

Hamer, u želji da se otrese Džada Kečela, verovatno taj novac stalno nosio sa sobom. Nije verovao da ga je Hamer negde ostavio. Svakako da ga je držao negde u blizini i da je bio kod njega kada se zavukao u dilažansu. Ali, da li ga je odatle poneo kada je pobe-gao?

Pošto kod Hamera nije našao novac, Holidej je zaključio da ga on nije poneo sa sobom. Bilo je, dakle, razloga verovanju da je ostao u dilažansu i da je tamo izgorio. Doka Holideja se to nije ticalo. Vinuo se u sedlo i obišao oko zgrade koja je još uvek gorela. Kečel i njegova žena otišli su prema zapadu, u brda, i Holidej je bio uveren da Kečel, umoran od nespavanja, naelektrisan i nervozan zbog događaja u poslednja dvadeset četiri časa, i neraspoložen zbog svega što mu se poslednjih nedelja dogodilo, neće dugo čekati da zaključí ovaj poduhvat. Biće verovatno u blizini, dobro skriven i spreman da ubije.

Bez obzira na to, Dok Holidej je išao jasnim tragom pravo prema brdima. Jahao je dok se sunce lagano dizalo, osećajući slabo žiganje u okrnutom ramenu i butini. Kasnije će potražiti neki potok, okupaće se i previti o grebotine, ali sada mu je prvi cilj bio da uhvati ubicu i oslobodi ženu iz njegovih kandži. Jahao je celo jutro kroz dosta ogoleo predeo, i negde oko podne skrenuo je na desno i nešto kasnije zašao u uzanu, drvećem obraslu dolinu. Negde na polovini padine konj je zastrigao ušima i frknuo. Zatim je žurno pošao prema potočiću koji se slivao sa vrha brda.

— Polako, mali moj — rekao je Dok i zategao vođice. — Ako ti njušiš vodu, kladim se da ju je i Kečel našao.

Konj je nestrpljivo počeo da kopa nogom i Dok je sjahao i poveo ga do ivice potoka. Pustio ga je da se napije i sam popio neko-

MALI RASTOM,
ALI KOČOPERNI GALSKI JUNAK

ASTERIX

od 11. marta
**U ALBUMU SA
SAMOLEPLJIVIM
SLIČICAMA**

**ALBUM I SAMOLEPLJIVE
SLIČICE POTRAŽITE
KOD VAŠEG PRODAVCA
NOVINA**

**ASTERIX VAS VODI
U PARIZ
ASTERIX VAM
POKLANJA RAČUNAR
ASTERIX VAM
PRIPREMA I MNOGA
DRUGA VELIKA
IZNENADENJA U
NAGRADNOJ IGRI**

liko gutljaja, a onda vezao konja i pošao pešice. Sa jednog uzvišenja pogledao je uz potok i niz potok, i tamo ugledao neko kretanje.

Izvukao je revolver i tiho pošao pored obale, obilazeći oborena stabla i pazeći da ne pričinii nikakav šum. Posle deset minuta stigao je do gustog žbunja i pažljivo prošao kroz gustiš. Tek tada je ugledao Sju Kečel vezanu za jedno stablo. Glavu je držala dignutu prema suncu, a oči su joj bile sklopljene.

Holidej je zastao i mada ju je žalio, znao je da ona može biti mamac za klopku. Zatim je ugledao konja pored obale potoka, sa jednom nogom dignutom kao da je kopito povređeno. To je Holidejeve misli skrenulo drugim tokom. Kečel nije mogao brže da se kreće, jer su on i žena morali da jašu zajedno na jednom konju.

Posle nekoliko minuta Holidej se privukao bliže. Oprezno, dozvao je tihim glasom. — Sju?

Sju Kečel je trebalo dosta vremena da okrene glavu. Gledala je staklastim očima, a bolan izraz njenog lica naterao je Holideja da zastrepeće.

— Gde je on? Je li vas ostavio ovde samu?

Sju je liznula usne i pokretom glave zabacila kosu. — Blejk? Oh, Blejk!

— Ne tako glasno, misis Kečel.

— Oh, mister Blejk, on je tamo, u onom žbunju!

Holidej je glavačke skočio prema žbunju... i Kečelov revolver je grunuo i tane je proletelo iznad njega. Da je opalio delić sekunde ranije, Holidej bi bio mrtav. Dok se otkotrljao u stranu i zauzeo nov položaj.

Sju Kečel mu je spasla život. Da je stajala nema, uplašena od svog muža, kao što je Džad Kečel verovao da će biti. Holidej bi sada bio mrtav. Bio joj je, dakle, obavezan i morao je usmrtiti Kečela da bi nju spasao. Brzo je smislio plan. Krećući se što je brže mogao, uputio se prema potoku. Kretao se od drveta do stene pažljivo, koristeći svaki zaklon.

A onda je ponovo ugledao Sju. Ona je sedela vrlo mirna, a hromi konj je stajao blizu nje. Svuda oko Sju bio je prazan prostor, Kečel se za to pobrinuo. Opet zamka, pomislio je Dok setivši se starog lovačkog trika da se priveže jagnje koje svojim blejanjem privlači jaguara. Kad jaguar priđe da ga ubije, lovac iz zasede puca na jaguara.

Holidej se osmehnuo. Kečel je postavio zamku, ali će se uloge izmeniti. Sada će Kečel biti zver, kako je to Sju rekla, a on, Holidej, biće lovac.

Zastao je, uzeo jedan kamenčić i bacio ga pred njene noge. Ona je digla glavu i videla ga. Pokazao joj je rukom prema padini, a onda prema čistini oko nje. Ona ga izgleda nije razumela. Nije imao vremena da joj više objašnjava, i uzevši jedan teži kamen, bacio ga prema jednom deblu koje se nalazilo nešto više na padini.

Istog trenutka odjeknuo je pucanj i sa tog stabla kuršum je otkinuo iverku. Drugi hitac sledio je za prvim i Holidej je sav oduševljen čuo kako je Sju Kečel kriknula.

— Ubio si ga! Džade, svinjo, ubio si ga!

Zatim je nastala tišina. Dok je čuo grebanje čizama po kamenu, lomljenje žbunja pred snažnim telom. Džad Kečel je skočio poslednjih nekoliko stopa i za trenutak zastao zverajući oko sebe, spreman za skok kao jaguar.

Zatim je zakoračio na čistinu.

Dok Holidej nije bio ubica iz zasede. I on je izašao na brisan prostor. — Ostali smo samo ti i ja, Kečele, oči u oči.

Bandit se samo malo okrenuo da bi ga video. Shvativši da je prevaren, osmehnulo se u deliću sekunde, a onda je osmeh prerastao u grč mržnje i zlobe, i on se mašio pištolja, a istovremeno upola čučnuo u stav napada.

Stojeći uspravan i nepomičan kao ogromno stoletno drvo, Dok Holidej je imao dovoljno vremena da potegne pištolj i opali. Revolver je grunuo i Kečel je poleteo unazad, kao lutka povučena zategnutim kanapom. Njegov revolver je opalio u vazduh. Bio je mrtav pre nego što je dodirnuo tlo.

Holidej je vratio revolver u futrolu. Prišao je mestu gde je ležao mrtvi banditi i pogledao ga. Nije mogao da prisili sebe da dodirom vrha čizme proveri da li je živ.

U tom momentu, negde u žbunu zacvrkutala je ptica i Holidej je digao glavu. Činilo mu se da je to znak početka nečeg novog i on je prišao Sju i odvezao je. Ona ništa nije rekla, čak ni onda kada ju je povukao za ruku da ustane i kada ju je uhvatio u naručje da ponovo ne padne. Pripila se uz njegova prsa i Holidej je osetio da podrhtava. Uzeo je rukom za bradu i podigao joj glavu. Izvesno vreme ona ga je netremice gledala

u oči, a onda, poneta naglom plimom čežnje, pružila ruke i obgrčila ga oko vrata. On je čvršće prigrlio i prislonio usne na njene. Osetio je da su mekane, vlažne i da se kroz njih u njega preliiva toplota njenog uzdrhtalog tela. Poljubio je još jednom i ona je podatno klonula. Više nije podrhtavala.

Pre nego što su došli sebi, dosta dugo su stajali zagrljeni. — Vreme je da podemo — rekao je i pošao do njenog konja, odvezao ga i poveo. Ona je stajala sa rukama iza leđa, sa detinjastim izrazom lica, pogleda okrenutog suncu.

— Gde je drugi konj? — zapitao je.

Sju je spustila pogled do njega i osmehnula se. Tek sada, kada je iz nje nestalo straha, zapazio je koliko je divna. Nije mu odgovorila već se samo osmehivala osmehom devoјčice koja ima svoju tajnu.

On je ponovio. — Drugi konj, medena, gde je?

Ona je pokazala pema potoku. — Iza onih crvenih stena.

On je klimnuo glavom i pošao tamo. Našli su Kečelovog konja i Holidej je pomogao Sju da se popne u sedlo. Zatim je rekao. — Sačekaj, neću se zadržati dugo.

— Znam — rekla je. Uzela je vođice obogaljenog konja i ispratila pogledom Holideja koji se uputio nazad prema potoku. Kada je Dok nestao u žbunju, ona je pristima začešljala i popravila svoju dugu crnu kosu. Na pojasu je našla jednu dugačku ukrasnu pantljiku i otkinuvši je, napravila mašnu iza potiljka. Tako izmenjenog izgleda stala je da čeka.

Holidej se uskoro vratio jašući svog vranca. Uzeo je vođice iz njene ruke i videvši promenu na njenoj kosi, osmehnuo se. — Jesi li gladna? — zapitao je. Ona je energično odmahнула glavom i osmehnula mu se.

— Vidiš, ja jesam!

Na to se ona nasmejala. — U redu — rekla je — i ja sam gladna — nagla se iz sedla i poljubila ga napućenim usnama. On se za trenutak kolebao, a onda joj je uzvratio poljubac. Tako jašući, uputili su se prema putu za Silverston.

X

Negde oko podne ugledali su grupu ljudi koja je išla pešice. Bilo ih je šestoro, četiri čoveka i dve žene. Bili su to preživeli putnici iz napadnute diližanse i dvojica njih bili su ranjeni.

Uzvicima olakšanja dočekali su dolazak Doka Holideja, jer su već bili izgubili nadu da će živi stići u grad. Najotresitiji od njih, Bruster Mejs, mladi advokat koji je nameravao da u Silverstonu počne karijeru, pogledao je zainteresovano Holideja, kao da o nečemu razmišlja. Tek posle nekoliko sekundi rekao je.

— Tamo na putu našli smo jednu napuštenu kolibu u kojoj je bilo i vode. Da nije bilo toga, već bismo svi bili mrtvi.

— Pametno ste učinili što ste se držali glavnog puta — rekao im je Dok. Pogledao je ostale. — Nismo daleko od grada, ali jasno je da vi ne možete dalje.

— Šta predlažete, gospodine? —

zapitao je Bruster sa puno poštovanja.

— Pođite prema onom drveću — rekao je Dok pokazavši rukom. — Čekajte tamo dok mi ne stignemo u grad i pošaljemo pomoć.

— Mi smo u vašim rukama, gospodine — rekao je Bruster Mejs i ponovo se zagledao u Holideja. Holidej ih je otpratio do drveća, a onda su on i Sju poterali konje punom brzinom prema gradu. — Volela bih da smo ti i ja jedina živa bića na ovom delu sveta, Blejk. Samo nas dvoje.

•

Oduševljenje u Silverstonu se stišalo. Većina preživelih iz diližanse bili su smešteni u postelje, a ranjenici su predati lekaru na negu. Holidej je sa Sju Kečel sedeo u restoranu i završavao večeru. Jedna od gradskih gospođa pozajmila joj je svoju haljinu i mada je haljina bila skromna, isticala je izvanredno njenu vitku i skladnu figuru.

Za vreme večere govorili su vrlo malo, kao da se nad njih nadvilo prisustvo neprijatnih slutnji. Baš kad su hteli da ustanu od stola, približila im se grupa građana sa gradonačelnikom na čelu. Bruster Mejs je bio sa njima.

Prilazeći stolu, gradonačelnik je rekao. — Čuo sam da ste uzeli sobu u hotelu, mister... ovaj...

— Za noćas — rekao je Dok. — Sutra ujutru putujem.

Žgoljavi gradonačelnik je pročitao grlo. — Gradsko veće je upravo održalo sastanak... sa ciljem da izabere šerifa! Mi, to će reći ja i moji većnici...

— Skrati Vinsel — uzviknuo je jedan drugi. — Izabrali smo vas, mister...

— Da, jednodušao — prekinuo ga je Vins. — Posle onoga što smo čuli od mister Brustera, to je bilo jednostavno.

— Šta vam je to gospodin Bruster rekao?

— Pa... — uzvrpoljio se Vins... — gospodin Bruster kaže da ste vi čuveni Dok Holidej, a takav čovek bi nam izvanredno odgovarao.

Holidej je duboko uzdahnio i pogledao Sju Kečel. Ona ga je gledala ne trepćući kao da ne veruje u ono što je čula. U njenim očima pročitao je čuđenje, nevericu, ali i čežnju. Digao je pogled do gradonačelnika.

— Ne gradonačelniče, nisam ja za taj posao — kada su odbornici zažagorili. Dok je digao ruku. — Počastvovan sam i zahvaljujem vam, ali ne mogu da ostanem.

Gradani su se jedan za drugim udaljili i ostali su samo gradonačelnik i Bruster. Ovaj poslednji je rekao.

— Vi ste nas spasili i to vam nikada neću zaboraviti — razmišljao je kratko, a onda dodao. — A šta će biti sa misis Kečel? — pogledao je očima u kojima je bilo nešto više od običnog divljenja.

— Snaći ću se. — rekla je Sju tiho.

— Bićemo srećni ako ostanete u gradu, gospodo — rekao je mladi Mejs.

— Znam i mnogo vam hvala, mister Mejs. vi ste vrlo ljubazni.

Bruster Mejs joj je odsečno poklonio i obratio se Holideju. —

Videćemo se pre nego što odete iz grada, ser — zatim se udaljio mladalačkim koracima.

Holidej i Sju su se pogledali i dosta dugo ostali tako, ne skrivajući razočarenje što je sve prošlo. Zatim su pošli i u predvorju je Holidej zastao i obratio se Sju.

— Vreme je da jedno drugome kažemo zbogom, Sju.

— Ne zbogom — rekla je ona.

— Ja odlazim rano ujutru — rekao je Dok. — Uvek tako ra-

čim.

— Da, to je tvoj stil.

Okrenula se i žurno se udaljila. Umornim korakom Holidej se popeo do svoje sobe, otvorio vrata i ušao unutra. Zatvorio je vrata za sobom i naslonio se na njih, odjednom svestan da je umoran. Ne paleći svetiljku, svukao se i mašio se rukom revolvera. Iz navike je pošao da ga stavi pod jastuk, kako bi mu bio pri ruci, a onda ga je vratio u futrolu i bacio opasac na gomilu odeća. Prišao je prozoru i otvorio ga, a noćni povetarac se počeo igrati zavesama. Ulica je bila pusta, grad miran, i iz daljine se jedva čulo sviranje klavira. Odjednom se osetio prazno, kao da su mu sva osećanja ukradena.

Iza njega vrata su se tiho otvorila i zatvorila. Neko je ušao u njegovu sobu.

Holidej se sledio. Zažalio je što je neoprezno ostavio revolver. Pošto se od vrata nije čuo nikakav šum, on se lagano okrenuo. Kod vrata je stajala Sju Kečel. U providnoj spavaćici izgledala je čak skladnije nego pre. Rašćešljana kosa padala joj je na ramena, a ble- do lice nejasno se belasalo u tami,

Dok je počeo da upali svetiljku.

Bez reči ona mu je prišla i obgrlivši ga oko potesa, pripila se uz njega. Naslonivši mu glavu na prsa, promrmrlala je — Morala sam još jednom da te vidim.

Nežnim pokretom otkupčao joj je spavaćicu i pustio je da padne na pod. Uzevši je u naručje, ponio je prema postelji. Kada je ležao pored nje. Sin je rekla. — Ja sam drolja. Džone. Jesam li?

Poljubio je. — Juče si bila žena koju je život obmanuo, a sutra ćeš početi iz početka. To nije nimalo lako... početi iz početka.

— A noćas?

— Noćas si moja draga.

Te reči kao da su joj dale krila. Ona ga je gladno zagrlila i stras-

no poljubila. Na njenim poluotvorenim, vlažnim usnama osetio je toplotu njenog tela, koja se odjednom kao plima prolila u njega. Usne su mu pošle na niže, do njenog vrata, i dalje, do raskriljenih nara, grabeći žudno čvrste, nabrekli dojke koje su podrhtavale u ritmu otkucaja njenog srca. Osetio je da se preko usana taj pulsirajući ritam sliva u njega, da ga obuzima sve više, da se pretvara u tutanj uskovitlane krvi. A onda, kao da je u njoj pukla brana i pustila poplavu strasti, ona je klonula i prošaputala. — Voli me mili, a onda možeš otići. Voli me beskrajno.

Holidej je čvrsto privukao sebi za njih dvoje svet kao da je prestao da postoji.

KRAJ

čitajte sledeći broj
DOKA HOLIDEJA

BROJ 169

izlazi 7. juna 1985.

IZDAJE I ŠTAMPA NIŠRO FORUM OOUR MARKETPRINT, 21000 NOVI SAD V. MIŠIĆA 1.
